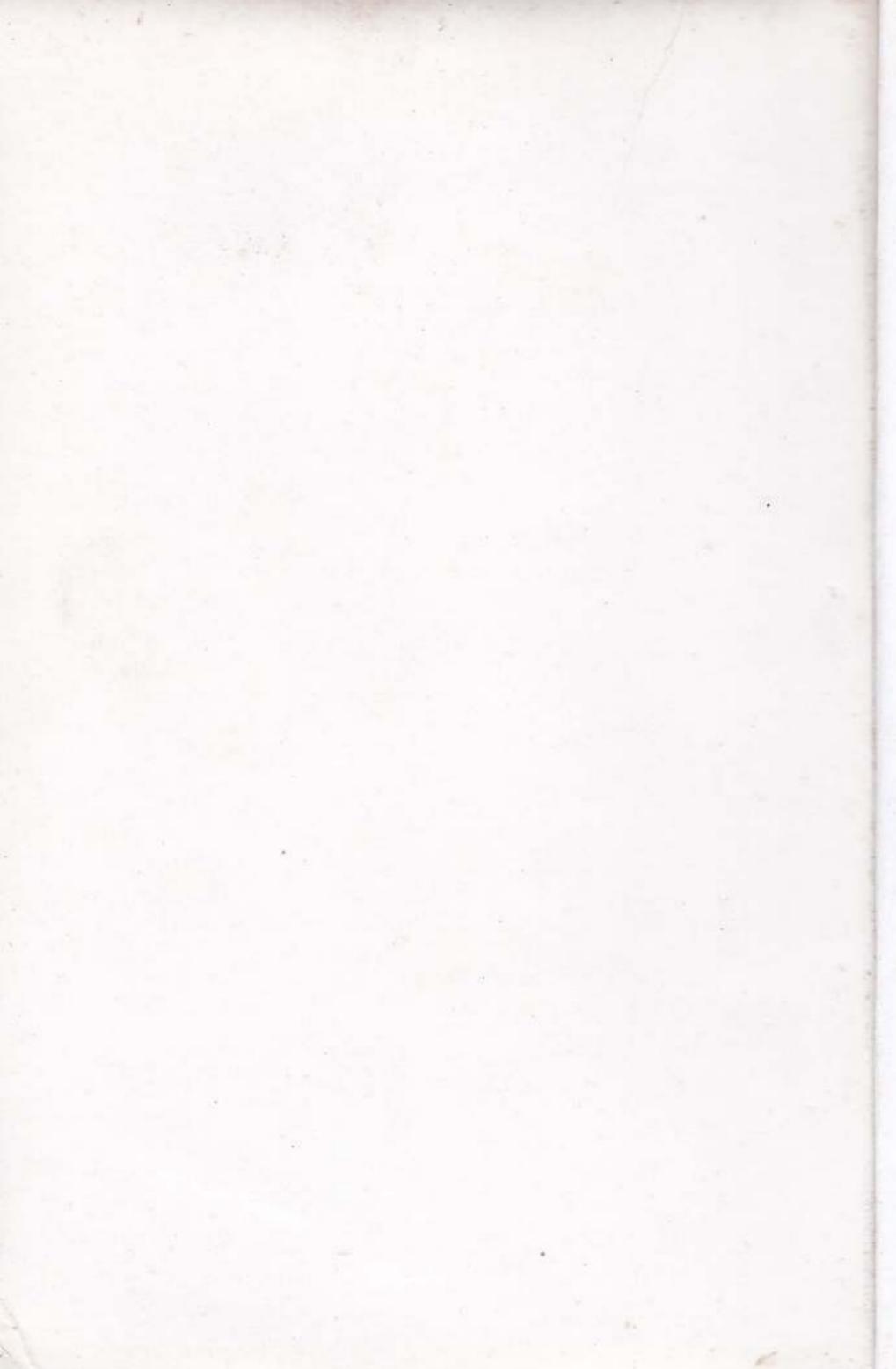

அன்றைக்கால அழவடகள்

தொகுதி 2

ஈ. இரத்தினவேலோன்

அண்மைக்கால அறுவடைகள்
திறனாய்வுப் பத்திகள்: தொகுதி - 02
(2008 - 2009)

புலோலியூர் ஆ. கிரத்தினவேலோன்

மீரா பதிப்பகம்
கொழும்பு 06

நால் தலைப்பு : அண்மைக்கால அறுவடைகள்
திறனாய்வுப் பத்திகள்: தொகுதி - 02
(2006 - 2009)

வகை : திறனாய்வுப் பத்தியெழுத்துக்கள்

ஆசிரியர் : புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன்

பதிப்பு விபரம் : முதல் பதிப்பு - 25 டிசம்பர் 2009

பதிப்புரிமை : ஆசிரியருக்கே

பதிப்பு : மீரா பதிப்பகம்
(85ஆவது வெளியீடு)
291/6 - 5/3 A, எட்வேர்ட் அவெனியூ
கொழும்பு 06
தொ.பே: 0775342128/2582539

அட்டைப்பட வடிவமைப்பு : ஆர்.பிரசன்னா

அச்சிட்டோர் : தரங்கி பிரின்டஸ்
நாவின்ன, மஹரகம்

விலை : ரூபா 270/-

முன்னுரை

ந. முத்துச் சிறுக்கதை இலக்கியத்தின் செல்நெறியினைப் புலப்படுத்த அல்லது புதிய நெறிகளுக்கு வித்திடும் நோக்கில் தொண்ணாறுகளின் பிற்காற்றில் என்னால் மேற்கொள்ளப்பட்ட திறனாய்வு சார்ந்த பத்தி எழுத்துக்கள் முயற்சியானது மறைமுகமாக படைப்பாளிகளை ஊக்குவிக்கும் பக்குவயிக்க பணியினையும் ஆற்றியிருக்கிறது என மஸ்லிகை 45ஆவது ஆண்டு மலரில் ம.பா.சி.பின் கட்டுரையிலிருந்து அறிந்த போது உண்மையில் மனம் மகிழ்கின்றது.

இருபதாம் நூற்றன்றின் இறுதிப் பகுதிகளில் ஈழத்தின் சிறுக்கதை முயற்சியானது எத்தகையதாக அமைந்திருந்தது என்பதனை பதிவு செய்ய அக்காலகட்டத்தில் வெளியாகிய சமார் 45 சிறுக்கதைத் தொகுப்புகளினாடு நான் மேற்கொண்ட ஆய்வுப் பத்திகள் ‘புதிய சகத்திரப் புலர்வின் முன் ஈழச்சிறுக்கதைகள்’, ‘அண்மைக்கால அறுவடைகள்’ ஆகிய இரு தொகுதிகளாக முறையே 1999இலும், 2001இலும் அறுவடை செய்யப்பட்டன.

‘அண்மைக்கால அறுவடைகள்: தொகுதி - 2’ எனும் மகுடத்தில் வெளிக் கொணரப்படும் இந்நாலில் இடம் பெற்றிருக்கும் 20 கட்டுரைகளும் 2006ஆம் ஆண்டிலிருந்து 2009ஆம் ஆண்டு வரை ஈழத்தில் வெளியாகிய இருபது நூல்களினாடு அக்காலகட்டத்து ஈழத்து சிறுக்கதையின் செல்நெறி பற்றிப் பேசமுற்படுகின்றன. இந்த வகையில் முத்த எழுத்தாளர்களது முயற்சிகள் முதல் அக்காலகட்டத்தில் தோன்றிய ஈழத்தின் எட்டாந்தலைமுறை எழுத்தாளர்களது ஆக்கங்கள் வரை இந்நாலில் ஆய்வுக்குள்ளாகியுள்ளன.

ஆகையினால் முத்து நூல்களை மதியீடு செய்வர்களுக்கும், தம் படைப்புகள் பற்றிய மற்றவர்கள் கருத்துக்களை அறிய விரும்புவர்களுக்கும் தேர்ந்தெடுத்து வாசிக்க விரும்பும் வாசகர்களின் நாடவுக்கும் எனது இத்தகு முயற்சிகள் பயனளிக்க வல்லன என முன்னர் ஒரு தடவை முன்னுரையில் டொக்டர் எம்.கே.முருகானந்தன் கூறியதனையும் இத்தருணத்தில் மனங்கொள்ள விரும்புகின்றேன்.

முன்னர் இரு நூல்களிலும் பதிவாகிய கட்டுரைகள் தினக்குரல் பத்திரிகையில் மட்டுமல்லாது சரிநிகர், ஆதவன், ஞானம், விபவி

போன்றவற்றிலும் வெளியாகியிருந்தன. ஆனால், இந்நாலில் இடம்பெற்றுள்ள இருபது கட்டுரைகளுமே ஞாயிறு தினக்குரல் பத்திரிகையிலேயே பிரசரமானவை என்பது குறிப்பிடத்தக்கதொரு விடயமாகும். இந்த வகையில் தினக்குரல் பிரதம ஆசிரியர் நண்பர் வீ.தனபாலசிங்கம், ஞாயிறு தினக்குரல் ஆசிரியர் நண்பர் இ.பாரதி மற்றும் நிர்வாகத்தினருக்கும் எனது அன்பு என்றுமுரியது.

இத்திறனாய்வு சார் பத்தி எழுத்துக்கள் உருவாக்கத்திற்கு தமது நூல்களை அன்பளித்த எழுத்தாள் அன்பர்களுக்கும் எனது நன்றிகள்.

இத்தொடரை பத்தாண்டுகளின் முன்னர் நான் பணியாற்றும் தினக்குரலில் எழுத ஆரம்பித்த போது பல அறிவிழர்கள், ஆலோசனைகள் அளித்து உற்சாகமுட்டிய எந்தை வே.ஆறுமுகம், தாய்மாமன் புலோலியூர் க.சதாசிவம் மற்றும் புலோலியூர் க.தம்பையா ஆகியோர் இன்று என்னுடன் இல்லாதபோதிலும் இத்தருணத்தில் அவர்களை அன்புடன் நினைவுகூர்வதோடு இம் மூவருக்கும் அன்மையில் காலமான என் அம்மாவிற்குமாக இந்நாலினை அர்ப்பணம் செய்வதில் அகமகஷ்டிகிறேன்.

இக் கட்டுரைகளை நான் எழுதுகையில் எனக்கு உசாத்துணை நல்கிய நூல் ஆசிரியர்கள், இந்நாலை வெளிக்கொண்டவதில் என்னுடன் உழைத்த நண்பர் சோ.ராமேஸ்வரன் குடும்பத்தினருக்கும் எனது நன்றிகள் பல.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக என் தேடலுக்கும் எழுத்திற்கும் அல்லும் பகலும் பல்தரப்பட்ட வேலைப்பள்ளுக்கள் மத்தியிலும் என்றும் எனக்குத் தோள்கொடுக்கும் அன்புத் துணைவி சாந்தகுமாரி, பாசுமகள் மீரா, ஆசை மகன் துவாரகன்... இவர்கள் அனைவருக்கும் என்றென்றும் எனதன்புகள்.

மீண்டும் சந்திப்போம் மீரா பதிப்புகள் மூலம்..!

- புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலான்

மீரா அகம்,

புற்றளை,

புலோலி.

25.12.2009

உள்ளே...

இன்னொரு புதிய கோணம்	- தெனியான்.....	01
இளவேனில் மீண்டும் வரும்	- தாட்சாயணி.....	08
ஒர் எழுதுவினைகளுக்கிண் டயர்	- ஆனந்தமயில்.....	15
ஜலசமாதி	- ஏ.எஸ்.உபைதுல்லா.....	22
பூபாள ராகங்கள் சிறுக்கதைத் தொகுதி - 2007	- இலண்டன் போட்டிக் கதைகள்.....	29
தியாக பொம்மைகள்	- நெலோமி.....	38
தொலைவில் ஒரு கனவு	- கமலினி சிவநாதன்.....	46
ஒரு மணல் வீழும் சில எருமை மாருகளும்	- சிவனு மனோஹரன்.....	52
காம்பு ஒழிந்த மஸர்	- தமிழ்ப்பிரியா.....	58
முதுசெயாக	- வத்சி இ.இராஜேஸ்கண்ணன்.....	65

மனம் விந்தையானதுதான்!

- யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம்..... 71

ஒரே இரத்தம்

- திக்குவல்லை ஸப்வான்..... 79

கருமுகில் தாண்றும் நிலவு

- தொகுப்பாசிரியர்: தி.ஞானசேகரன்... 85

தேடலே வாழ்க்கையாம்

- பவானி சிவகுமாரன்..... 94

பசியடங்கா இருளிலிருந்து ஒன்பது கதைகள்

- யாழ்/பல்கலைக்கழக
கலைப்பீட் மாணவர்களின்
சிறுகதைத் தொகுப்பு..... 99

மீண்றும் அந்த வசந்தம்

- புலோலியூர் க.குகநாயகி..... 107

கனகசெந்தி கதாவிருது பெற்ற சிறுகதைகள்

- தொகுப்பாசிரியர்
செங்கை ஆழியான்..... 113

துருவ சஞ்சாரம்

- ஆனந்தி..... 119

பீலிக்கரை

- பிரமிளா செல்வராஜா 127

பாட்டுத்திறத்தாலே...

- த.கலாமணி..... 134

இன்னொரு புதிய கோணம்

- தெணியான்

தமிழ்ச் சிறுக்கதையின் பிதாமகராக ஜே.ஆர்.ஆனால்ட் சதாசிவம் பிள்ளையைக் கொள்வோமாயின் ஏறத்தாழ ஒன்றரை நூற்றாண்டு காலமாகத் தமிழில் சிறுக்கதைகள் எழுதப்பட்டு வருகின்றன. வாழ்வின் விழுமியங்களை முக்கிய இலக்காகக் கொண்டு ஆங்கிலப் புலமை மிக்கோர் ஆரம்பத்தில் சிறுக்கதை களை புனைந்தனர். வாழ்வின் புதிர்த்தன்மையும், விசித்திரமும் அடுத்த கட்டத்தில் புதினங்களாய் பரிணமித்தன. சமுதாயத்தை நல்வழிப்படுத்துவதற்காகவும், முற்போக்கான சிந்தனைகள் மூலம் அதனை சீர்படுத்துவதற்காகவும் இம் மரபின் தொடர்ச்சியில் மேலும் சிலர் முயற் சித்து, நவீன இலக்கியத் தின் முன்னோடிகளாகத் தம்மை அடையாளப்படுத்திக் கொண்டனர்.

அறுபதுகளின் பின்னர் நிலவிய சமுத்து புனைக்கதைச் செல்நெறியினை புத்தெழுச்சிக் காலம் எனவும், எண்பதுகளின் நடுக்கூற்றிலிருந்து தமிழ்த் தேசியவுணர்வுக் காலம் எனவும் இலக்கிய ஆய்வாளர்கள் வகுத்துக் கூறுவார். புலப்பெயர்வும்

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன் அதனாலான தாக்கங்களும் பெண்ணியச் சிந்தனைகளும் அன்மைக் காலங்களாக புனைக்கதைத் துறையில் மிகுந்த ஆதிக்கம் செலுத்தி வருகின்றன.

அறுபதுகளிலிருந்து எழுதிய பலர் எண்பதுகளின் நடுக்கூற்றில் இலக்கியப் பரப்பில் ஏற்பட்ட புதிய உணர்வு முறையையில் அடிப்படையோக, விரல்விட்டு எண்ணத்தக்க சிலர் மட்டுமே தமது ஆழமான தடங்களைப் பதித்ததோடு மட்டுமன்றி, தொடர்ந்தும் வீச்சுடன் எழுதி வருகின்றார்கள். அத்தகைய எழுத்தாளர்களில் ஒருவர் தான் ஓய்வுபெற்ற ஆசிரியரான கந்தையா நடேசன் என்ற இயற்பெயரைக் கொண்ட தெணியான்.

“எனது எழுத்துலகப் பிரவேசம் சிறுக்கதையுடன் தான் ஆரம்பமானது. கடந்த நான்கு தசாப்தங்களுக்கு மேலாக நான் எழுதிக் கொண்டு வருகின்றேன். எனது சிறுக்கதைகள் நூல்களாகத் தொகுக்கப்பட்டிருந்தால் இதுவரை எட்டு அல்லது ஒன்பது தொகுப்புகளுக்குக் குறையாமல் வெளிவந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் ‘சொத்து’, ‘மாத்துவேடி’ என்ற இரு தொகுப்புகள் மாத்திரமே இதுவரை சிறுக்கதைத் தொகுப்புகளாக வெளிவந்திருக்கின்றன” எனத் தனது பதினோராவது நூலாகவும் மூன்றாவது சிறுக்கதைத் தொகுதியாகவும் வெளிக்கொண்டந் துள்ள ‘இன்னொரு புதிய கோணத்தின்’ முன்னுரையில் தெணியான் கூறியதிலிருந்து இதுவரை நூற்றிற்கு மேற்பட்ட சிறுக்கதைகளை அவர் எழுதியிருக்கின்றார் என ஊகிக்க முடிகின்றது.

தனது கணிசமான, அதேசமயம் களத்திலிக்க சிறுக்கதை களினுடாக மட்டுமல்லாது ‘காத்திருப்பு’, ‘கானலில் மான்’, ‘மரக்கொக்கு’ போன்ற விருதுகள் பல வென்ற நாவல்கள் வழியாகவும் புனைக்கதைத் துறையில் புகழ்பெற்று விளங்கும் தெணியான், அறுபதுகளிலிருந்து தொடர்ந்து சிறுக்கதைகள்,

அன்னமைக்கால அறுவடைகள்

குறுநாவல்கள், நாவல்கள், அனுபவப்பதிவுகள், பத்தி எழுத்துக்கள் என்று சளைக்காது எழுதிவருகின்றார். முறையே மல்லிகை, ஞானம் போன்ற மாசிகைகளில் இவர் எழுதிவரும் ‘பூச்சியம் பூச்சியமல்ல’, ‘இன்னும் சொல்லாதவை’ போன்ற பத்திகள் இவரது நுகர்அனுபவத்திற்கு சாட்சிகள் சொல்ல வல்லன.

புதிய சிந்தனைக்கட்டினாடாக பரிணமித்த ஒரு புனை கதைஞராக தெணியான் தன்னை ஆக்கிக் கொண்டமையே அசாதாரண முறையில் அவர் தொடர்ந்து எழுதிவருவதற்கான அடிப்படைக் காரணம் என நான் கருதுகிறேன். தலித்திய மாகட்டும், தேசியப் பிரச்சனையாகட்டும், புலப்பெயர்வினாலான பாதிப்பாக அமையட்டும் ஆழ்ந்து புரிந்து அவர் தன் பேனாவை ஓட்டியதாலேயே அவரது படைப்புகள் வலிமைமிக்கவையாக அமைந்து, அவரது இருப்பினை உறுதியாக்கிக் கொண்டன.

தலித்தியத்தின் தாக்கத்திலிருந்தும் மெல்ல மெல்ல விடுபட்டு தேசியத்தின் பிரச்சனைகளுக்கு முகங்கொடுக்கும் தன்மையையும், அதற்கும் அப்பால் வறுமையின் வசப்பட்ட வர்கள், பெண்களின் விழிப்பு, கணவனின் புலப்பெயர்வால் நிகழும் பிறழ்தல்கள் என சிறுகதையின் செல்நெறிக்கும் சமாந்தரமாகப் பயணிக்கும் தெணியானின் கலைத்தேடலையும் ‘இன்னுமொரு புதிய கோணத்தில்’ தரிசிக்க முடிகிறது, அல்லது கடந்த அரை நூற்றாண்டு காலத்தில் ஈழத்துச் சிறுகதைச் செல்நெறியில் நடந்த கூர்ப்பினை ஒரே கூரையின் கீழ் அறிந்து கொள்வதற்கு ஏதுவாக இந் நூல் ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்றும் வேண்டுமானால் சொல்லிக் கொள்ளலாம்.

நெல்லியடிச் சந்தையில் ஜந்து சத்திற்கு வாழைக்குலை தூக்கிப் பிழைப்பு நடத்தும் அந்தக் காலத்திலிருந்து, “புருஷன் வெளிநாட்டிலே, இப்ப நான்தான் கொண்டு திரியிறன்” என

புலோலியூர் ஆகிரத்தினவேலோன் மிடுக்காகச் சொல்லிக்கொண்டு திரியும் இந்தக் காலம் வரை கதையின் களங்கள் விரிவடைந்து செல்ல, “ஆகக் குறைந்தது டொக்டருக்கு ஐம்பது, எஞ்சினியருக்கு நாற்பது, சரிதானே? அப்படியானால் நான் பொக்டர், நீங்கள் எஞ்சினியர். நீங்கள் தான் எனக்குப் பத்து இலட்சம் தரவேணும். தருவீர்களா...? மிஸ்டர் முரளி... நான் சீரியஸாகத்தான் சொல்லுறன். தர முடியாட்டில் போனைக் கீழை வை!” என விழிப்படைந்த பெண்களைச் சித்திரிப்பது வரை இவரது பாத்திரப்படைப்பும் அதற்கு நேர்விகிதமாக விரிவடைந்து இவரது இலக்கிய இருப்பினைத் தக்கவைத்துக் கொள்கின்றன.

காலரீதியாகப் பகுப்பின் இத் தொகுதியில் இடம்பெற்ற பதினெண்ந்து கதைகளுள் பெரும்பாலானவை ஆசிரியரின் ஆரம்ப காலக் கதைகளாக விளங்க, ஆறு கதைகள் மட்டுமே அண்மைக்காலச் சித்திரிப்புகளாக அமைந்திருக்கின்றன. ‘பிஞ்சுப் பழம்’, ‘மாயை’, ‘அவனுக்கும் ஒரு மனைவி இருந்தாள்’ போன்ற கதைகள், ஆரம்பகாலக் கதைகளுள் சிறப்பானவை என்றால், ‘இந்திரன்கள்’, ‘தீராதவிலை’, ‘பாதுகாப்பு’, ‘தீண்டத்தகாதவர்’ போன்றன அண்மைக்கால அறுவடைகளுள் குறிப்பிடக்கூடியனவாக அமைந்துள்ளன எனலாம்.

பள்ளிக்கூடம் செல்லாது கூலிவேலைக்காக சந்தைக்குச் சென்று பிழைப்பு நடாத்தும் பையன்கள் பற்றிய ‘பிஞ்சுப் பழம்’ கதையில் சிவாசி திருந்தியவனாக மீண்டும் பள்ளிக்கூடம் சென்று படிக்க முற்படுகையில், வகுப்பில் சக மாணவர்களோடு ஒத்துப்போக இயலாத தடை ஒன்று அவனைப் பிரிப்பது போல அவனை உணர வைப்பதாக ஆசிரியர் சித்திரித்துள்ள முறைமை சிலிர்க்க வைக்கிறது.

வகுப்பில் பாடங்கள் தொடர்ந்து நடந்தன. நேரம் ஏற ஏற அவன் மனம் வகுப்பில் நிலைக்க மறுத்து வெளியே சஞ்சரிக்கத் தொடங்கியது.

அன்மைக்கால அறுவடைகள் —————

“ச்ச... இப்போது அங்கே நின்டால் எவ்வளவு காசு உழைச்சுப்போடுவேன். இன்டைக்கு அவங்களைல்லாம் என்றை உழைப்பையும் சேர்த்து ஒரு அடி அடிப்பாங்கள்.”

வாய் புளித்துக் கொண்டு வந்தது.

“இப்ப ஒரு வெத்திலை போட்டு வீடி அடிச்சால்...” நினைத்துக் கொண்டான்.

விளைவு?

மறு நாள் காலை அந்தச் சிறிய பட்டினத்தில் வான் ஒன்று வந்து நிற்கிறது.

“எடேய் தெய்வானை நாச்சியின்றை வாழைக்குலை வந்திட்டுது.”

சொல்லியவண்ணம் முன்னுக்கு ஒடிக் கொண்டிருக்கிறான் சிவாசி! எனக் கதையை முடிக்கிறார் தெணியான்.

இங்கு சரி எது, பிழை எது என்று அலசி ஆராய்ந்து கொள்ளும் பொறுப்பினை வாசகர்களிடமே விட்டுவிடுகிறார் கதாசிரியர். அவனுடைய, அந்த சிவாசியினுடைய வாழ்க்கைக்கு அம்முடிவுதான் சரியாக அமைகின்றது. இக் கலையாஸ்ததிற்குள் பொதிந்திருக்கும் உபதேசத்தினை, கருத்தினை, படிப்பினையை வாசகர்களே உய்த்தறிந்து கொள்ளல் வேண்டும்.

தெணியானின் இருப்பின் செறிவிற்கு அவர் கையாளும் மொழியும் ஒரு காரணமாகின்றது. தனக்கே உரிய பிரத்தியேக மொழியாக, தனது வடமராட்சி மண்ணின் பேச்சு மொழியினையே அவர் கையாள்வது அவரது படைப்புகளுக்கு உயிர்ப்பினை அளிக்கின்றது.

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன் புதிய உணர்வெழுச்சியின் வசப்பட்டு நின்று, தெனியான் புனைக்கதைகள் படைக்கின்றார் என ஏலவே, நான் குறிப்பிட்டதற்கு சாட்சியாக ‘பாதுகாப்பு’ என்ற அண்மைக்காலக் கதையினைக் (2007) கொள்ளலாம்.

தலைமுறை இடைவெளியினை அகலப்படுத்த முனையும் இரசனையினை மிக அற்புதமாக ‘பாதுகாப்பு’ கதையில் தெனியான் வெளிக்கொண்ந்துள்ளார். ரூர் போறதும், மெட்னிஸோ படம் பார்க்கப் போறதும் எங்கள் காலத்தில் ‘பெருவிருப்பாக’ இருந்தால் எங்கள் பிள்ளைகளின் காலத்தில்...?

“செல்லத்துக்கு என்ன வாங்கித்தாறது? சொல்லுங்கோ...” மகனை அணைத்துத் தலையைத் தடவுகின்றேன்.

“எனக்கு ஒண்டும் வேண்டாம். நான் வரயில்லை.”

“கேக்.”

“வேண்டாம்.”

“கஜூ.”

“வேண்டாம்.”

அண்மையில் தொலைக்காட்சியில் அவன் கிரிக்கெட் விரும்பிப் பார்ப்பது நினைவுக்கு வருகிறது.

“அப்பா ஒரு விளையாட்டுச் சாமான் வாங்கித் தருவன்.”

“என்ன வாங்கித் தருவியள்?”

“கிரிக்கெட் போலும், பற்றும்.”

“உண்மையாகவா?” அவன் விழிகள் ஆவலுடன்

அண்மைக்கால அறுவடைகள்
விரிகின்றன. இவ்வாறு கதையை நிறைவு செய்கின்றார்
ஆசிரியர்.

இவ்வாறாகத் தெணியானின் கதைகள் ஒவ்வொன்றும்
சொல்லி நிற்கும் செய்திகளை விட சொல்லாமல் உணர
வைத்த செய்திகள் பல.

ஸழத்துப் புனைக்கதை வரலாற்றில் ‘தவிர்க்கப்படாத’ ஒரு
இடம் தெணியானுக்கு எவ்வாறு உள்தோ, அதேபோல தரமான
அண்மைக்கால அறுவடைகள் வரிசையில் ஓரிடம் ‘இன்னொரு
புதிய கோணத்திற்கு’ நிச்சயம் உண்டு. அதற்குரிய பெறுதியை,
பண்பினை இத்தொகுதிக் கதைகள் நிறையவே கொண்டுள்ள
எனலாம். ●

- தினக்குரல்: 27.04.2008

இளவேனில் மீண்டும் வரும்

- தாட்சாயணி

புதிய சகத்திரப் புலர்வோடு ஈழத்துச் சிறுகலைத் துறையின் ஏழாந்தலைமுறையினரின் வருகையும் சங்கமித்ததில் புதிய மொழிக்கோலங்கள் புதிய பொருட்களுடன் புதியவர்கள் பலர் ஆரம்பத்திலேயே தமது அடையாளங்களை ஆழமாகப் பதித்தனர். ஆழ்ந்த அறிவுடனும், நிறைந்த தேடலுடனும் ‘மண்ணின் மலர்களாய்’ ‘இங்கிருந்து’ உருவான இக் குறாத்தில் கணிசமான அளவில் பெண்கள் இருந்தது தமிழ்ப் புனைக்கதை உலகிற்கு புதிய அம்சமாக இருந்ததோடன்றி, இந்த மாற்றமானது ஈழத் தமிழின் புனைக்கதையில் புதிய எல்லைகளைத் தோடவும் உதவிற்று எனலாம்.

இந்த வகையில் தாட்சாயணி, சாரங்கா, சிவாணி ஆகியோரின் வருகையும், அவர்களின் உணர்திறன் வெளிப் பாடும் மிக முக்கியமானவை. போர்க்காலப் பிரச்சனைகளுக்கு வடிவங்கொடுப்பது, பெண்களினுடான அவதானிப்பு என இரு விடயங்கள் இவர்களது படைப்புக்களில் மேலோங்கி நின்றன.

அண்மைக்கால அறுவடைகள்

தங்களை மையமாக வைத்து மிகச் சிறந்த சமூக அவதானிப்பினாடும், தமது கருத்தினை முன்னிறுத்த தேர்ந்தெடுத்த ஒரு மொழிநடையினாடும் பயணித்து, குறுகிய காலத்திலேயே புனைக்கதைத் துறையின் எல்லையினைத் தொடர இவர்கள் எத்தனித்தனர்.

‘ரங்கநாதனும் ரஞ்சித் பெரோவும்’ என்ற சிறுக்கதை மூலம் இலக்கிய உலகில் இனங்காணப்பட்ட பிரேமினி சபாரத்தினம் எனும் இயற்பெயரைக் கொண்ட தாட்சாயணி தனது பதினேழாவது வயதிலிருந்து எழுத்துலகில் ஈடுபட்டு வருகின்றார். அண்மையில் ‘ஜீவநதி’யில் எழுதிய ‘கெடுபிடி’ கதையோடு அறுபத்தைந்து சிறுக்கதைகள் வரை எழுதியுள்ளார். ‘தினக்குரல்’ பத்திரிகையுடன் இணைந்து இலண்டன் பூபாளராகங்கள் 2005இல் நடாத்திய சிறுக்கதைப் போட்டியில் முதலாம் பரிசு பெற்ற ‘பொறி’, மற்றும் ‘முடிவா தொடக்கமா’, ‘காத்திருப்பு’ போன்றன இவர் எழுதிய கதைகளுள் மிகப் பிரசித்தமானவை.

இளவயதிலேயே உதவிப் பிரதேச செயலாளர் எனும் உயர் பதவிநிலையினை எட்டி தன் சுய ஆளுமையையும் நிருபித்திருக்கும் தாட்சாயணி தானெழுதிய பன்னிரு சிறுக்கதைகளைத் தொகுத்து ‘இளவேனில் மீண்டும் வரும்’ எனும் மகுடத்தில் தனது இரண்டாவது சிறுக்கதைத் தொகுப்பினை அண்மையில் வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார். வறுமைக்கோட்டின் கீழ் வாழ்பவர்களது அன்றாடப் பிரச்சனைகள், யுத்தத்தினாலான அனர்த்தங்கள், இளம் பெண்களின் மன எழுச்சிகள் போன்றன தாட்சாயணியின் பேனாவிற்குள் சிக்குண்டு இந்நாலில் இரத்த உணர்வோடு பதியப்பட்டுள்ளன. இங்கு உளவியல் சார்ந்த ஓர் அனுகுமுறையே தாட்சாயணி வழியாகத் தெரிவதில் இந்நாலின் முக்கியத்துவம் மிகவும் பேணப்பட வேண்டியதாயிற்று.

புலோவியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன்

“லொட்ஜின் அறையொன்றில் கட்டிலில் படுத்தபடி யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள் செவ்வந்தி. என்னி நாற்பத்திரண்டு நாட்களாகிவிட்டன. இவ்வளவு நாளும் நாய்ப்பா அலைச்சல் அலைந்தது தான் மிசரம். பொலிஸில் பிடிபட்டு... விடுபட்டு... சீ... கொழும்பு சீவியம் வெறுத்துவிட்டது. இனி இந்த ஜென்மத்தில் கொழும்புக்கு வர ஆசையே இருக்காது. எங்கை போனாலும் சோதனை, சோதனை தான். ஒரு ஜனநாயக நாட்டில் சுதந்திரமாய் திரிவதற்குக் கூட முடியவில்லையென்றால் இதுவென்ன நாடு...? இது தான் நெருப்புக்குள் வாழ்கின்ற வாழ்க்கையா?”

“ஹரில் எவ்வளவு சந்தோஷமாய் அப்போதெல்லாம் திரிய முடிந்தது. எவ்வளவு நாட்கள் நண்பிகளோடு பாடம் ‘ஷஸ்கஸ்’ பண்ணுவதாய்ப் பேர் பண்ணிக் கொண்டு அரட்டை அடிக்க முடிந்தது. கம்பன் விழாக்கள், கோயில் திருவிழாக் களுக்கெல்லாம் கவலையில்லாமல் திரிந்து வர முடிந்தது. இரண்டு, மூன்று வருடங்களாய் அதெல்லாம் காணாமல் போய்விட்டதே. ஊரே ஒரு சிறை போல... அந்த மகிழ்ச்சிகரமான அனுபவங்கள் பறிக்கப்பட்டு... நீலப் படங்களும், மஞ்சள் பத்திரிகைகளுமாய், களியாட்க கூடங்கள் திறந்துவிடப்பட்டு...”

புதிய நாற்றாண்டு என்பது ஈழத்தமிழர் வாழ்வியலைப் பொறுத்தமட்டில் தவிர்க்கப்பட முடியாத ஒரு பிரிகோடாகவே அமைந்துவிடுகின்றது. பிறந்தகத்திலோ அல்லது தலைநகரிலோ நிம்மதியாக வாழுமுடியாத ஒரு சோதனைக் காலகட்டம் இது. இந்தச் சிக்கலான நிலையினை எழுத்தில் வடிக்கும் போது மிக்க அவதானம் பேணப்படல் வேண்டும். இந்த மாற்றத்தின் சமிக்ஞையாக ‘அவள் கண்ணகி இல்லை’ கதையில் வரும் மேற்படி இரு செய்திகளும் தாட்சாயணியை அடையாளப்படுத்தி, நிற்கின்றன.

அன்மைக்கால அறுவடைகள்

“இப்படிப்பட்ட ஊரில் செவ்வந்திக்குப் பிரியமில்லை. ஆனாலும் ‘சொந்த ஊர்’ என்ற சொல்லிலேயே ஒரு மயக்க மிருந்தது. அந்த மயக்கம் தான் அவளை ஸண்டன் போவதற்கு மறுக்கவும் வைத்தது. ஆனால், ஊரின் பகுமையான பிழப்பு, திட்ரென எப்போவோ காணாமல் போன பிறகு அவள் மறுப்பு வலிதானதாயிருக்கவில்லை.”

“ஏ.எல். எடுத்த கையோடு கட் அவுட்டுக்குக் கூட காத்திராமல் கலியாணங் கட்டுவதாவது... என்ன நியாயம் என்று கேள்வி எழும். ஆனால், கேட்டதில்லை. கேட்டுப் பழக்கமில்லை. அதுவே தான் மாப்பிள்ளை வீட்டாருக்குப் பிடித்திருப்பதற்கான மிகப் பெரிய ‘பிளஸ் பொயின்ற்’ ஆயிருந்திருக்க வேணும்.”

படிப்பினைக் குழப்பி அவசர அவசரமாக எமது பின்னை களை வெளிநாட்டுக்கு அனுப்ப வேண்டிய தற்போதைய தேவை என்ன? மனித உறவுகளில் வாழ்வியலில் ஏற்படுகின்ற இத்தகு மாறுதல்களை மிக நுணுக்கமாக தாட்சாயணியின் ‘அவள் கண்ணகி இல்லை’ எனும் இக் கதை சித்திரிக்க முற்படுகின்றது.

“செவ்வந்தி... ஒரு பூவின் பெயர். இவளைப் பூவெப் போல மென்மையா வைத்திருக்க அவனால் முடியுமா? அவள் யோசிக்கு முன்பே... பொடியன் லண்டனிலை கம்பியூட்டர் என்சினியர். கைநிறையச் சம்பளம் வாங்குகிறானாம். புறோக்கர் சாதகத்தையும் பார்த்து ‘சரி’ சொல்லிவிட்டார். திருமணம் முற்றாகி லண்டன் போவது பற்றிய தீர்மானம் எடுக்கப்பட்டு நன்பிகள், உறவினர்களிடம் விடைபெற்று வருங்கால கணவனின் வீட்டில் ஒரு கிழமை சீராடி அவள் கொழும்புக்கு வந்து சேர்ந்தாள்.”

“செவ்வந்தியை விட மாப்பிள்ளைக்கு வயது பன்னிரண்டு அதிகமாம்... வயதைப் பற்றிய பயம் போன போது குணத்தைப்

புலோவியூர் ஆகிரத்தினவேலோன் பற்றி பயம் எழு ஆரம்பித்து... யோசிப்பதற்கே நேரமின்றி ஸண்டனை வந்தடைந்துவிட்டாள்.”

அண்மைக்காலங்களாக எமது சமூகத்தில் வழக்கத்திற்கு வந்து கொண்டிருக்கின்ற இத்தகு சம்பவங்களை மிக அற்புதமாகவே தாட்சாயனி இக் கதையில் சித்திரித்துள்ளார். இத்தகைய ஒரு ஒழுங்கமைப்பே அதி முக்கியத்துவமாகி இக் கதையினை கனதிமிக்கதொன்றாக்குகின்றது.

இலண்டனில் இறங்கியதும் அருகிலே ஜெயந்தன். ஒரு துணைவனாய்... வீட்டுக்குப் போனதும் அம்மாவுக்குக் கடிதம் போடவேணும்... தங்கை மல்லிகா கணக்கெல்லாம் ஒழுங்காகப் படிக்கிறாளா...? எல்லாம் கேட்டு எழுத வேணும். திடீரென்று காரின் பிரேக் சத்தத்தில் அவள் நினைவிலிருந்து கலைந்தாள்.

ஜெயந்தன் காரர் நிறுத்தவிட்டு உள்ளே போக... செவ்வந்தி பின் தொடர்ந்தாள். ‘டாட்... குட் ஸவினிங் டாட்’ என்றபடியே தாவில் வந்து ஒரு சிறுபையன் ஜெயந்தனின் தோள்களில் ஏறிக் கொண்டான்.

அதற்குள் உள்ளேயிருந்து ‘ஹலோ டார்லிங்’ என்றபடியே ஒரு வெள்ளைக்காரப் பெண் வந்தாள். அவன் கையைப் பற்றியை இன்னுமொரு சிறுவன்... ‘டார்லிங் ஷி இஸ் செவ்வந்தி. அவர் ஸேர்வன்ற். சிலோன் கேர்ஸ்...’

அவன் சொன்னது நாராசமாய் காதில் விழு மலைத்துப் போய் நின்றாள் செவ்வந்தி.

இந்த இறுதி வரிகளுடன் பெரும்பாலானவர்களின் கதைகள் முற்றுப் பெற்றுவிடும். ஆனால், மேற்படி சாதாரண ஒரு செவ்வந்தியின் பாத்திரத்தினாடே, தற்காலச் சமூகத்தில் குறிப்பாக படித்த பெண்கள் மத்தியிலிருந்து மேற்கிளம்பிக்

அன்மைக்கால அறுவடைகள் —

கொண்டிருக்கின்ற ஒரு புதிய அசைவினை சித்திரித்ததன் மூலமே தாட்சாயணி இங்கு அதிகாரப்பட்டு நிற்கின்றார்.

“உறுதியான முடிவுகளோடு அவள் மெளனியானாள். ஜெயந்தன் அப்பால் திரும்பிக் கொண்டான். அந்த வெள்ளைக் காரி அவளது தோளைப் பிடித்து உலுக்கினாள். அது மிகவும் வன்மையாக இருந்தது. இனிமேல் எப்படியிருக்க வேண்டும் என்று செவ்வந்தி தீர்மானித்துவிட்டாள்.”

இவ்வாறாக, புதிய உணர்திறன் முறைமையினை ஆழப் படுத்தும் கதைகளாகவே இத் தொகுதியின் பெரும்பாலான கதைகள் அமைந்திருப்பது மகிழ்வைத் தருகின்றது.

‘பிஞ்சமனம்’, ‘அந்தப் பத்து நிமிடங்கள்’, ‘மழையில் உதிர்ந்த மலர்’ போன்ற கதைகள் தரும் அதிர்வுகளும் ஆழமானவை.

“ஒரு சின்னப் பெடியனுக்காக உங்கடை வாழ்க்கையையே தியாகம் செய்யப் போற்களா?” அதிபர் தான் கேட்டார்.

“வாழ்க்கையையே தியாகம் செய்யேல்லை சேர். என்றை வசதி ஒண்டைத்தான் துறக்குறன் ஒரு வருசத்துக்குத்தானை...”

“அதுக்குப் பிறகும் அந்த நோஞ்சான் அப்பிடியே இருந்தால்...”

“நான் அவனை மாத்துறன் சேர். இப்ப நான் இப்பிடியே விட்டிட்டுப் போனா அவனுக்கு மனநோய் கூட வரலாம். இப்பவிருந்தே அவனுக்குத் தகுந்த மாதிரி பழகி அவனைத் திருத்த முயற்சிக்கிறேன். அவன் இப்பிடியே இருப்பானென்டு நான் யோசிக்கவேயில்லை சேர்...”

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன் அவளது கண்கள் தன்னிச்சையாக அந்த வகுப்பை நோக்கின. வகுப்பறை வாசலில் அவளின் சின்ன மாணவன் பாடு விழிகளில் ஏக்கமான கனவு தேக்கியபடி காத்துக் கொண்டிருந்தான்.

இவ்வாறாக அச் சிறுவன் பாடுவின் பார்வையில் அவனது உள்ளார்ந்த மனநிலையை ஆர்ப்பாட்டமில்லாத உளவியல் மூலம் ‘பிஞ்ச மனம்’ எனும் கதையில் தாட்சாயணி அழகாக உருவகித்துள்ளார்.

சிறுகதைக்குரிய சகல அம்சங்களோடு மொழிலாவகமும், சித்திரிப்புக்கேற்ப மொழியைக் கட்டியாழுகின்ற திறனும் தாட்சாயணியிடம் நிறையவே காணப்படுவதனை நிறுவும் ஓர் தொகுதியாகவே இந்நூல் அமைந்திருக்கின்றது.

சாதாரண வாசகர்களால் விளங்கிக் கொள்ள முடியாத தன்மை, சொல்ல வரும் சேதியினை கற்றி வளைத்துக் கூறுதல், முரண்பாடான பாத்திர வளர்ப்புகள் போன்ற குறைபாடுகள் தாட்சாயணியின் ஓர் சில கதைகளில் காணப்பட்டாலும், அவரது உன்னதங்களை உள்ளடக்கி வெளிவரும் சிறு கதைத் தொகுதி அறுவடை செய்யப்படும் நாள் அதிக தூரத்தில் இல்லை என்பதையே மொத்தத்தில் ‘இளவேணில் மீண்டும் வரும்’ எனும் இத் தொகுதி உணர்த்தி நிற்கின்றது. ●

- தினக்குரல்: 15.06.2008

ஒர் எழுதுவினைஞரின் டயறி

- ஆனந்தமயில்

சிறுகதைகளில் நிகழும் கூர்ப்பில் கதை புனையப்படும் மொழியில் நிகழும் மாற்றமானது அதிக செல்வாக்கினைச் செலுத்தி வருகின்றது. சர்வதேச மட்டத்தில் அரை நூற்றாண்டிற்கு முன்னர் ஏற்பட்டுவந்த இத்தகு மாற்றமானது, அன்மைக் காலங்களில் தமிழிற்கும் பரவியிருக்கின்றது. இதன் விளைவால் உண்ணத் கதைகள் பல தமிழில் உருவாகின. தமிழ் நாட்டில் மட்டுமெல்லாது ஈழத்திலும் அதன் தொடர்ச்சியில் சில எழுத்தாளர்கள் திறனாய்வாளர்களால் பட்டியல் படுத்தப்பட்டார்கள். சிறுகதையினை எடுத்துக்கூறும் மொழியினாடு அதனைப் புதுப் புனைவிற்கு இட்டுச்சென்றவர்கள் என்ற பட்டியலில் பொருத்தக் கூடிய இன்னும் ஒருவராக ‘ஒர் எழுதுவினைஞரின் டயறி’ எனும் தனது அன்மைக்கால அறுவடை மூலமாக அடையாளங்காணப்படுகிறார் எழுத்தாளர் ஆனந்தமயில்.

நூல் என்ற ரீதியில் பார்க்கும் போது ஆனந்தமயிலுக்கு இது கண்ணி முயற்சி. ஆனாலும் தன் அகமுகத்தன்மையினை

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன் தனது எழுத்துக்களில் உணரவைத்ததில் ‘அபூர்வமிக்க கதைஞர்’ எனும் பதத்திற்கு உரித்துடையவராகிறார். 1971இல் இருந்து 1998 வரையிலான இருபத்தேழு ஆண்டுகளில் ஆனந்தமயில் எனும் ‘எழுதுவினைஞர்’ நானும் பொழுதும் அனுவனுவாக டயறியாய் சிருஷ்டித்த பண்ணிரு கதைகள் இந்நாலில் இடம் பெற்றுள்ளன.

ஆனந்தமயிலின் உள்மன யாத்திரையினுாடாக அவரது புலமை முதிர்ச்சியின் வழியாகத் தோன்றிய இப்பன்னிரு கதைகளையும் படித்து முடித்ததும் அவரது பலங்கள் என மூன்று அமிசங்களை என்னால் வகைப்படுத்த முடிந்தது.

ஒன்று அரூப்பாட்டமற்ற நகைச்சுவையினுாடாக கதை யினை நகர்த்தும் முறைமை. புதுமைப்பித்தன் மற்றும் எமது அ.முத்துவிங்கம் பாணியில் மிகவும் நேர்த்தியாகவே ஆனந்த மயிலிடம் இது அமைந்திருக்கிறது.

‘ஏற்றைக்கால் கோழி’ எனும் கதையில், வேம்பின் அடியில் கட்டியிருந்த கோழியின் காலிலிருந்து சிவப்புத் திரவம் நிலத்தைக் கோலமிட்டுக் கொண்டிருந்த போது எழுத்தாளர் ‘தம்பி’யின் மனநிலை குழம்பிவிட்டது. அத்திரம் கொப்பளிக்க மனைவி மூன்றாம் வீட்டில் நிற்பதாக நினைத்து பலத்து அவளை அழைத்தார்.

பல நாட்களின் பின் அன்று ‘தம்பி’ போன ‘போட்’ சிறிதளவு மீன் கொண்டுவந்ததால் முப்பது ரூபா காகம், கறிக்கு மீனும் கிடைத்த புனுகத்தில் இருந்த மனைவி, அடுப்பில் மிளகாய் கருகவும் அதைவிட்டு ஒட்டமும் நடையுமாக பின்புறம் வந்து நின்றாள்.

“உங்களுக்கெல்லாம் தலையுருக்கை என்ன இருக்குது? ஏதும் இருந்தால் இப்படிச் செய்வியனே? பார் அந்தக் கோழியை,

அன்மைக்கால அறுவடைகள் —

அதின்றை கதை முடிஞ்சது. வித்திருந்தாலாவுதல் ஒரு நாள் சீவியம் போயிராதே... முப்பத்திரண்டு பல்லையும் கழற்றிக் கையிலை தந்தால் தான் உங்களுக்கு அறிவு வரும்..."

தனக்கு ஏற்கனவே பல் வருத்தம் காரணமாக பற்கள் சில பிடிந்கப்பட்டுவிட்டன என்பதை 'தம்பிக்கு' ஞாபகமூட்ட மறந்த மனைவிக்கு, கோழியைப் பார்த்ததும் பச்சாத்தாபம் ஏற்பட்டது.

ஆனந்தமயிலின் இரண்டாவது பலம் கதைகளின் யதார்த்த பின்புலம். மேற்படி கதையில் அது அழகாகவே விழுந்திருக்கிறது. உண்மையில் அந்தக் கோழியை வேம்போடு கட்ட வேண்டி வந்ததே முதல் நாள் 'தம்பி'யின் கதிரையில் அந்தக் கோழி படுத்திருந்த காட்சியை 'தம்பி' கண்டு சன்னதம் பத்தியதால் தான்.

"எத்தனை நாள் உனக்குச் சொல்கிறது. கதிரையிலை இந்தக் கோழியைப் படுக்க விடாதெயெண்டு. நீங்கள் பிசாககள். மனிசன்றை மன உணர்வுகளைப் புரிந்து கொள்ள மாட்டியள். உங்களையெல்லாம் சுவர்களில் ஆணிகளில் அடித்து வைத்து ரசிக்க வேணும்."

"உந்தச் சனியன் கோழியை எத்தினை தரம் உதைவிட்டுக் கலைச்சாலும் அது பேந்தும் வந்து உதிலை படுத்திடுது."

தம்பி மனைவியின் கண்ணத்தில் ஒன்று வைத்தார். கண்மம் சிவந்துவிட்டது.

அவள் கோழியைச் சிறகில் பிடிக்க, அது பக்கத்து வீடுகளில் இன்று தம்பி வீட்டில் இறைச்சிக் கறிதான் என்று பிரஸ்தாபிக்க வீட்டின் பின்புற வேம்பின் அடியில் ஒரு தளர்ச்சி மடங்கால் கட்டிப் போட்டாள்.

புலோலியூர் ஆகிரத்தினவேலோன்
அந்த மடங்கு வெட்டியே... இப்போது கோழியின் காலில்
குருதி பீறிடுகிறது.

ஆனந்தமயிலின் முன்றாவது பலமான ‘கதை நிகழ்வுட
னேயே நகரும் அவதானமே’, இக்கதையை வாசித்து முடித்த
பிறகும் ‘தம்பியை எம் நெஞ்சில் உறைய வைக்கின்றது.
தம்பி தன் கற்பணைச் சுருளை அறுத்துக் கொண்டு மனைவியை
அழைத்தார்.

“ஸஸ்வரி அந்தக் கோழி முட்டையிடுகில் என்றை
கதிரையிலை தான் ஒரு பழந்துணியைப் போட்டு விடவேண்டும்.”

“ஏன் அடுத்த காலையும் இல்லாமல் செய்யவோ?”

மனைவி சிரித்துக் கொண்டாள். தம்பியும் அந்தப்
பகிடியை நன்றாக ரசித்துக் கொண்டே சொன்னார்.

“பகிடிக்குச் சொல்லேல்லை. உண்மையாகத்தான்
சொல்லிறன். அடுத்த காலையும் இழந்து இயற்கையுடனான
போராட்டத்தில் வென்று இது சீவிப்பது அபூர்வத்தின் மேல்
அபூர்வமாகத்தான் இருக்கும். அதனால் அடுத்த காலையும்
இது இழந்துவிடக்கூடாது!”

அவர் சொன்னால் அவள் தட்டியதில்லை. ஓன்றைப்
பிடித்தால் தம்பி ஒற்றைக் காலில் தான் நிற்பார் என்று
மனைவிக்குத் தெரியும். அதனால் அவள் தனது வேலையைக்
கவனிக்கப் போய்விட்டாள். ஆனால் எழுத்தாளர் தம்பியோ
அந்தக் கோழியை அன்று வெகுநேரமாகக் கவனித்துக்
கொண்டே, கற்பணைக் குதிரையில் ஏறி வேகமாகச் சவாரி
போனார். ஆனால், அவற்றுக்கு உருவும் கொடுப்பதில் தான்
ஒற்றைக் கால் கோழியாய்ச் சங்கடப்பட்டுக் கொண்டார்.

அன்மைக்கால அறுவடைகள் —

இக் கதையினைப் போலவே ‘திருவிழா’, ‘விளக்கீடு’, ‘நண்பனும் ஒரு புளியமரமும்’ போன்ற கதைகளைப் படித்து முடித்ததும் ஆனந்தமயிலின் எழுத்து பற்றிய எண்ணைம் எமது பிரக்ஞாயை வசீகரித்துக் கொள்கின்றது. சில நல்ல கதைகளை நீண்ட நாட்களின் பின்னர் வாசித்த ஓர் திருப்தி மனதை குதூகலிக்கச் செய்கின்றது.

“நான் உடுப்பெல்லாம் உடுத்து ஆயித்தமா நிற்கிறன், எண்டாலும் திருப்தியில்லை. கண்ணாடியை எடுத்து, அசைச்சுப் பிடிச்சு இன்னுமொருக்காப் பாக்கிறன். அப்ப அம்மா, “கனகம் எடி பிள்ளை” எண்டு கூப்பிட்டுக் கேக்குது. புறப்பட்டுவிட்டம். எங்களுக்குப் பின்னாலை தம்பி ஒடி ஒடி வாறான். தம்பியின்றை முகத்திலை அப்பிக் கிடந்த பவுடரை, அம்மா அழுத்தித் துடைச்சுவிடுகிறா. நான் முன்னும் பின்னும் பக்கமும் சரிஞ்சு, சாரி சரியா இருக்கோண்டு பாக்கிறன். கோயில்லை இன்டைக்குச் சரியான சனமாக்கிடக்கு. பத்தாந் திருவிழா எண்டால் எழுப்பந்தானே!”

“கோயிலு முண்டு வீதியிலும் சிகரங்கள் கட்டியிருக்கு. வலவுஸ்பீக்கர் பாடுது. உபயகாரர் பட்டுவேடி உடுத்து, பட்டுச்சால்லை கட்டியிருக்கினம்.”

எமது பிறந்த மண்ணின் நிகழ்வுகளை அசை மீட்டிக் கொள்ள அந்த மண்ணின் தமிழிலே தான் சாத்தியப்படும். எமது நித்திய தியானத்திலே மண்டிக் கிடக்கின்ற அந்த நினைவுகளை கிளர வைக்கின்ற தகுதி அதற்குத்தான் உண்டு. அதனையே ஆனந்தமயில் ‘திருவிழா’ கதையில் செய்திருக்கின்றார் என்று சொல்ல வேண்டும்.

முன்னுரையில் கவிஞர் இ.முருகையன் பதிவுசெய்தது போல, ஆனந்தமயில் தன்னுடைய சக்தியைத் தாறுமாறாக அள்ளி விரயஞ் செய்யாமல், மிகவும் சாவதானமாக

புலோலியூர் ஆகிரத்தினவேலோன் பொறுப்புணர்ச்சி யோடும் கட்டுப்பாட்டோடும் அளந்தளந்து பயன் படுத் தும் வினைத் திறனை நாங்கள் இங்கே காண்கின்றோம்.

தொகுதியில் மனதைக் கெளவ வைக்கின்ற இன்னொரு சிறுகதை ‘விளக்கீடு’.

“எங்கள் வீட்டு பிளாற்றைச் சுற்றி இன்டைக்கு விளக்குகள் கொளுத்துவது.”

“எங்க வீட்டு வாசலில் பெரிய வாழைக் குற்றி நட்டு விளக்குக் கொளுத்துவன்.”

இப்படியாக, பாடசாலை விட்டதும் சிறுவர்கள் தங்கள் விளக்கீட்டுத் தீபங்களைப் பற்றி பேசிக்கொண்டே, வீடுகள் நோக்கி வந்தனர்.

“எங்கள் வீட்டில், பாளைக்கீற்றில் சீலை சுற்றிய பந்தம் இரண்டு இருக்கு. ஒண்டை வீட்டு வாசலிலை குத்துவன். மற்றதை எங்கடை பனம் பாத்தியிலை குத்துவன்” என்று தன் வீட்டு விளக்கீட்டுத் தீபங்களின் தாற்பரியத்தைச் சொன்னான் ராசு என்று ஆழம்பிக்கும் ‘விளக்கீடு’ கதையில் ராசுவின் விதவைத் தாய் பற்றிய ஊரின் வசைமொழிகளை நீறாக்க அதே தீப்பந்தத்தை பாவிக்க வேண்டிய தூர்ப்பாக்கிய நிலை ஏற்பட்டமை மனதை அதிரவைக்கின்றது.

இவ்வாறாக, முருகையன் கூறுவது போலவே ஆனந்த மயிலின் சிறுகதைகளைச் சரியாகக் கிரகித்து நயப்பதற்கு அவற்றினை முழுமையாக வாசிப்பதைவிட வேறு குறுக்குவழி ஒன்றும் இல்லை என்றே சொல்லத் தோன்றுகின்றது.

நூலின் முன்னுரை, ஆனந்தமயிலின் ஆறுகதைகளுடனும் சில கவிதைகளுடனும் எண்பதுகளின் கடைக்கூற்றில் நூல்

அன்மைக்கால அறுவடைகள்

வெளிவர ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட கால கட்டத்தில் முருகையனிடம் பெறப்பட்டு, இரண்டு தசாப்தங்கள் கழிந்த பின்பும் எந்தவித மாறுதலும் செய்யப்படாது சேர்க்கப்பட்டிருப்பது வாசகர்களுக்கு இடையூறை விளைவிக்கின்றது. இன்றைய நிகழ்கால வாழ்நிலை களை இந் நூலில் தரிசிக்க முடியாது. அவற்றை இப்படைப்பு க்களில் எதிர்பார்க்கவும் இயலாது - என அறுதியிட்டு முன்னுரையில் கவிஞர் கூறுகிறார். ஆனால் ‘முருங்கைக் கற்புக்கள்’, ‘வாழும்வெளி’ போன்ற தொண்ணாறுகளில் எழுதப்பட்ட கதைகள் மரணத்துள் வாழும் இன்றைய வாழ் நிலைகளையே சித்திரிக்கின்றன. முருகையனின் காலத்திலேயே இந் நூல் வெளியிடப்பட்டுள்ளதால் அன்றைய முன்னுரையில் மாற்றங்களை உள்வாங்கி நூலோடு சேர்த்திருப்பின் நூல் முழுமை பெற்றிருக்கும்.

ஆனாலும், தந்தையார் ஆனந்தமயிலுக்கு மகன் நித்திலவர்னன் ஆற்றியுள்ள ‘உதவி’யினை இலக்கிய உலகம் நன்றியுடன் ஏற்றுக்கொள்ளும் அதேவேளை வெளிவராத ஏனைய கதைகளையும், கவிதைகளையும் இன்னொரு தொகுப்பாக வெளியிட்டு அமைதியாகவே இருந்து கருத்துள்ளிய உழைப்பினை நல்கிய ஆனந்தமயிலை பூரணமாக அறிந்து கொள்ள அவர் வாழும் பொழுதே ஆவன செய்ய வேண்டும் என நித்திலவர்னனை கேட்டுக்கொள்ளவே முடிவில் மனம் அவாவுறுகின்றது. ●

- தீணக்குரல்: 20.06.2008

ஜலசமாதி

- ஏ.எஸ்.உபைதுல்லா

அண்மைக் காலங்களில் எழுதி வருபவர்களுள் ஏ.எஸ்.உபைதுல்லா தவிர்க்கப்படமுடியாது குறிப்பிடத்தக்க ஒருவர் என்பதற்கு இலங்கை இலக்கியப் பேரவையின் இரசிகமணி கனக செந்திநாதன் கதா விருதினை குறுகியகால இடைவெளிக்குள் இரு தடவைகள் இவர் பெற்றுள்ளமையைச் சான்றாகக் கொள்ளலாம். இவ்விருது 2004ஆம் ஆண்டில் முதற் தடவையாக நால்வருக்கு வழங்கப்பட்ட போது ‘ஜலசமாதி’ எனும் சிறுகதை வாயிலாக இவர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். இப்போது அக்கதையின் பெயரினை மகுடமாகக் கொண்டு 1984 முதல் எழுதிய கதைகளுள் பதினெண்ரினைத் தொகுத்து தனது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியை உபைத்துல்லா அறுவடை செய்துள்ளார்.

உபைத்துல்லாவின் சிறுகதைகள் வழியாக முதூர் கிராமத்தில் நாம் நடமாடலாம். கடலும் கடல்சார்ந்த நிலமுமாக விளங்கும் அக்கிராம மக்களின் பேச்சுவழக்குக் கலந்த

அன்மைக்கால அறுவடைகள் —————

உரையாடல்களில் முழ்கலாம். அம் மக்களின் உன்னத வாழ்க்கை முறைகளின் அருமை பெருமைகளைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

முன்னோடி எழுத்தாளர் வ.அ.இராசரத்தினம் முதூர் மக்களின் வாழ்வியலை சித்திரித்து எழுதிய ‘தோணி’ கதை, ஈழத்து தமிழ்ச் சிறுகதையானது புதிய எல்லைகளைத் தொடர உதவிற்று. தனது ‘ஜலசமாதியினை’ அன்னாருக்கு அப்பணித்து அவரை அடியொற்றி எழுதும் உபைத்துல்லா ஆர்ப்பாட்டப் ஏதுமின்றி தன் குருவின் பணியினைச் செவ்வனே செய்து முடித்திருப்பது நூலின் முன்னுரையில் திக்குவல்லை கமால் கூறுவதைப் போல, “ஒரு தார்மீகக் கடப்பாட்டினை தனது எழுத்தாற்றல் மூலமாக உபைத்துல்லா சாதித்துள்ளார்” என்றே சொல்லத் தோன்றுகின்றது.

‘ஜலசமாதி’, ‘இன்னுமொரு சனாமி வந்தால்’, ‘நிழலைத் தேடி’, ‘எதிர்பார்ப்புகளும் ஏமாற்றங்களும்’ போன்ற உபைத்துல்லாவின் நெய்தல் நிலம் சார்ந்த கதைகளை, அதன் மையமான போக்கினை என்னிப் பார்க்கையில் ஒரு கனவு, சிறு வயதிலிருந்தே நெஞ்சோடு வளர்ந்த ஒரு இலட்சியக் கனவு அவருக்கு இருந்திருக்கத்தான் வேண்டும் என்றே தோன்றுகிறது. முஸ்லிம்களும், தமிழர்களும் ஒரு தாய் மக்களாக வாழும் அதி உன்னதமான ஓர் எதிர்காலத்துக்கு அவர்களை அழைத்துச் செல்ல வேண்டும் என்பதே அந்த அற்புத கனவாக அழைகின்றது.

“லோஞ்சு கடலில் தாண்டு போச்சாம்.”

“எந்த லோஞ்சு அமிழ்ந்தது? திருகோணமலையில் இருந்து முதூருக்கு வந்ததா அல்லது இங்கிருந்து திருகோண மலைக்குப் போனதுவா?” எவருக்குமே இது தெரியவில்லை. ஒலமிட்டவண்ணம் ஜெற்றியை நோக்கி எல்லோருமே

புலோவியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன் ஒடுகிறார்கள்... தமிழர், சிங்களவர், முஸ்லிம்கள் எல்லோருமே ஒடுகிறார்கள்” என ‘ஜலசமாதி’ கதையினை உபைத்துல்லா ஆரம்பிக்கும் முறைமையே வாசகனை கதைக்குள் ஆட்வத்துடன் இழுத்துச் செல்கிறது. அவலங்கள், அனர்த்தங்கள் நிகழும் போது அந்நியப்பட்டு நிற்கும் இரு சமூகங்களும் எப்படியாக அன்னியோன்யப்பட்டுவிடுகின்றன என்பதனை அற்புதமாக இக்கதையில் ஆசிரியர் சித்திரித்துள்ளமை இயல்பாகவே இக்கதைக்கு ஒரு நம்பகத்தன்மையை ஏற்படுத்திவிடுகிறது.

“பாருங்கள் அயற் கிராமங்களிலிருந்து வந்த தமிழ் மக்களெல்லாம் பகல் முழுக்கப் பட்டினியாக் கெடக்காங்க. இங்க கடைகளிலும் சாப்பிடுவதற்கு ஏதுமே இல்லை. அதை மொதலிலே கவனியுங்க...” என்கிறார்கள் முஸ்லிம் இளைஞர்கள் பொலிஸாரிடம். இளைஞர் கூட்டம் கலைந்து அந்தப் பக்கமும், இந்தப் பக்கமும் சென்றது. அரை மணித்தியாலத்தினுள் பாண், பணிச், வடை போன்ற உணவுப் பொருட்களுடன் வந்தார்கள். கடற்கரை மணலிலே சோர்வாக அமர்ந்திருந்த தமிழ் மக்களுக்கு இலவசமாக அதனை விநியோகித்தார்கள். குடம் குடமா தண்ணீர் கொண்டு வந்து கொடுத்தார்கள்.

இத்தனைக்கும் ஓரிரு வருடங்களாக இப்பிராந்தியத்தில் முஸ்லிம்களுக்கும் தமிழர்களுக்கும் சமூகமான உறவில்லை. ஒருவரை ஒருவர் கொலை வெறியுடன்தான் நோக்கினார்கள். ஆனால், இன்று... லோஞ்ச் கடலில் மூழ்கி ஆட்கள் பலர் பலியாகிப் போன இன்று... அந்த வனம் எங்கே போயிற்று?

ஒரு நல்லுறவுக்காக நாங்கள் கொடுத்த விலை...?

மேற்கண்ட கேள்விகள் ஒவ்வொன்றுமே வாசகனை ஈடியாக குத்துமளவிற்கு கதையை நகர்த்திச் செல்லும் உபைத்துல்லாவின் கதை கூறு முறைமையே ‘ஜலசமாதி’ கதையின் வெற்றிக்கு துணை போயின எனலாம்.

கடற்போரிலே ஈடுபடும் மாலுமிகள் இறந்து போனாலோ அல்லது கப்பலில் பிரயாணங்க் செய்யும் பயணிகள் இறந்து விட்டாலோ அவர்களின் சடலங்களைப் பெட்டியிலோ அல்லது பெட்டிபோன்ற ஏதாவதொன்றிலோ வைத்து கடலில் சமாதி யாக்குவார்கள். ஆனால், பாதாள மலைக்கடல் மனித முயற்சி எதுவுமேயில்லாமல் தன் மழியில் மரித்தவர்களையெல்லாம் ஜலசமாதியாக்கிக் கொள்கிறதே... என்ற ஏக்கமே இக்கதையின் மூலவிசையான பொழுதிலும் முஸ்லிம்களும் தமிழரும் எவ்வளவு அன்னியோன்னியமாக வாழ்ந்தார்கள் என்பதை இரை மீட்பதையே பிரதானமாக இக் கதை கொண்டு விளங்கிற்று எனலாம்.

போதிய சிரத்தையுடன் ‘ஜலசமாதி’யினை உபைத்துல்லா ஆவணப்படுத்தியதால் கதாசிரியரையும் மீறி கதையில் வெளிப் பட்ட அவரது ஆதங்கம் கதையின் மையத்திற்கு முன்னு கொடுத்து மேலும் வலுவுட்டி அதற்கு அணி சேர்ப்பதாகவே அமைந்துவிடுகின்றது. அதனால் உருவத்தைத் தாண்டி கதை அப்பால் நகர்ந்துவிடாது ‘ஜலசமாதி’ இக் கதாசிரியருக்கு ஓர் அடையாளத்தை நல்கி உபைத்துல்லாவின் பெயருக்கு முன்னால் அடைமொழியாகும் தகைமையையும் பெற்றுவிடுகிறது.

உபைத்துல்லாவின் இலட்சியக் கனவினைச் சித்திரிக்க முனையும் இன் னொரு கதை ‘வாழுத்துடிப்பவர்கள்’. ஒற்றுமையுடன் ஒன்றுபட்டு குடும்பத்துடன் வாழ்ந்து வந்த கிருஷ்ணபிள்ளை, மீராசாய்பு, அப்புஹாமி, அந்திரேயா போன்றவர்களை இனக்கலவரங்களும் உள்ளாட்டு யுத்தமும் எப்படியாக மாறிமாறிக் குத்திக் குதறி சின்னாபின்னமாக்கி விடுகின்றது என்பதனை ஏக்கத்துடன் பதிவு செய்திருக்கிறார் ஆசிரியர்.

புலோவியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன்

“சொந்த ஊரான அந்த இறால்குழி, நாவலடிக் கிராமங் களிலிருந்தும் இடம்பெயர்ந்து தேவாலயங்களிலும் பன்சாலை பக்கத்துக் காணிகளிலும் உறவினர்கள் வீடுகளிலும் அவர்கள் இடம்பெயர்ந்திருந்தாலும் ஒட்டுமொத்தமாக எல்லோரது நினைவு களும் நாவலடிக்கு திரும்புவதிலேயே இலயித்திருந்தது” என்ற உபைத்துல்லாவின் முடிவு அவரது கொள்கைக்கு உயிர் கொடுப்பதாகவே அமைந்திருக்கின்றது.

தனது அனுபவங்களையும், கேள்வி ஞானத்தினையும் மிகுந்த உண்மையுணர்வோடும், கலைப்பாங்கோடும் ஆசிரியர் எழுதியிருக்கின்றார் என்பது உண்மைதான். ஆனால், பாத்திரங்களை ஒருவர் பின் ஒருவராக உருவாக்கி, அவர்களைப் பற்றி விபரிக்கும் முறைமை உட்பட பல அம்சங்கள் இக்கதையில், சிறுகதையின் பிரத்தியேக குணமான உருவத்தை தாண்டி வெகுதாரம் அப்பால் சென்றுவிட்டதையும் சுட்டிக்காட்ட வேண்டியே உள்ளது.

தொகுதியில் குறிப்பிட வேண்டிய இன்னொரு கதை ‘வாயில்லாப் பூச்சிகள்’. கிராமத்தில் தோட்டியாகத் தொழில் புரியும் சந்தனம், தோட்டித் தொழிலாளிகளுக்காக கிராம சபை நிர்மாணிக்கும் வீட்டில் தனக்கும் ஒன்று நிச்சயம் என்ற நம்பிக்கையில் இருக்கின்றான். அந்த நம்பிக்கையில் வேலை ஒழிந்த நேரங்களில் எல்லாம் வீட்டுவேலை நடைபெறும் இடத்திற்குச் சென்று ‘சிரமதானமும்’ செய்வான்.

ஆனால், சந்தனத்திற்கு வீடு கொடுக்கப்படவில்லை. தன் தமிழ் சேகுவணிடம் முறையிட்டான் சந்தனம். போர்க்குணம் மிக்க படித்தவனான சேகுவனுக்கும் என்ன செய்வதென்று புலப்படவில்லை. அந்த அநீதியைத் தன் உயர் சாதித் தோழர் களிடம் முறையிட்டுக் குழுறினான்.

அவர்கள் ஆலோசனை சொன்னார்கள்.

அன்மைக்கால அறுவடைகள்

நேரடிப் போராட்டத்தில் இறங்கினால் ஒழிய நியாயம் கிடைக்காது என்பதை உணர்ந்த சேகுவன் ‘வேலை நிறுத்தம் செய்வோம். ஊரை நாறுடிப்போம்’ என உறுதி கொள்கிறான்.

இந்த இடத்தில் கதையை முடிந்திருந்தால் தொகுதிக்கு அணிசேர்க்கும் இன்னொரு கதையாக ‘வாயில்லாப் பூச்சிகளும்’ அமைந்திருக்கும்.

ஆனால்...

“பொறுப்பதிகாரிகளும் உத்தியோகத்தர்களும் சந்தனத் தின் குடிசையைப் பியத்தெறிந்து கொண்டிருந்தார்கள்....” என உபைத்துல்லா கதையை முடித்திருப்பது தலைப்பிற்காக வேண்டிக் கதையை எழுதியது போன்ற ஒரு உணர்வையே தருகின்றது.

பாடசாலை அதிபராகக் கடமையாற்றும் உபைத்துல்லா, கடற்றொழில் நுட்பங்கள் பற்றி ஆழ அகலங்களுடன் அறிந்து வைத்திருப்பதற்கும் அப்பால் மிகுந்த பிரக்ஞாந்திராயன் அவற்றினை தன் எழுத்துகளில் பதியவைத்திருப்பது வியப்பில் ஆழ்த்துகின்றது.

“நெருப்புக் கருவாடு ருசியாக இருக்கும்” போன்ற பழமொழிகளை இடமறிந்து பாவிக்கும் தன்மை, “கிழக்குக் கரையில் பாரை, குரை, கொடுவா பிடிபடும். வெண்டையன் கல்லில்... கருங்கன்னிப் பாரையும் சோமந்திரியப்பாரில் தூள் வண்டும் பிடிபடும்,” என விரல்நூனியில் வைத்து விபரிக்கும் முறைமை, மீனவர்களின் வாழ்வியல் பற்றிய உபைத்துல்லாவின் உண்மையான தேடலினை கூட்டி நிற்கின்றன.

‘கடலின் குழந்தைகள்’, ‘மண்ணின் மகள்’, ‘மரணத்தீவு’ போன்ற ஆசிரியரின் ஆரம்ப காலக் கதைகள் தொகுதியில்

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன் இடையிடையே காணப்பட்டாலும் அவை இடையூறு தராது தம்பாட்டில் அமைந்திருப்பது நிம்மதி தருகின்றது. ஆனாலும் ‘மீண்டும் வந்தாள்’ எனும் கதையில் “திருமணத்திற்குப் பிறகு தான் நான் கணவனைக் காதலிக்க விரும்புகிறேன்...” என மஸீனா சொல்லும் அந்த செய்திக்காக ஒரு எட்டுப் பத்துப் பக்கங்களைச் செலவழித்திருப்பது தேவையானதா எனும் கேள்வி நெஞ்சில் எழுவதை தவிர்க்க முடியாதுள்ளது.

ஆனாலும்...

நல்ல கொள்கைக் கோட்பாடுகளுடன் தனது மண் மீது மிகுந்த பற்றுதலோடும், பாசத்தோடும் உபைத்துல்லா ஆரம்பித் திருக்கும் இப்பயணம் புனைகதையின் அடுத்த பரிமாணத்திற்கும் அவரை எடுத்துச் செல்ல வைக்கும் என்ற நம்பிக்கையை அவரது ‘ஜலசமாதி’ தந்திருக்கின்றது என்பதை மிக்க உறுதியுடன் சொல்லக்கூடியதாகவுள்ளது. ●

- தினக்குரல்: 20.09.2009

பூபாள ராகங்கள் சிறுகதைத் தொகுதி - 2007

பூலம்பெயர்ந்திருக்கும் தாயக கல்விக்கூடத்தின் வளர்ச்சி க்காக அர்ப்பணிப்புடன் செயற்படுவதோடு, ஒரு தாயகத்துப் பாடசாலைக்கு புகலிடத்திலிருந்து அதன் பழைய மாணவர்கள் எப்படி உதவலாம் என்பதற்கு முன்மாதிரியாகவும் இன்று சர்வதேச மட்டத்தில் கொம்மந்தறை கம்பர்மலை வித்தியாலய பழைய மாணவர்கள் ஜக்கிய இராச்சியக் கிளை திகழ்கின்றது என்றால், அதை எவரும் மறுதலிக்க முடியாது. இந்த வெற்றிக்கு பூபாளராகங்கள் குழுவினரின் திட்டமிட்ட செயற்பாடுகளும், கடின உழைப்பும், விடாழுயற்சியும், கலைஞர்கள், எழுத்தாளர் கள், ஊடகவியலாளர்களை மதிக்கும் அவர்களது பண்பும் மூலவிசையாக அமைந்துள்ளன எனலாம். குறிப்பாக பூபாள ராகங்கள் விழா அமைப்பாளராகவும், சர்வதேச ஒருங்கிணைப் பாளராகவும் செயற்படும் மகாலிங்கம் சுதாகரணின் பங்கும் பணியும் மிக முக்கியமானது.

இலண்டனில் தாயகக் கல்லூரிகளின் பழைய மாணவர் சங்கங்கள் பொதுவாக நடத்தும் கேளிக்கைசார் விழாவாக அன்றி, பாரம்பரியத்தைப் பேணும் நிகழ்வாக பூபாளராகங்கள் வருடாந்த விழா அமைந்துள்ளமேயே சர்வதேசாந்தியில் அது

புலோலியூர் ஆகிரத்தினவேலோன் புகழ்பெறக் காரணமாயிற்று. இந்த வகையில் கடந்த நான்கு வருடங்களாகத் ‘தினக்குரல்’ பத்திரிகையுடன் இணைந்து நடாத்தும் சிறுகதைப் போட்டியும், சிறுகதைத் தொகுதிகளாக அவற்றினைப் பதிவு செய்யும் செயற்பாடும் புதியதொரு எல்லைக்குள் பூபாளராகத்தினை அகலப்படுத்தியுள்ளது. •

நாழுத்தில் சிறுகதைகளைத் தொகுதியாகப் பதிவுசெய்யும் முயற்சியானது 1860களில் ஆனால்ட் சதாசிவம்பிள்ளை எழுதிய ‘நன்னென்றிக் கதாசங்கிரகம்’ என்ற நூலோடு ஆரம்பிக்கின்ற தென்னாம். இந்த வகையில் பார்க்கும் போது அக்காலங்களில் வெளியான ‘உதயதாரகை’ எனும் பத்திரிகையே இம்முயற்சிக்கு கால்கோளிட்டது என்பது இலக்கிய ஆய்வாளர்களின் முடிவாகும். இதன் தொடர்ச்சியாக 1875இல் பண்டிதர் சந்தியாகோ சந்திரவர்ணம்பிள்ளை ‘கதாசிந்தாமணி’ எனும் தொகுதியையும் தமிழ்முத்துப்பிள்ளை என்பவர் ‘ஹர்க்கதைகள்’ எனும் மகுடத்தில் ஒரு நாலையும், ஐதுருஸ் லெப்பை மரரக்கார் ‘வைதர்சா சரித்திரம்’ எனும் தொகுதியினையும் வெளியிட்டனர் என மேலும் அறிய முடிகிறது.

1930களில் யாழ்ப்பாணத்தில் வெளியான ‘ஸமூகேசரி’ பத்திரிகை நவீன உருவப்பிரக்ஞை கொண்ட சிறுகதையின் தோற்றுத்திற்கு வழி சமைக்கின்றது. ஸமூகேசரியும், 1946இல் வரதரால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ‘மறுமலர்ச்சி’யும் ஸமுத்தின் சிறுகதை முன்னோடிகளை இனங்காட்டின. ‘தினகரன்’, ‘வீரகேசரி’ போன்ற தேசியப் பத்திரிகைகளுடன் ‘சுதந்திரன்’, 1959இல் யாழ்ப்பாணத் திலிருந்து வெளியான ‘ஸமநாடு’ போன்ற பத்திரிகைகள் வாயிலாக ஸமுத்தின் ஆரம்ப தலைமுறை சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் அடையாளம் காணப்பட்டனர். அறுபதுகளின் நடுக்கற்றில் டொமினிக் ஜீவாவால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ‘மல்லிகை’ கனதிமிக்க ஸமுத்தின் ஐந்தாம், ஆற்றாம் தலைமுறை எழுத்தாளர்களுக்கும் களம் அமைத்துக் கொடுத்தது.

இந்த வகையில் ஈழகேசரி, மறுமலர்ச்சி, ஈழநாடு, சுதந்திரன், மல்லிகை ஆகிய இதழ்கள் ஈழத்தின் சிறுகதை வளர்ச்சிக்கு ஆற்றிய பங்கினை இன்றைய தலைமுறையினர் அறிந்து கொள்வதற்கு ஏதுவாக, இந்நாற்றாண்டின் ஆரம்பத் திலிருந்து, ஈழத்தின் முன்னணி நாவலாசிரியரும் ஆய்வாளரு மான செங்கை ஆழியான் மேற்படி இதழ்களில் வெளியான வற்றுள் தேறியவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்து அவ்விதழ்களின் பெயரினை முன்னிறுத்தி கனதியிக்க சிறுகதைத் தொகுதிகளை தொகுத்து வெளியிட்டமை மனங்கொள்ளத்தக்கது. இதன்படி ‘�ழகேசரிச் சிறுகதை’களில் நாற்பத்திரண்டும், ‘மறுமலர்ச்சிக் கதை’களில் இருபத்தைந்து சிறுகதைகளும் இரண்டு தொகுதிகளாக வெளிவந்த ‘மல்லிகைச் சிறுகதை’களில் மொத்தம் எழுபத்தியொன்றும் ‘சுதந்திரன் சிறுகதை’களில் நூற்றியொன்பது சிறுகதைகளும் இரு தொகுதிகளாக வெளிவரவுள்ள ‘�ழநாடு சிறுகதை’களில் மொத்தம் நூற்றியொரு சிறுகதைகளும் இடம்பெற்று ஈழத்தின் இலக்கிய இருப்பினை இன்றைய தலைமுறையினர் அறிந்து கொள்ள வழிசைமத்தது.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதி வரையிலான ஈழத்தின் இலக்கிய இருப்பினை அறிய ஏதுவான உசாத்துணைப் பதிவுகளாக மேற்படி நூல்கள் விளங்குவது போல புதிய சகத்திரப் புலர்வின் பின் சிறுகதைகளின் செல்நெறியினை உணரவைக்கும் மாதிரிகளாக பூபாளராகங்கள் பரிசுச் சிறுகதைத் தொகுதிக் கதைப் பண்புகள் மினிர்கின்றன எனத் தாராளமாகவே கூறலாம். ஈழத்துச் சிறுகதைகளை மட்டு மல்லாது புலம்பெயர் சிறுகதைகளையும் இத் தொகுதிகள் உள்வாங்கியிருப்பதுவும் இத் தொகுதிகள் முக்கியத்துவம் பெறுவதற்கான மற்றுமொரு காரணமாக அமைகின்றது. போரும், அதனாலான ஆழிவும், சமாதான காலத்து திட்டமிட்ட கலாசார அழிப்பு, சுனாமிப் பேரழிவின் வடுக்கள் என இலங்கைப் பிரச்சினைகளையும் மாறுபட்ட கலாசார முரண்பாடுகளுக்கு

புலோவியூர் ஆகிரத்தினவேலோன் மத்தியில் புலம்பெயர்ந்தோர் தத்தம் தேசங்களில் எதிர்நோக்கும் சவால்களையும் பலதரப்பட்ட பலதகுதிக்குட்பட்டவர்களின் அன்மைக்கால அனுபவங்களின் வாயிலாக ஒரே நூலில் தரிசிக்கும் அரிய வாய்ப்பினை பூபாளராகங்களைப் போன்ற சர்வதேசச் சிறுகதைத் தொகுதிகள் வழங்கி நிற்கின்றன.

இதனால் ஏலவே வெளிக் கொணரப்பட்ட மூன்று சிறுகதைத் தொகுதிகளிலும் இடம்பெற்ற முப்பத்தொன்பது கதைகளோ அல்லது இத்தொகுதியில் உள்ளடங்கியுள்ள பதின்மூன்று கதைகளோ உண்ணத் தரம் வாய்ந்தவையென்றோ, உலகப் புகழ்பெற்றவையென்றோ நான் விதப்புரை செய்ய வரவில்லை. உண்மையில் கூறுவதானால் இந்த ஜம்பத்தியிரண்டு கதைகளுள் தேறுகின்றவை மிகச் சொற்படே!

ஆனாலும் சர்வதேசரீதியில் சிறுகதைக்கான எத்தனிப்பு களை, முயற்சிகளை கதைஞர்களிடையே ஏற்படுத்தி, சிறுகதை இலக்கிய வளர்ச்சிக்கான ஒரு பங்களிப்பினை பூபாளராகங்கள் குழுவினர் வழங்கி வருகின்றார்கள் என்பதை மட்டும் நிச்சயமாகக் கூறமுடிகிறது.

பூபாளராகங்கள் பரிசுச் சிறுகதைத் தொகுதித் தொடரின் நான்காவதாக விளங்கும் இந்நூலிலும் வழமை போலவே முதலாம், இரண்டாம், மூன்றாம் பரிசுகள் பெற்ற கதைகள், ஆறுதல் பரிசுகள் பெற்ற கதைகள் என கதைகள் முத்திரை குத்தப்பட்டுள்ளன. ஆயினும், பரிசுபெற்ற பதின்மூன்று கதைகள் என்ற ரீதியில் மட்டுமே சில குறிப்புகளைக் கூற விணைகிறேன்.

நிகழ்காலத்தின் ஒரு சம்பவம் எப்படியாக வாழ்க்கையில் குறுக்கு வெட்டாகப் பாய்ந்து முழு வாழ்க்கைக்கும் அர்த்தம் தருகிறது என்ற நவீன சிறுகதைக்கான பண்பினைக் கொண்ட கதையாக துணவியூர் கேசவன் எழுதிய ‘பசி வந்திட...!’ எனும் கதை அமைந்திருக்கிறது.

அன்மைக்கால அறுவடைகள் —

“நான்கு வருடங்களுக்கு முன் ‘ஏ-நயின்’ பாதை திறந்த பின்னர் நாங்கள் ‘கியூ’வைக் கொஞ்சம் மறந்துதான் போயிருந்தது. ஆனால், வட்டியும் குட்டியுமாகச் சேர்த்து இப்போயாற்பாணத்தில் மனிதர் உயிர் வாழ்வதென்றால் ‘கியூ’வில் நிற்க வேண்டிய கட்டாயமாகிப் போய்விட்டது” என ஆரம்பிக்கும் இக்கதை ‘மாப்பக்கற்’ருக்காக கருக்கல் பொழுதிலிருந்து கால் கடுக்க வரிசையில் நிற்கும் மீனாட்சி எனும் முதாட்டி பற்றியது.

‘பேருமில்லாத, ஊருமில்லாத இந்த மாவையாவது வேண்டி சிக்குன்குனியா வந்து படுத்துக்கிடக்கிற பேரப் பிள்ளைக்குக் குடுப்பம்’ என மீனாட்சி நினைத்துக் கொண்டே பெருமூச்சு விட்டாள்.

“நானுறு நானுற்றைம்பது பேருக்குக்கிட்ட நிக்கிறியள்... ஆக இருநூறு பக்கற் மாத்தானே கிடக்குது” எனும் பொருள்பட மனேச்சர் சொன்னதும் பாடசாலைக்கும், ஆகப்பத்திரிக்கும் அரை நாள் வீவு போட்டுவிட்டு வந்து கியூவின் பின் பகுதியில் நிற்போருக்கு ஒரே ‘ரென்ஷன்’.

கிடைத்தற்காரிய பொக்கிளும் போல ஒருவாறாக மீனாட்சிக்கு மாப்பக்கற் கிடைத்துவிட்டது. திடீரென பின்னால் வந்த ஒருவன் மீனாட்சியின் கையிலிருந்து மாப்பக்கற்றைப் பறித்துக் கொண்டு ‘சைக்கிளில்’ பறக்கிறான். சுற்றி நின்றவர்கள் அவனைக் கலைத்துப் பிடித்துவிடுகின்றனர்.

“எட நீ இரத்தினமெல்லே? ஏன் மோனை இதென்ன வேலை?” அருகிற் சென்று ஆதரவாகக் கேட்கிறார் தனம் மாஸ்டர். “என்னையா செய்யிறது பிள்ளையன் முண்டும் காய்ச்சல்ல கிடக்குதுகள். கையில் காக்கில்லை. மாறிச்சாறி கொண்டு போனால் சங்கத்தில் மாப்பக்கற் முடிஞ்சது எண்டிட்டாங்கள். என்ன செய்யிறதெண்டு தெரியேல்லை. அது

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன் தான்...” இரத்தினத்தின் செய்தி மீனாட்சியின் காதிலும் தெளிவாகவே வந்து விழுகிறது.

“தம்பி இந்தா... இதைக் கொண்டு போய் பிள்ளையனுக்குக் கரைச்சுக் குடு.” மாப்பக்கற்றில் அரைவாசியைப் பகிர்ந்து இரத்தினத்திடம் கொடுக்கிறாள் மீனாட்சி.

மீனாட்சி வீடு நோக்கி நடக்கிறாள். இப்போ மாப்பக்கற் கனக்கவில்லை, நடையில் தளர்ச்சியில்லை எனக் கதையை முடிக்கிறார் ஆசிரியர்.

விதிக்கப்பட்டதை ஏற்றுக் கண்டத்திலும், துயரத்திலும் ஒன்றாக இணைந்து வாழ்ந்து, வாழும் வாழ்க்கையை அர்த்த முள்ளதாககிக் கொள்ளும் இன்றைய யாழ்ப்பாணத்து மக்களின் வாழ்வியலைத் தொற்ற வைக்கும் அந்தக் கதையின் வெற்றிக்கு நூற்றுக்கு நூறு வீதம் அதன் உள்ளடக்கமே துணை போயிற்று. மொழி மீதான கரிசனையுடனும் இக்கதை நகர்த்தப்பட்டிருப்பின் இக்கதையின் கவுகேள் தமிழ்ச் சிறுகதை வெளியின் நெடுகிலும் ஆழப் பதிந்திருக்கும்.

துணவியூர் கேசவனின் கதை இன்றைய யாழ்ப்பாணத்துப் பிரச்சினையை வாசகர் மனதில் தொற்றவைத்து உணர்ச்சி அலையை மோதவிட்டதென்றால் ச.முருகானந்தனின் ‘அன்னை என்றொரு தெய்வம்’ ஒரு தசாப்த காலத்திற்கு முந்திய யாழ்ப்பாணத்தினை அன்றைய மக்களின் வாழ்வியலை அச்சொட்டாகச் சித்திரித்திருக்கிறது.

அணியத்திலிருந்த படகோட்டியின் வழிகாட்டி திட்டிரெனப் பெருங்குரலெலுத்தான். “அன்னை நேவிக்காரன் வாறான் போல கிடக்கு”.

காயத்திரி என்னைக் கட்டிக் கொண்டு தேவாரம் பாட்ட

அண்மைக்கால அறுவடைகள் —

தொடங்கிவிட்டாள். பக்கத்திலிருந்த இன்னொருத்தி செபம் செய்ய ஆரம்பித்தாள். எனது இதயம் பயத்தினால் வேகமாக அடித்தது. சிலர் அழக் தொடங்கினர். ஓரிருவர் அணியத்தின் கீழ் பாய்ந்து பதுங்கினர்.

குடாநாட்டு மக்கள் வன்னிப் பெரு நிலப்பரப்பிலிருந்து தமது தேசம் சென்றடைய கிளாலியால் பயணித்த போது, பட்ட துயரத்தை தனக்கேயுரித்தான் பாணியில் ச.முருகானந்தன் அற்புதமாகப் பதிவு செய்திருக்கிறார். கடந்த நூற்றாண்டின் இறுதியில் இச் சிறுகதை வெளிவந்திருப்பின் நேர்த்தியான ‘மாதிரி’யாக நீடித்த மதிப்பைப் பெற்றிருக்கும்.

ச.முருகானந்தனைப் போலவே தேசிய சாகித்ய விருதினை சிறுகதை இலக்கியத்திற்காக வென்றவர்களான சோ.ராமேஸ்வரன், பவானி சிவகுமாரன் ஆகியோரது கதை களும் இத்தொகுதியில் இடம்பெற்றிருக்கின்றன. முன்னைய தொகுதிகளில் பின்னைய இருவரது கதைகளும் முதல் பரிசு என்ற முத்திரையுடன் வெளியாகியிருந்தமை இங்கு மனங் கொள்ளத்தக்கது. அக்கதைகளில் அவர்கள் பேணிய செப்பனிடப் பட்ட வடிவம், உருவம் ஆகியவற்றை இக்கதைகளில் காண முடியாதுள்ளது.

‘வேர் அறுந்த கொடிகள்’ கதை மூலம் சுகுணா குமார் நிறையவே நம்பிக்கை தருகிறார். போரின் அகோரத்தால் அகதி களாகப் படகு மூலம் இராமேஸ்வரம் செல்லும் அவலத்தினை அனுபவித்தவர் போலவே அழகாகச் சித்திரித்துச் செல்லும் கதாசிரியை கதாபாத்திரங்கள் பேசும் மொழியிலும் பின் புலத்திலும் கவனம் செலுத்தி உருவப் பிரக்ஞங்குயுடன் இக் கதையினை எழுதியிருப்பாராயின் தனது கண்ணி முயற்சியிலேயே கவனிப்பைப் பெற்றிருப்பார்.

நீண்ட நாட்களின் பின் கறுப்பு ஜூலையை ‘சிதைந்த

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன் கனவுகள்’ கதை மூலம் ‘அந்த றபான் ஓலியைப் போலவே’ நினைவுகூர வைக்கின்ற சரஸ்வதி முருகையாவிடம் தொடர்ந்தும் தரமான சிறுகதைகளை எதிர்பார்க்கலாம் என்ற நம்பிக்கை எழுவது தவிர்க்கமுடியாதுள்ளது. இக் கூற்று சமகாலப் பிரச்சினையூடாக ‘புரட்சி’ கதையினை எழுதிய வாணி ஸ்ரீதருக்கும் ஏற்பட்டதையது. மனித உறவுகள் குறித்த வாணி ஸ்ரீதரின் பார்வை மிகவும் நெகிழ்ச்சியாக ‘புரட்சி’யில் உள்ளது. “உன் ஜெய ராமுக்குப் போனது வெறும் கால் மட்டும் தான். ஆனால் எனக்கு” என அண்ணி கூறிய போது, மஞ்சு மட்டுமல்ல நாமும் தான் அதிர்ந்துவிடுகின்றோம். ஆசனத்தில் நிமிர்ந்து உட்கார்கின்றோம்.

சந்திரகாந்தா முருகானந்தன், சிவனு மனோஹரன், சுகன்யா வீராச்சாமி ஆகியோர் முறையே உளவளவியல், உருவகவியல், சமூகவியல் போன்ற எல்லைகளுக்குள் நின்று கதைகளைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அசாதாரண வாழ்க்கை யூடான இவர்களது அனுகுமுறை வெறுமனே மேற்கொள்ளப் பட்ட வித்தியாசமான முயற்சி என்பதை மட்டுமே முடிவாகக் கூறமுடிகின்றது:

தர்மினி பத்மநாதன், எஸ்.ஐ.எம்.ஆஸ்டன், கிண்ணியா ஏ.நஸ்புல்லாஹ் ஆகியோர் சிறுகதைப் பிரக்ஞஞக்கு உட்பட்டு தமது எத்தனிப்பை மேற்கொண்டிருப்பார்களாயின் சோடை போகாத கதைகளின் சொந்தக்காரர்களாகியிருப்பார்கள்.

முன்னைய மூன்று தொகுதிகளையும் போலல்லாது இத் தொகுதியில் ஈழத்தவர்களின் பங்களிப்பே நூல் முழுக்க விரவியிருப்பது கவனிப்பிற்குரியது. இது சர்வதேச மட்டத்தில் நம்மவர்களுக்குப் பெருமை சேர்க்கவல்லது. கூடவே புலம்பெயர் இலக்கிய முயற்சிகளில் ஒரு தேக்க நிலை தென்படுகின்றதா? என்ற கேள்வி மனதில் எழுவதையும் தவிர்க்க முடியாதுள்ளது.

அன்னமக்கால அறுவடைகள்

இத்தொகுதியில் இடம்பெற்ற பதின்மூன்று கதைகளுள்ளும் ஏழு கதைகள் அதாவது பெரும்பான்மையானவை பெண் எழுத்தாளர்களின் எத்தனிப்புகளாக அலையந்திருப்பதும் பிரத்தியே கமாகக் குறிப்பிட்டுக் கூறக்கூடியது. ●

தாயக பாடசாலைகளின் ஆரோக்கியத்திற்காக ஆரம்பிக்கப்பட்ட பூபாள ராகங்களின் சேவை சர்வதேசீதியில் இலக்கிய உலகின் பக்கமாகவும் வியாபித்திருப்பது இளம் இலக்கியவாதிகளுக்குக் கிடைத்த ஒரு பொன்னான வாய்ப்பு என்பதில் இரு கருத்து இருக்கமுடியாது. மொழி மீதான அக்கறையுடனும், உருவப் பிரக்ஞாந்யுடனும் கூடிய நல்வீன கதைகள் மூலம் இக் களத்தினை ஆரோக்கியமான திசை நோக்கி நகர்த்த வேண்டிய கடப்பாடு எழுத்தாளர்களின் கைகளில்தான் தங்கியுள்ளது. 2006இல் பூபாளராகங்கள் இரண்டாவது சிறு கதைத் தொகுதி வெளியீட்டு விழா இலண்டன் மாநகரில் நடைபெற்ற போது அந்நிகழ்வில் சிறப்பு அதிதியாகக் கலந்து கொண்டு உரையாற்றும் போதும் நான் இக் கருத்தினையே வலியுறுத்தியிருந்தேன்.

கதைஞர்களுக்குப் பரிசுத்தொகையாகக் கணிசமான ஒரு தொகையை வழங்கி ஊக்குவிப்பதற்கும் அப்பால் அக்கதை களைத் தாமாகவே முன்னின்று தொகுதிகளாகவும் பதிவுசெய்து சர்வதேசமெங்கும் அவற்றினைப் பரம்பலடையச் செய்யும் பூபாள ராகங்கள் விழாக் குழுவினரின் பணியானது முன்மாதிரியானது! பாராட்டுக்குரியது! ●

- தினக்குரல்: 16.03.2008
பூபாள ராகங்கள் - சீறுகதைத் தொகுதி - முன்னுரை

தியாக பொம்மைகள்

- நெலோமி

பிரக்ஞஞ்சூர் வமாக எழுதப்படும் சிறுகதைகளின் தராதரத்தினை கதையம்சம், கதைக்கரு, கதையின் நோக்கம், கதாசிரியரின் கண்ணோட்டம், கதையமைப்பு, கதை கூறப்பட்ட பாணி, உரைநடை, கதைப் பெறுமானம், வாழ்க்கை மதிப்பு, இலக்கிய மதிப்பு போன்ற பத்து அம்சங்கள் நிர்ணயிக்கும் என்பர் இலக்கிய ஆய்வாளர். மேற்படி பண்புகள் ஓர் சிறு கதையில் உரியவாறு அமைக்கப்பட்டிருந்தால் அது தரமிக்க சிறுகதையாக தானாகவே மினிர்ந்துவிடும்.

நெலோமி அன்றனி குருஸ் எழுதிய ‘தியாக பொம்மைகள்’ சிறுகதைத் தொகுதியின் ஒரு சில கதைகளைப் படித்த போது மேற்படி கருத்தின் தாற்பரியத்தைப் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது. பிரபல கவிஞர் நாவன்னனின் சிரேஷ்ட புதல்வியும், யாழ் பல்கலைக்கழக கலைத்துறைப் பட்டதாரியுமான நெலோமி தந்தையாரைப் போலவே ஏலவே கவிதைத் துறையில் முத்திரையைப் பதித்திருந்தாலும் பன்னிரு சிறுகதைகளைத் தாங்கி வெளிவந்திருக்கும் இந்நூலே சிறுகதைப் பரப்பில் இவரது கண்ணிமுயற்சியாக அமைகிறது.

அன்மைக்கால அறுவடைகள் —

கதாசிரியை ஓர் ஆசிரியை. ஆசிரியை என்றால் மாணவர்களை வெடவெடவென நடுங்க வைக்கும் ஆசிரியை அல்ல. மாணவர்களது அரிசி தேவைகளை அறிந்து ஆலோசனை நல்கும் அர்ப்பணிப்புமிக்க ஆசிரியை அவர். இதே உளவளத்துறை சார்ந்த அணுகுமுறை அவரது சிறு கதைகளிலும் அவரையும் மீறி ஊடுருவியிருப்பதை இத் தொகுதியின் பெரும் பான்மையான கதைகளில் காண முடிகிறது.

ஆசிரிய அனுபவங்களுடன் மட்டும் நெலோமியின் புனைகதையுலகம் மட்டுப்படுத்தப்படவில்லை. தேசிய பிரச்சினை, பெண்களின் மௌன ஒலங்கள், பாலியல் தடம்புரள்வுகள், போரும் அதனாலான பின்விளைவுகளும் என அவரது படைப்பாற்றல் பன்முகங்கொண்டது. எந்தப் பிரச்சினையைக் கையாளும் போதும் அப்பிரச்சினையின் ஆணிவேரினை இனங்கண்டு அதனாடு தீர்வினை நோக்கி நகரும் நெலோமியின் ஆற்றல் விதந்து குறிப்பிடக்கூடியதொன்றாக விளங்குகிறது.

‘அவஸ்தை’, ‘தியாக பொம்மைகள்’, ‘துரோகம்’ போன்ற கதைகள் இத்தொகுதியில் குறிப்பிடத்தக்க சிறுகதைகளாகத் திகழ்கின்றன. தனது மனப்பாங்கையும், எண்ணங்களையும் கூசாது கதாசிரியை வெளிப்படுத்தியுள்ளார் என்பதற்கும் மேற்படி கதைகள் உதாரணங்களாகின்றன. அன்றாடம் தான் கண்டும், கேட்டும், பேசியும், பழகிவரும் உலகத்திற்கு மிகுந்த ஈடுபாட்டோடும், சீர்மியச் சிந்தனையோடும் வாசகர்களை அழை த்துச் சென்றுவிடும் முறைமையில் நெலோமி அடைந்திருக்கும் வெற்றி மனங்கொள்ளத்தக்கது.

ஏனெனில், ஆரூம்பத்தில் கதைகளில் மேற்கிளம்பும் போராட்டம் சிக்கலாகி ஈற்றில் தீர்வை நோக்கிப் பயணிக்கையில் வாசகர்களது மனதிலும் வேறுபட்ட கதைக் கோலங்களை அவை கிளறிவிட்டுச் செல்கின்றன.

புலோவியூர் ஆகிரத்தினவேலோன் மேற்கூறிய முன்று கதைகளுள் முன்னிரண்டு கதைகளுடன் ‘பயணம்’, ‘பெரிய பிள்ளை’, ‘அவனுக்குத் தெரியும்’ போன்றன பள்ளிக்கூடத்தினைப் பகைப்புலமாகக் கொண்டவை.

வகுப்பறையில் இயற்கை உபாதை முட்டிக்கொண்டு நிற்க ‘பாத்ரும்’ போகமுடியாது அல்லவற்றும் ஓர் கீழ்நிலை வகுப்பு மாணவனின் குழுறலைப் பற்றிய ‘அவஸ்தை’ மேற்படி ஜங்கு கதைகளுள்ளும் முக்கியம்படுவதற்கு இயற்பண்பியல் மிக்க கதாசிரியையின் சித்திரிப்பு முறையே காரணமாகின்றது. வாசகர்களை மிரட்டும் உயரிய சொற்பிரயோகங்கள் இன்றி, தெளிந்த நீர் போன்ற ஆற்றொழுக்கான சொற்பிரயோகங்கள் மூலம் அற்புதமாக, உளவியல்யூர்வமாகக் கதையை நகர்த்தி யுள்ளார்.

“தம்பி உம்மட பெயர் என்ன?”

“பாலு.”

“ஏன் கண்கள் கலங்கியிருக்கு?”

“ஒண்டுமில்லை.”

“அப்ப, சரி இரும்”

ரீச்சர் இருக்கச் சொல்லிவிட்டார். ஆனால், பார்வை அடிக்கடி பாலுவில் பதிந்து சென்றது. பாலுவின் கால்கள் ஆடின. கைகள் அடிக்கடி மேசைக்குக் கீழ் போய் வந்தன. கண்கள் கலங்கின... மீண்டும்... ரஞ்சிதம் ரீச்சர் பாலுவை அருகில் அழைத்தார்.

“பாலு, உமக்கென்ன பிரச்சினை?”

“.....”

அன்மைக்கால அறுவடைகள் —

“பாத்ரும் போகப் போகிறோ?”

அதற்காகவே காத்திருந்தவன் போல பாலு வேகமாகக் கழிப்பறையை நோக்கி ஒடுத்தொடங்கினான்.

மாணவனின் முகத்தைப் பார்த்ததுமே அவனது உபாதையினைப் புரிந்து அதற்கான பரிகாரத்தினைத் தாமதமின்றி வழங்கும் சீர்மியச் சிந்தனைமிக்க ஆசிரியையினுடாக தான் சொல்ல வந்த ‘செய்தி’யினை எடுத்துச் சொன்ன முறைமையிலேயே வாசகர் பார்வையினை நெலோமியால் தனது பக்கம் திருப்ப முடிந்திருக்கிறது.

இருபத்தியேழு வருடங்களுக்கு முன்னர் இதே பருவத்தில் இருந்த போது நிமிர்ந்து பார்க்கவே பயம் தருகின்ற கணபதிப்பிள்ளை மாஸ்டரின் வகுப்பின் போது இதே அவஸ்தையினைப்பட்டதும் “ஏய் இடத்திலை போய் இரு, உங்களுக்கு என்ற பாடமெண்டால்தான் ஒண்டுக்குப் போக வரும்” என அவர் அதட்டி இருத்தியதும் ரஞ்சிதம் ரீச்சரின் நினைவுச் சக்கரத்தில் சுழல்கிறது.

ஒத்த நினைவினை வாசிப்போர் மனங்களிலும் கோல மிடச் செய்து விடுகிறார் நெலோமி.

“கட்டுப்பாடு எல்லை மீறிப் போகவே... சீருடை மெல்ல மெல்ல நனைந்து கொண்டிருந்தது...” என தொடர்ந்து கதையின் இரண்டாம் பகுதியில், அவர் அளித்திருக்கும் தகவல்கள் கதைக்கு மேலும் வலுவுட்டுவதாக அமைகின்றது.

தேசியத்தின் உள் இயல்பினை நன்கு உள்வாங்கிக் கொண்டு ‘உயிர்ப்பு’ எனும் சிறுகதையினை கதாசிரியை எழுத முயன்றுள்ளார்.

புகையிரத்தில் காணாமல் போன தனது ‘மணிபேஸை’

புலோவியூர் ஆகிரத்தினவேலோன் நித்திரை மாதிரி நடித்துக் கொண்டிருந்த அவன் தான் எடுத்திருப்பான் என என்னும் ஜெயந்தகுமார், ‘கறுவல்... தமிழன்...’ என அவனை மனதில் கறுவிக்கொள்கிறான். ஆனால் அதே ‘கறுவல் தமிழன்’ அதை கண்டெடுத்ததாகக் கொண்டு வந்து கொடுக்கையில்... அவனுள் இருந்த ஏதோ ஒன்று நொருங்கிக் கொண்டிருந்ததாக கதைக்கு நெலோமி முற்றுப் புள்ளி வைத்த போது, பேனா மிகவும் அழுத்தமாகவும், அமைதியாகவும் ஓட்டப்பட்டிருப்பதை அவதானிக்கக்கூடியதாக உள்ளது.

இது போன்ற சிறுகதைகள் சிங்களத்தில் மொழிமாற்றஞ் செய்யப்பட வேண்டிய ஒர் தேவையினையும் இக்கதை உணர்த்தி நிற்கின்றது.

சிறுகதைகளில் மையக்கருத்துக்கு அணி சேர்ப்பதற்காக சொல்லப்படும் சில விடயங்களுக்கு அப்பால், பல சங்கதிகள் சொல்லாமலே உணரவைக்கவும் படுகின்றன. அதற்கு சிறந்த தோர் உதாரணமாக தொகுதியின் மகுடக்கதையான “தியாக பொம்மைகள்” திகழ்கின்றது.

பெண்கள் வேலைக்குப் போவதால் வீட்டில் அவர்கள் எதிர்நோக்கும் சிக்கல்களை இயல்புநிலை குன்றாது இக்கதையில் சித்திரித்துள்ளார் கதாசிரியை.

“என்னப்பா மணி பன்றண்டு அடிச்சிட்டுது... படுக்கேல் வையோ?”

“இன்னும் கொஞ்சம் பேப்பர் திருத்த இருக்கு.”

“இதுதான் எனக்கு வாறது ஆக்திரம்... எத்தினை நாளா என்னை ஏமாத்திப் போட்டார்?”

“அதுக்கு நான் என்னப்பா செய்யிறது?”

அண்மைக்கால அறுவடைகள் —————

“பகவிலை பிள்ளையளையும் கவனிக்கிறதில்லை. இரவிலை என்னையும்...”

“விடுங்கோ எண்டெல்லோ சொல்லுறுங்.”

வலுக்கட்டாயமாக அவனின் கரங்களைப் பிடுங்கி எறிந்தாள். மனம் படபடத்தது. அழுகையை அடக்க முடிய வில்லை. கேவிக்கேவி அழுதாள். லேசாகக் கண் அயர்ந்து போனாள்.

அலாம் அடிக்கிறது... வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு எழுந்தாள்.

ஓ! காலைச் சாப்பாடு செய்ய வேண்டும். மீண்டும் முடுக்கி விட்ட பொம்மையாக இயங்கத் தொடங்குகிறாள் என நாகரீகத்துடன் கதையை நகர்த்திச் செல்கிறார் நெலோமி. பெண்ணியம் பற்றியோ, ஆணாதிக்கம் பற்றியோ கதையில் அவர் வாய் திறக்கவேயில்லை. ஆணால்...

அந்தப் பெண்ணின் அவலத்தின் மூலமாக, மௌன ஒலத்தின் ஊடாக சொல்லப்பட்ட அம்சம், சொல்லப்படாத அம்சத்திற்குள் உள்ளார்ந்து ஜோலித்து நம் மனத்திரையில் உருவும் பெற்றுவிடுகிறது.

போர்க்காலச் சூழலைப் படம்பிடிப்பனவாக ‘பயணம்’, ‘சண்டைவரப் போகுது’ போன்ற கதைகள் அமைந்துள்ளன.

“கவனம் போயிட்டு வாங்கோப்பா. பின்னேரம் மட்டும் நிற்க வேண்டாம்” என்ற ‘பயணத்தின்’ ஆரம்ப வரியிலேயே வவுனியாவின் கிராமப்புறங்களில் நிலவும் அச்சத்தினை வாசகர் மனதிலும் தொற்றவைத்துவிடுகிறார் கதாசிரியை.

பயம்... பயம், நடக்கப் பயம், இருக்கப் பயம், படுக்கப் பயம், தெனாலி திரைப்படத்தில் ‘உலக நாயகனுக்கு’ வந்த பயம் நினைவுக்கு வந்தது.

புலோலியூர் ஆற்றினவேலோன் கங்கன் குள சந்தியில் சனக்கூட்டம். தன்னிச்சையாக மோட்டார் சைக்கிள் நின்றது.

“என்ன ஏதும் பிரச்சினையோ?”

“நேற்றுப் பின்னேரம், ஊர்ப் பெடியன் ஒருவனைச் சுட்டுப் போட்டாங்கள்.”

“ஏன்?”

“ஆருக்குத் தெரியும்? ஊரே உறைஞ்ச கிடக்குது... ஏன் மாஸ்டர் இண்டைக்கு வெளிக்கிட்டு வந்தளிங்கள்... குடும்பத் தோடை எங்கையாவது போங்க மாஸ்டர்...”

ஆனாலும் யோசனை நல்கின்றன. எங்கே போவது? யாரிடம் போவது? பணத்துக்கு என்ன செய்வது? இதெல்லாம் உடனடிச் சாத்தியங்களா?

சோடனைகள் ஏதுமின்றி யதார்த்தபூர்வமாக கதையினைச் சொல்லி முடிக்கும் பாங்கு அவரது இலக்கியப் பிரக்ஞஞ்சியைப் பிரதிபலித்து, பின்வருமாறு அமைகின்றது.

“எல்லாரும் தான் ஆலோசனை வழங்கினார்கள்.” ஆனால் மாஸ்டரின் தினசரிப் பயணம் இனியும் தொடரத்தான் போகின்றது.

நெலோமியின் இலக்கியப் பயணமும் ‘இனியும் தொடரத்தான் போகின்றது’ என்பதனைக் கட்டியங் கூறுவதாக ‘துரோகம்’ எனும் தொகுதியின் பதினோராவது கதை அமைகிறது. காமத்தின் மீறலை புனைகதைகளில் கையாண்டு கதையின் இலக்கிய மதிப்பினைப் பேணிக் கொள்ளல் என்பது கத்தி முனையில் நடப்பதற்கு ஒப்பானது. ஆரம்பத்தில் நான் கூறியதைப் போல, சிறுகதைக்குரிய பல அம்சங்களை

அன்மைக்கால அறுவடைகள் —

இக்கதையில் அளவோடு பொருத்திப் பார்த்ததினாலேயே நெலோமியினால் ‘துரோகம்’ கதையினை குறிப்பிடும்படியான ஒரு கதையாகப் படைக்க முடிந்திருக்கிறது என்பது எனது எண்ணம். ஏறத்தாழ நாலிற்கு முன்னுரை நல்கிய வவுனியா தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி விரிவுரையாளர் மு.கௌரி காந்தனின் கருத்தும் இதுவாகவே அமைகின்றது.

நாவலுக்குரிய ஒரு நல்ல கருவை கண்ணேர உணர்வாக, ஒரு சிறுகதையாகப் படைத்திருக்கும் நெலோமியிடம், நல்லதோர் நாவலையும் விரைவில் எதிர்பார்க்கலாம் என்ற நம்பிக்கையை ‘துரோகம்’ எனும் இக்கதை தந்திருக்கிறது.

தொகுதியில் ‘தொல்லைபேசி’ போன்ற ‘தொல்லை’ தரும் சில கதைகளும் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. அவற்றை யெல்லாம் தவிர்த்துப் பார்ப்போமாயின், வவுனியாவில் வாழ்ந்த தற்கான சாயல்களை முழு முச்சோடு வெளிப்படுத்தியதில் திருமதி நெலோமி அன்றி குருஸ் ஓரளவிற்கேனும் வெற்றி பெற்றுள்ளார் என்றே சொல்லத் தோன்றுகிறது. ●

ஆனாலும்... கதையின் உருவம் பற்றிய பிரக்ஞை பூர்வமான புரிதல் அனுபவங்களை வழிநடத்த இவரது பெரும்பாலான கதைகள் தவறி விட்டனவா என்ற கேள்வி, ஒரு ஆதங்கம் மனதை நெருடுவதை தவிர்க்க முடியாதே உள்ளது.

- தினக்குரல்: 06.09.2009

தொலைவில் ஒரு கனவு

- கமலினி சிவநாதன்

எழுத்துச் சிறுகதைத் துறையின் ஏழாந்தலைமுறை எழுத்தாளர்கள் தமது வித்தியாசமான கதைச் சித்திரிப்புகள் மற்றும் மொழிக்கோலங்களால் முன்னையவர்களினின்றும் வேறுபட்டு நின்று ஈழத்து இலக்கியத்திற்குப் பெருமை சேர்த்து வருகின்றார்கள். சிறுகதையின் ஆரம்பம், நடு, முடிவு என்ற நியம விதியைச் சிதைத்துக் கொண்டு மேற்கிளம்பிக் கொண்டிருக்கும் இத்தகு முயற்சிகள், அவர்களது இடையறாத தேடல்களினாலான அனுபவத்தினாலும், முதிர்ச்சியினாலும் வீரியம் மிகக் கலைப்படைப்புக்களாக, புதிய நூற்றாண்டின் சிறு கதை முயற்சிகளுக்கு நல்லதோர் ஆரம்பமாக அமைந்து சிலிக்க வைக்கின்றன.

இந்த வகையில் இத் தலைமுறையில் யாழ். புலத்தில் தாட்சாயணி, இராஜேஸ் கண்ணன், இராகவன், சாரங்கா, போன்றோர் மிக முக்கியமானவர்கள். வன்னி மண்ணில் கள அனுபவங்களினுடைய எம்மையும் பயணிக்கச் செய்து புதிய அனுபவங்களிலே தோய்த்து எடுப்பதில் மலைமகள், ஆதித்தநிலா, கருணைரவி, பிரதீபகுமரன் போன்ற சிலர் வெற்றிபெற்றுள்ளனர்.

அன்மைக்கால அறுவடைகள் —

இதன் தொடர்ச்சியாக கிழக்கிலங்கையிலும் தமது வாழ்வியலை, அன்றாடம் தாம் படும் அவலங்களை பிரசாரத்தொனி சற்றுமே இல்லாது எழுதி வருபவர்களுள் சிலர் அங்கீகாரம் பெற்றார்கள்.

அவர்களுள் ஒருவராக கல்முனை, பாண்டிருப்பைச் சேர்ந்த கமலினி சிவநாதனையும் கொள்ளலாமா? கசடற வெளியிடாக அன்மையில் அறுவடை செய்யப்பட்ட கமலினியின் ‘தொலைவில் ஒரு கனவு’ எனும் நூலினைப் படித்த போது என் நெஞ்சில் மேற்படி வினா எழுந்ததைத் தவிர்க்க முடியாதிருந்தது.

தனது பதினெந்தாவது வயதில் ‘அணையா விளக்கு’ எனும் மாசிகையில் ‘வாசமில்லா மலர்கள்’ எனும் சிறுக்கதையை எழுதியதன் மூலம் இலக்கிய உலகில் காலடி எடுத்து வைத்திலிருந்து கடந்த இரண்டு தசாப்த காலகட்டங்களில் தானெழுதிய நாற்பது கதைகளில் பதினெட்டைத் தேர்ந்தெடுத்து ‘தொலைவில் ஒரு கனவு’ தொகுதியை இவர் வெளிக் கொணர்ந்துள்ளார்.

காட்சி வடிவமாக அதிக தகவல்கள், விபரங்கள் இன்றி மனதை அப்பும் வகையிலேயே கமலினியின் அதிகமான கதைகள் எழுதப்பட்டுள்ளன. அன்றாட வாழ்வில் மனிதர்கள் எதிர்கொள்ளும் நிகழ்வுகள், அவர்களை எப்படியெல்லாம் பாதிக் கின்றன என்பதுதான் இவரின் கதைகளில் முக்கியமாகின்றது.

புதிய மொழிக் கோலங்களுடனும், நிகழ்காலத் தமிழர் தம் அனுபவங்களுடனும் கமலினியின் மனிதம் குறித்த சிந்தனைகள் அகத்துறுஞ்சப்பட்டு படைப்பு வீரியமாக முகிழ்ந்துள்ளமை மகிழ்வைத் தருகின்றது. “பயணிகள் தங்குமிடத்தின் சீமெந்துக் கட்டில் ஒரு அழுக்குப் பொதியாய் அவன் குந்தியிருந்தான்” என ஆரம்பிக்கும் மகுடக்கதைக்கு அதன் ஆரம்பமே அதிகமான கனமும், பொருளும் கொடுக்கின்றன.

புலோலியூர் ஆகிரத்தினவேலோன்
“உண்மையிலேயே இவன் யார்? பைத்தியமா? உலக
இன்பங்களைக் கடந்துவிட்ட யோகியா? திட்டமாக எதையுமே
சொல்ல முடியவில்லை.” இவ்வுலக வாழ்வில் ஒன்றையும்
உறுதியாகச் சொல்ல முடியாது. அதுவும் இன்றைய இக்கட்டான
குழலில்... என்ற செய்தியைச் சொல்வதையே கமலினியின்
கதைகள் பிரதானமாகக் கொண்டுள்ளன.

“முகைதீன் கடையில் உணவுப் பொட்டலமொன்றை
வாங்கிக் கொண்டு அவன் இருக்கும் இடத்திற்கு விரைந்தேன்.
ஒரு நிமிடம் என்னால் அவனை அடையாளங் கண்டுகொள்ள
முடியவில்லை. அவன் மீது சொலிகிறாம் ஊற்றப்பட்டிருந்தது.
ஆண்டவா! யார் இந்த அநியாயத்தைச் செய்தார்கள்?”

“அலுவலகத்திற்குத் திரும்புகிறேன். எனது மனது மட்டும்
அந்தச் சீமெந்துக் கட்டை விட்டு நகருவதாக இல்லை.
மரணமே! இந்த ஜீவனை ஒரு நித்திரைபோல் அனைத்துக்
கொள்ளமாட்டாயா? என் இருதயம் அவனுக்காக விண்ணப்
பித்தது.” நிஜ வாழ்வின் நிஜ மனிதர்களே பாத்திரங்களாகும்
போது சித்திரிப்பு என்பது அற்றுப்போய் அங்கு வாழ்வே
விபரிக்கப்படுகின்றது.

“காலக்கணக்கில் ஒரு வாரம் கழிந்திருக்கும். அலுவலகம்
முடிந்து வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்தேன். வாவிக்கரையில்
கலைவதும் சேருவதுமாக சனக்கூட்டம். நானும் சேர்ந்து எட்டிப்
பார்க்கிறேன். அவன்... அவனே தான் உயிரற்ற உடலாய்க்
கிடந்தான். மாநகர சபையினால், தெரு நாய்கள் கழுத்தில்
சுருக்கிடப்பட்டு கொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இவனுடைய ஒரே
துணையான நாயையும் சுருக்கிட்டுக் கொன்றிருக்கிறார்கள்.
அது கண்கள் பிதுங்கி நாக்கு வெளியேறி துடிதுடித்து இறந்து
போன காட்சியை சகிக்க முடியாது வாவியில் விழுந்து
தற்கொலை செய்து கொண்டிருக்கிறான்.”

அன்மைக்கால அறுவடைகள் —

வாழ்க்கையென்பது எப்படியாக எந்த நியதிகளுக்கும் கட்டுப்படாது நடைபெறுகின்றதோ, அப்பேர்ப்பட்ட நியதிகளை நிஜப்படுத்தும் கதைகளாகவே இத்தொகுதியில் இடம்பெற்ற அதிக சதவீதமான கதைகள் அமைந்துள்ளன. இத்தகைய பண்பு அவரது தனித்துவமாகத் திகழ்ந்து அதுவே பொதுப் பண்பாக மாறி இரண்டும் ஒன்றோடொன்று பின்னிப் பிணைந்து இழையோடி அவரது கதைகளை வாசித்த பின்பும் சில மணி நேரங்கள் அவரது ஒட்டத்துடன் எம்மையும் ஒட்டவைத்து விடுகின்றது.

பெண்ணியம் பற்றிப் பேசும் போதும் கடுமையான மொழியினைப் பிரயோகிக்காது மென்மைத் தன்மையினைக் கையாண்டிருப்பது வாசக உள்ளத்தினை ஸர்ப்பதாக உள்ளது.

“நான் வெளிநாடு போகப் போறன். அஞ்ச வருசத்துக்குப் பிறகு வந்து...” அரவிந்தன் வசனத்தை முடிக்கவில்லை.

“அஞ்ச வருசத்துக்குப் பிறகு நான் இதே வடிவோடு இருப்பனென்டு என்ன நிச்சயம்? உங்கட மனம் மாறாதென்டு யார் கண்டது? அஞ்ச வருசம் உங்களுக்காகவே காத்திருந்து, ஒரு வேளை நீங்க வேண்டாமெண்டால் என்றை வாழ்க்கைக்கு என்ன முடிவு? என்னிலை விருப்பமெண்டா இப்ப முடியுங்க... இல்லாட்டி தொல்லை தராதீங்க!” என்று இடைவெளி விடாமல் அவள் வீசிச் சென்ற வார்த்தைக் காற்றில் ஆசை மய்க்கம் கலைய நின்றான் அரவிந்தன் என ‘ஆசை மய்க்கம்’ எனும் கதையை நிறைவுசெய்கிறார் கமலினி.

“உங்கட மனம் மாறாதென்டு யார் கண்டது? இந்த ஆண்கள் எல்லாருமே அப்படித்தான். அவர்களை நம்பவே முடியாது” என்று உடல்மொழியுடன் கூடிய வசைமொழியில் சாடியும் இக்கதையை அமைத்திருக்கலாம். பிரசாரத்தொனி யின்றி, தன் சுய விருப்பு வெறுப்பினைத் திணிக்காது

புலோவியூர் ஆகிரத்தினவேலோன் தேர்ந்தெடுத்த சொற்கள் மூலம் மிக்க அவதானத்துடன் கதைகளைப் பதிவுசெய்யும் இத்தகைய பண்புகள் தான் அண்மையில் அகில இலங்கை ரீதியில் நடைபெற்ற சிறுகதைப் போட்டி ஒன்றில் கூட ‘வேரடி மண்’ எனும் தனது சிறுகதைக்கு முதற்பரிசினைத் தட்டிக் கொள்ளுமளவிற்கு கமலினியை உயர்த்தியிருக்கிறது எனலாம்.

இத் தொகுதியில் கவனத்தை ஈர்க்கும் இன்னொரு கதையான ‘திசைமாறிய தென்றல்’ இளைஞர் தீவிரவாதம் பற்றிப் பேசுகின்றது. “இன்று போலொரு மார்கழி இரவில்தான் வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டான். ஒழுங்கைகளைக் கடந்து, வீதி களைக் கடந்து, ஊரைக் கடந்து, கனவுகளைக் கடந்து அவன் தொலைதூரம் வந்துவிட்டான்” என கமலினி கதையினை முடிக்கும் முறைமை அற்புதமாக அமைந்துள்ளது.

இதுபோலவே, விளையாடப் போன இடத்தில் மிதி வெடியில் சிக்கி கால்கள் கழற்றப்பட வேண்டிய சிறுவன் தன் உறக்கத்திலும் விளையாட்டுத் துப்பாக்கியை அணைத்தபடி கிடந்தான் என முடியும் ‘சமர் எழுதும் சரிதம்’ கதையிலும் கமலினியின் நோக்கு முறைமை பளிச்சிடுகிறது.

ஆனாலும், மேற்குறிப்பிட்ட கதைகள் தவிர்ந்த ஏனைய கதைகளை வாசிக்கும் போது பெரும்பாலான கதைகளின் உள்ளீடில் புகுந்துள்ள பலவீனங்கள் புரிகின்றன. கதைப் பொருள் குன்றி வெறுமனே மொழிக் கோலங்கள் மட்டுமே கதைகளில் தனித்திருப்பது புலனாகிறது. பாத்திர வளர்ப்பில் தனிக்கவனம் செலுத்தாமை சில நல்ல கதைகளைக் கூட அப்படியே முடமாக்கிவிடும் ஆயத்தினை உணர முடிகிறது. அப்பொழுதுதான் கமலினியின் சில சிந்தனைகளையும் இத் தொகுதியில் சேர்த்துள்ளேன் என நூலின் தொகுப்பாசிரியர் புதுவை ரா.ரஜனி ஒப்புக்காக குறிப்பிட்டதன் தாற்பரியத்தினை உணர்வுப்புரவமாக விளங்கிக் கொள்ள முடிகிறது.

அன்மைக்கால அறுவடைகள்

நன்றாக ஊரைத் தின்று கொழுத்துக் கிளைவிட்டு வளர்ந்த மரத்தின் கிளைகளைத் தறித்தெடுத்து வேலி யோரமாகச் சாத்திவிடுவது போல சிறப்பாகச் சிருஷ்டிக்கப்பட்டு வந்த கதாபாத்திரங்கள் முடிவில் வலுவிழந்து போய் மௌனமொழி பேசுவதாக அமைவது கமலினியை வெறுங் கதை சொல்லியாக மாற்ற முனைந்து, அவர் உன்னத்தினை அடைவதற்குத் தடையாகிவிடுகிறது.

ஆனாலும், புதிய அனுபவம் பதிவுகளை பகிர்ந்து கொள்ளும் நிறைந்த ஆவலும் கதைக் கலையில் புதியதையே தேட எத்தனிக்கும் எப்போதுமுள்ள அவதியும் கைகோர்த்து கமலினி சிவநாதனை ஏழாந் தலைமுறை எழுத்தாளர்களின் பட்டியலில் தவிர்க்க முடியாத ஒருவராக இணைத்துக் கொள்ளும் காலம் அதிதொலைவில் இல்லை என்பதையே ‘தொலைவில் ஒரு கனவு’ எனும் இந்நால் முடிவில் ஏற்படுத்தியுள்ளது. ●

- தினக்குரல்: 30.03.2008

ஒரு மணல் வீழும் சில எருமை மாடுகளும்

- சிவநு மனோவெர்ஜன்

மறுமலர்ச்சிக் காலத்திலும், அதற்குப் பின்னரும் சிறு கதை வளர்ச்சிக்கு ஈடுத்து சிற்றிதழ்கள் பெரும் பங்காற்றி யிருக்கின்றன. 1946 பங்குனியில் வெளியான மறுமலர்ச்சியைத் தொடர்ந்து கலைச்செல்வி, மரகதம், இளம்பிறை, மல்லிகை, கற்பகம், சுடர் போன்ற ஏடுகளின் பண்ணைகளில் உருவானவர் களே காலத்திற்குக் காலம் ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கியத் துறையை செழுமைப்படுத்தி வந்துள்ளனர். இதன் தொடர்ச்சியாக இந்நாற்றாண்டில் முதற் கூற்றிலிருந்து வெளிவர ஆரம்பித்த சிற்றிதழான ‘ஞானம்’ சஞ்சிகை ஈழத்தின் புதிய இலக்கியத் தலைமுறை ஒன்றின் உருவாக்கத்திற்கு கால் கோலிட்டது எனலாம். சஞ்சிகையில் களம் அமைத்துக் கொடுத்ததற்கும் அப்பால், ஆண்டிற்கு குறைந்தது இரண்டு சிறுகதைப் போட்டிகள் மூலமாகவும் இளம் எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிக்கும் ஞானத்தின பணியால் இவர்கள் இப்பண்ணையில் வளர்ந்தவர்கள் எனக் கூறுமளவிற்கு சில எழுத்தாளர்கள் இனங்காணப்பட்டுள்ளார்கள்.

அன்மைக்கால அறுவடைகள் —

இந்த வகையில் கார்த்திகா பாலசுந்தரம், கார்த்திகாயினி சுபேஸ், கமலினி சிவநாதன், சிவனு மனோஹரன், சுதர்ம மகாராஜன், புனிதகலா, பிரமிளா செல்வராசா, ஆர்.எம். நெளஸாத் போன்ற இன்றைய இளம் படைப்பாளிகள் தம்மை உணர்ந்து உறுதிப்படுத்திக் கொண்ட பல கதைகளை ஞானத்தின் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட இதழ்கள் பிரகரித்து ஊக்க மளித்துள்ளன.

அமரர்களான காலபூஷணம் புலோலியூர் சதாசிவம், செம்பியன் செல்வன் போன்றோர் நினைவாக ஆண்டுதோறும் ‘ஞானம்’ நடத்தும் ஞாபகார்த்தச் சிறுகதைப் போட்டிகளில் பெரும்பாலானவற்றில் ஏதோ ஒரு பரிசினைத் தன்வசமாக்கி ஞானத்தின் அதிகூடிய பரிசில்களை வென்றவர் என்ற பெருமைக்குளாகும் சிவனு மனோஹரன் எழுதிய பதினெண்து சிறுகதைகளைத் தொகுத்து ‘ஒரு மணல் வீடும், சில எருமை மாடுகளும்’ எனும் மகுடத்தில் ஹாசிம் உமர் அவர்களை ஸ்தாபகராகக் கொண்டு இயங்கும் புரவலர் புத்தகப் பூங்கா நிறுவனத்தினர் நூலாக வெளிக்கொணர்ந்துள்ளனர்.

ஆழத்தைச் சென்றடைய வேண்டுமென்ற அவாவடனான சமூக நோக்கு, மலிந்துவிட்ட அராஜகத்திற்கு எதிரான குழறல், சமூகத்தின் தேவையை நோக்கிய புதிய பயணிப்பு, மலையக மண் வாசனையுடன் ஆயாசமில்லாமல் கூடிவிட்ட மொழிநடை ஆகிய அம்சங்களைக் கொண்ட இக்கதைகள் மூலம் ஈழத்து இலக்கிய உலகில் தன்னை அடையாளப்படுத்த முயன்றுள்ளார் சிவனு மனோஹரன். இந் நூலின் மகுடக் கதை மற்றும் ‘கொடாப்பு’ போன்றவை சமூகம் பற்றிய மனோஹரனின் புரிதல் சார்ந்த கற்பனைக்கும் அப்பால், விடியலைத் தேட முயன்றதற்கான சான்றுகளாகவே வெளிப் பட்டிருக்கின்றன.

அர்த்தமற்ற நடைமுறைகளில் சிக்கி நல்விழுமியங்களற்று சமூக வீழ்ச்சியில் வித்திட்டவர்கள் பற்றிய குழறல்களுக்கு

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன் உதாரணங்களாக நிற்பவை ‘பெரியசல்லி’, ‘கருமாதி’, ‘விடியாத இரவு’, ‘மலினங்கள்’ போன்ற கதைகளாகும். இக் கதைகளில் கதாபாத்திரங்களின் வயதும், பாலும், முகமும் வெவ்வேறாக இருந்தாலும், அவற்றினாடு சமுகத்தின் மீது ஆசிரியர் தொடுக்கும் கேள்வி ஒன்றேதான்.

“இங்க பாருடா என்னோட பெரிய சல்லியில இவளுக்கும் பங்கிருக்கு. கூடப் பொறந்தவ கண்ண கசக்கிட்டு வந்து நிக்குறா. நெஞ்சில கொஞ்சம் கூட சரம் இல்லாம இப்பிடி பேசுறியே” எனக் குழுமம் தாய் பங்கஜூம்.

“இங்க பாரு கெழவி. நீயே ஒரு தண்டச்சோறு. இதுல வித்தமாட்டுக்கு என்னா வெல இருக்கு. இருக்க இஸ்டமுனா இரு. இல்லனா போய்க்கிட்டே இரு” என விருட்டென வெளியேறும் மகன் முனுசாமி எனக் கச்சிதமாக ‘பெரியசல்லி’ கதையை ஆரம்பிக்கின்றார் சிவனு மனோஹரன்.

ஓய்வுக்கால சீவனத்துக்கான ‘பெரிய சல்லி’ என்றழைக்கப் படும் சேமலாப நிதியத்தினை ஊதாரித்தனமாக விரயமாக்கியது மல்லாமல் அந்த நிதியத்திற்குரியவளையே சித்த சுவாதீன மாக்கும் மகனைப் பற்றிய படிப்பினைக்குரிய இக் கதையில், மையக்கருத்துக்கு அனுசரணையாக அக்கருத்தை வாசகர் மனதில் ஒரு வேகத்தோடு உந்துவதற்கு ஏதுவாக கூடப் பிறந்தவர்களுக்கே சவக்கிடங்கு தோண்டும் முனுசாமியின் மிருகத்தனம் சித்திரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. வாசித்த பின்பும் ஆணி அடித்தது போல் நெஞ்சில் நிற்கிறது கதை.

தூரத்தில் புள்ளியாய் மறைந்து கொண்டிருந்தாள் பங்கஜூம். அவளின் வாய் முனுமுனுக்கும் ‘பெரிய சல்லி, பெரிய சல்லி’ என்ற புலம்பல் மட்டும் தெளிவாகக் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தது. கவனமாய் இழைத்துக் கொண்டு வந்த இழைகளையெல்லாம் இறுதிவரை வலு அவதானமாகவே

அன்மைக்கால அறுவடைகள்

‘பெரிய சல்லியில் சிவனு மனோஹரன் பேணியிருப்பது நிறைவைத் தருகின்றது.

தனது அனுபவங்களையும், மனதில் ஆழமான வடுக்களை ஏற்படுத்திய நிகழ்வுகளையும் மிகுந்த உன்மையுணர்வோடும், கலைப்பாங்கோடும் சிவனு மனோஹரன் எழுதியிருக்கின்றார். இது தொடர்பில் அனுபவ உன்மைகளைப் பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடி போல் அவர் செயற்பட்டுள்ளார் என்று கூடச் சொல்லலாம். அவரின் எழுத்து மூலம் எம்முள் தொற்றும் அனுபவமானது அவர் வாழும் தோட்டத்தில் வாழ்வது மூலம் நாம் நேரடியாகப் பெறும் அனுபவம் போல் அமைவது கதாசிரியரின் திறமையன்றோ?

உதாரணத்திற்கு ‘கொடப்பு’ கதையில் வரும் கீழ்வரும் உரையாடல்களைக் கொள்ளலாம்.

“என்ன ராமு மவனுக்கு இன்னொரு புள்ள கெடச்சிருக்கு தானே? கேள்விப்பட்டது. மவனுக்குக் கொஞ்சம் சொல்ல வாணாமா? வருஷத்துக்கு ஒன்று பெத்தா என்ன ஆவற்று. மவன் சோறுதானே திங்கிறது?” எனப் பெரிய கிளாக்கர் மெனிக்கே அடுக்கும் கேள்விகளுக்குப் பதில்கள் இன்றித் தடுமாறி தலைசொறிந்து நின்றான் ராமு.

“வீடு இல்லாட்டி என்னா ராமு நடக்கிற வேல எல்லாம் நடக்குது தானே?” என்று ஏனான்மாய் வினாத் தொடுக்கும் கிளாக்கரின் நகைச்சுவையில் இணைந்து கொண்டனர் சக ஹழியர்.

ஸயத்தின் ஓற்றை அறைக்குள் சீவியம் நடத்துகிறோம் என்பதற்காக சராசரி மனித உணர்வுகளை நசித்துவிடத்தான் முடியுமா என்ன? இது எதையுமே உள்வாங்கிக் கொள்ளாமல்...

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன்
உண்மையில் சிவனு மனோஹரன் கூறுவது போல...

ஓர் இனம் பரிகசித்து ஏனத்திற்கு உட்படும் போது மனது வலிக்கத்தான் செய்கிறது. அந்த வலியை வாசகர்களும் உணரும்படி வைத்தது தான் மனோஹரனின் வெற்றியெனலாம்.

“மலையகத்தின் இன்றைய அரசியல் பிரச்சினை பற்றி பூடகமாக தனது எழுத்துக்களில் சிவனு மனோஹரன் வெளிக் கொணர்கிறார்” என இவரைப் பற்றிச் சொல்ல வருபவர்கள் தவறாது குறிப்பிடுவார்கள்.

அதற்குப் புதுமைப்பித்தன் நூற்றாண்டு சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசுபெற்ற ‘ஒரு மணல் வீடும், சில ஏருமை மாடுகளும்’ என்ற மகுடக் கதையினை ஒரு ‘வகையான’ உதாரணமாகக் கொள்ளலாம்.

“உறுதியும், நம்பிக்கையும் கைகோர்த்துக் கொண்டதில் ஒரு மணல் வீடு கச்சிதமாய் உருவாகிற்று. மனது இலேசாகி ஏதோவொன்றிற்கான அடித்தளம், நம்பிக்கை உள்ளுக்குள் விதையாய் விழுந்திருக்கிறது” என்ற திருப்தியுடன் நகர முயன்றேன்.

எனக்குள் தொற்றிய பீதியிலிருந்து மீஞு முன்னமே, சின்ன உங்கு தன் நாடகத்தைத் தீவிரமாகத் திட்டமிட்டிருந்தான் போலும். ஆமாம் இதோ... பண்டா மாத்தியாவின் ஏருமைக் கன்றைக் கையில் பிடித்தவாறு மணல் வீட்டை நோக்கி ஓடி வருகிறான் சின்ன உங்கு. எனக்குள் பலத்த அதிர்ச்சி மீஞும் முன்னமே.

“தா... தா” கன்றைக் கையில் பிடித்தபடியே புள்ளி வைத்தாற் போல் மணல் வீட்டில் கால் வைத்து எல்லாவற்றையும் துவம்சம் செய்து ஓடி முடிக்கிறான் சின்ன உங்கு.

அன்மைக்கால அறுவடைகள்

“வெறுப்பும் அச்சமும் கலந்த ஒரு வகையான உணர்வு என் இருப்பினை அவஸ்தைக்குள்ளாக்க மீண்டும் மயிலும், சேவலுமாய் ஆங்காங்கே ஒட்டிக் கிடந்த தேர்தல் விளம்பரங்கள் என் சமூகம் குறித்த பல கேள்விகளை எழுப்பிக் கொண்டிருந்தன” என கதையினை முடிக்கின்றார் மனோஹரன்.

ஆசிரியரின் மனதில் மட்டுமல்ல, மீண்டும் மீண்டும் சிதைந்தழிந்த மணல் வீடும், பண்டா மாத்தியாவின் ஏருமைக் கன்றுகளும் வாசகர்கள் மனதிலும் வந்து விழுந்து வலியை ஏற்படுத்திக் கொண்டுதான் இருக்கின்றன.

மலையக சமூகத்தின் அவலமும், அதல் பாதாள நிலையும், பாதுகாப்பின்மையும், நிதி நெருக்குவாரங்களும் சிவனு மனோஹரனை அதிகம் பாதித்து அவரது ஆக்கங்களில் வலுவான ஆட்சி செலுத்தியிருப்பது ஏதோ உண்மைதான்.

ஆனால்... சிவனு மனோஹரனின் ‘சிறந்த’ சிறுகதை இது எனத் தேர்வு செய்யுமளவிற்கு தேடிப் பார்த்ததில் இத் தொகுதியில் கதைகள் எதுவுமே தென்படவில்லை. மாறாக ஆசிரியரின் அனுபவங்கள் மேலும் விரிவும், வீச்சும் பெற்றுச் செழுமையடைய வேண்டிய தேவையினையே தொகுதியின் பெரும்பான்மையான கதைகள் உணர்த்தி நிற்கின்றன.

உன்னத முயற்சியானது இவரால் சாத்தியப்படுமிடத்து தெளிவத்தை ஜோசப், என்.எஸ்.எம்.ராமையா போன்ற முன்னோடிகளிலிருந்து கோவிந்தராஜன் காலம் வரை விரிந்து வரும் மலையக இலக்கியத்தை அடுத்த கட்டப் பாய்ச்சலுக்கு சிவனு மனோஹரனால் எளிதாய் இட்டுச் செல்லமுடியும் என்றே முடிவாக இத்தொகுதி மூலம் சொல்லத் தோன்றுகின்றது. ●

காம்பு ஒடிந்த மலர்

- தமிழ்ப்பிரியா

எழுபதுகளின் முற்கூற்றில், இலங்கை ஓவிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தின் சஞ்சிகை நிகழ்ச்சிகளில், “இதனை வரைந்தவர் சுன்னாகம், ஏழாலை மேற்கைச் சேர்ந்த...” என அழகு தமிழில் அறிவிப்பாளர் கூற ஆரம்பித்ததுயே “தமிழ்ப்பிரியா” என நேயர்களின் உதடுகள் சொல்லி முடிக்குமளவிற்கு சிறுகதை, நாடகம், மெல்லிசைப்பாடல், இசையும் கதையும், கவிதை என பன்முக ஆணுமை கொண்டு மிக்க பிரபல்யத்துடன் விளங்கியவர் புத்தராணி முத்தையா எனும் இயற்பெயரைக் கொண்ட தமிழ்ப்பிரியா.

எழுபத்தைந்துக்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகளையும், நூற்றை எட்டிப் பிடிக்கின்ற அளவிற்கு கவிதைகளையும் மிக்க பிரக்ஞையுடனும், வாஞ்சையுடனும் வாளொலியில் எழுதிவந்த தமிழ்ப்பிரியா எழுபதுகளின் மத்தியிலேயே ஏடுகளுக்கு எழுத ஆரம்பிக்கின்றார். எழுபதுகளில் முகிழ்ந்த ஈழத்தின் ஐந்தாம் தலைமுறை எழுத்தாளர்களுக்கு ஓர் இலக்கியப் பண்ணையாக மினிர்ந்த ‘சுடர்’ சஞ்சிகையே அச்சில் இவரது கதைகள் வெளிவருவதற்குக் கால்கோளிடுகிறது. தொடர்ந்து பத்திரிகை

அன்மைக்கால் அறுவடைகள் —————

களில் எழுத முற்பட்ட தமிழ்ப்பிரியாவிற்கு ‘சிந்தாமணி’ மிக்க ஆதரவுடன் களமமைத்துக் கொடுக்கின்றது. ‘சிந்தாமணி’, ‘சுடர்’ ஆகிய இரு ஏஞ்சளில் மட்டும் ஏன்பது ஆண்டுகளில் தமிழ்ப்பிரியாவின் காத்திரமான முப்பது கதைகள் பிரசரமாகியிருப்பது இவரது சுறுசுறுப்பான இயக்கத்தினை சுட்டி நிற்கிறது.

இவ்விரு அச்சு ஊடகங்களில் மட்டும் தனது படைப்பு களை மட்டுப்படுத்திக் கொள்ளாது அவ்வப்போது ‘தினகரன்’, ‘வீரகேசரி’, ‘ஸமநாடு’, ‘ஸமூரக’, ‘மல்லிகை’, ‘சிரித்திரன்’, ‘கலாவல்லி’, ‘அமிர்த கங்கை’, ‘குங்குமம்’ (அக்கரை இதழ்) என அந்த நாட்களில் வெளிவந்த அனைத்து பிரபல பத்திரிகை சஞ்சிகைகளிலும் தமிழ்ப்பிரியா தனது பங்களிப்பை நல்கி தனித்துவமிக்க படைப்பாளியாகத் திகழ்ந்து வந்தார்.

அக்கரைச் சிற்றோன் ‘குங்குமம்’ இலங்கைச் சிறப்பு மலரினை அக்கரைச் சிறப்பிதழ் எனும் மகுடத்தில் இதழ் தவறாது வெளிக் கொண்டந்த காலகட்டத்தில், அதன் தொகுப்பாளராக தமிழ்ப்பிரியா தொழிற்பட்டமையும் இவ்விடத்தே மனங்கொள்ளல் தகும். இதேபோல ஆடிக்கலவரத்துடன் அனைந்து போன ‘சுடர்’ சஞ்சிகை தமிழ்ப்பிரியாவை அச்சு ஊடக வாசகர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்ததற்கும் அப்பால், அவரது அசர இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் பெரிதும் துணைபோனது என்பதில் இரு கருத்து இருக்க முடியாது. இச் சஞ்சிகையில் மட்டும் இவரது பத்திற்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகள் பிரசரமாகி யுள்ளன. அதிலும் பெரும்பாலானவை அம் மாதத்திற்கான ‘பரிக்கதை’ என்ற முத்திரையுடன்.

திருமணத்தைத் தொடர்ந்து கணவர் இளங்கோவனுடன் 1988 நவம்பர் 17 முதல் பிரான்ஸ் நாட்டுவாசியாக தமிழ்ப்பிரியா மாறிய பின்னர், இலக்கியத்துடனான ஈடுபாடு அருகிப்போக ‘பாரிஸ் ஸமநாடு’ பத்திரிகையில் மட்டும் இடையிடையே

புலோலியூர் ஆகிரத்தினவேலோன் எழுதிவந்தார். IBC வாணொலியில் அவ்வப்போது கவிதை நிகழ்வு களில் நேரடியாகக் கலந்து கொண்டதோடு TTN தொலைக் காட்சி சேவையிலும் ‘சித்திரம் பேசுதடி’ நிகழ்ச்சியில் ஏராளமான கவிதைகளை எழுதி நேரலையில் வாசித்துமூள்ளார்.

ஏறத்தாழ கடந்த நான்கு தசாப்தங்களாகப் பிறந்தக த்திலும் பின்னர் பிரான்ஸ் நாட்டிலுமாக எழுதிவரும் தமிழ்ப்பிரியா தனது தொகுதி ஒன்றினை மேலுங் காலந்தாழ்த்தாது வெளிக்கொணர வேண்டிய தேவை நிர்ப்பந்தத்தின் அடிப்படையிலேயே ‘காம்பு ஒடிந்த மலர்’ எனும் மகுடத்தில் அவரது காத்திரமான கதைகளின் தொகுப்பு அறுவடையாகின்றது.

வாணொலியிலும், பத்திரிகைகளிலுமாக தமிழ்ப்பிரியா எழுதிக் குவித்த நாற்றிற்கும் மேற்பட்ட கதைகளுள் மொத்தம் பதினான்கு கதைகள் இத்தொகுதியில் உள்ளடங்கியுள்ளன.

எழுபத்தெட்டிலிருந்து எண்பத்தேழு வரையிலான பத்தாண்டுகளில் தமிழ்ப்பிரியா எழுதிய கதைகளிலிருந்தே இத் தொகுதிக்கான கதைத் தேர்வு இடம்பெற்றுள்ளது. இலங்கை வரலாற்றினைப் பொறுத்த வரையிலும் இக்கால கட்டம் மிக முக்கியமானது. அதிலும் வடபுலத்தில் வாழும் மக்களைப் பொறுத்தமட்டில் அவர்களது உணர்திறன் முறைமை முற்றிலும் மாறுபட்ட காலப்பகுதியாக இதைக் கொள்ளலாம்.

தாழும், தமது தொழிலுமாக தம்பாட்டில் அவர்கள் வாழ்ந்து வந்த அந்த எழுபதுகளின் இறுதிக் கூறுகள்... வலிகாம த்திலும், தென்மராட்சிப் பகுதிகளிலும் வசித்த பாடசாலைப் பிள்ளைகளும், பல்கலைக்கழக மாணவர்களும், யாழ்ப்பாண மாநகர அலுவலகங்களில் பணி புரிபவர்களும் புகையிரதக் குறுஞ்சேவையில் பயணித்து தமது கருமங்களை அமைதியுடன் ஆற்றிவந்த அந்த நாட்கள்... தமது உழைப்பின், அறுவடையின் ஒரு பகுதியினை கோயில் திருவிழாக்களுக்கும் கூத்துகள்

அண்மைக்கால அறுவடைகள் —————

முதலானவற்றிற்கும் செலவிட்ட, முகமூடி போர்த்தியிராத அவர்களது வாழ்வின் சந்தோஷங்கள்... யாவுமே கறுப்பு ஜூலையோடு தலைகீழாக மாறிவிடுகிறது.

இளைஞர் தீவிரவாதத்தின் வளர்ச்சியும், படிப்படியாக தமிழ்ப் பிரதேசம் மீதான அவர்களது ஆதிக்கமும் வலுவடை கின்றது. அரசு காவல் நிலையங்கள் அற்றுப் போக, மக்கள் தம் சிறு சிறு பிணக்குகளைத் தீர்ப்பதற்குக் கூட இயக்கங்களை நாடும் நிலைமை உருவாகுகின்றது.

இவற்றையெல்லாம் தமிழ்ப்பிரியா தனது சிறுகதைகளில் கலைத்துவம் குன்றாது பதிவுசெய்திருப்பதை இத்தொகுதியில் தரிசிக்க முடிகிறது. எவ்வித பிரசார வாடையோ அல்லது ஆதரவான தன்மையோ இன்றி நடுநிலை நின்று அந் நிகழ்வுகளை தமிழ்ப்பிரியா இலக்கியமாக்கிய முறைமை இவரை நிச்சயம் இலக்கிய உலகிற்கு இனங்காட்ட வல்லது.

இந்த வகையில் ‘நாங்கள் பட்டிக்காடுகள்’, ‘சுமைகள் சுமக்கும் இதயம்’ போன்ற எழுபதுகளின் இறுதிக்கூற்றில் எழுதிய கதைகளுக்கும் ‘நாங்கள் மனிதர்கள்’ என்பது போன்ற என்பது களின் நடுப் பகுதியில் படைத்தவற்றிற்கும் இடையேயான ‘மாற்றங்கள்’ கதாசிரியை வழியாகத் தெரியும் சமூகப் பிரக்ஞங்குடன் சமாந்தரப்பட்டுப் பயணித்திருப்பதை அவதானிக்கத்தக்கதாக உள்ளது.

ஆண், பெண் மற்றும் குடும்பம் சார்ந்த முரண்பாடுகளை தமிழ்ப்பிரியா சிறுகதைகளாக்கிய விதமும் விதந்துரைக்க வல்லது. ‘விதி எழுதாத கதை’, ‘மாற்றங்கள்’ போன்ற படைப்புக் களில் கதாசிரியை வெளிப்படுத்தும் பெண்ணியம் சார்ந்த பல தரப்பட்ட சிக்கல்கள் வாசகத்தளத்தில் வெகுவாக மேற்கிளம்பி எழுச்சிபெறத்தக்கன.

புலோவியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன் என்னதான் கோபம், பிரிவு, வெறுப்பு இருந்தாலும் கணவனை இழந்தவுடன் ஒப்பாரி சொல்லி ஓலமிடும் பெண்கள் மத்தியில் ஒரு வயதான பெண்ணிடம் ஏற்பட்டிருக்கின்ற புதிதான ஒரு மாற்றத்தினை சித்திரிக்கும் ‘மாற்றங்கள்’ கதை, பிரசாரத் தொனி தூக்காது பெண்ணிய சிந்தனையை விதைத்து தமிழ்ப் பிரியாவிற்கான ஓர் அடையாளத்தை நல்குவதாக அமைகிறது.

‘காம்பு ஒடிந்த மலர்’ கூறும் கதைகளுள் பெரும் பாலானவை கதாசிரியையின் மெய்யனுபவங்களிலிருந்தே பிறந்தவை. தமிழினி என இவரது அநேக கதைகளில் உயிர்ப்புறும் அப்பாத்திரம் வேறுயாருமல்லர்! உண்மையில் அது தமிழ்ப்பிரியாவேதான். பெரும்பாலான கதைகளில் ஒவ்வொரு பாத்திரமும் தக்தமது சொந்த முகங்களுடனேயே வாசகர்கள் முன் உலா வருகின்றனர். அதன் காரணமாக நம்பகத் தன்மையினை அதிகளவில் தமிழ்ப்பிரியாவின் கதைகள் கொண்டு விளங்குகின்றன.

எத்தொகுதியிலும் சில கதைகள் உச்சம் பெற்றனவை களாக அமைவது வழமை. அந்த வகையில் இத்தொகுதியில் மகுடக் கதையான ‘காம்பு ஒடிந்த மலர்’, ‘மீளாத சக்தி மலர்கள்’, ‘மாற்றங்கள்’, ‘தர்ம அதர்மங்கள்’ போன்றவற்றை இந்நாலில் தேறிய கதைகளாகத் தாராளமாகவே கொள்ளலாம். நூலின் அணிந்துரையில் கதாசிரியையின் உயிர்த் தோழியான தாமரைச்செல்லி கூறுவது போல “எக்காலத்திற்கும் பொருந்தத் தக்க கதைகளாக இவை அமைந்திருப்பதுவும்” உச்ச பலனிற்கான காரணங்களில் ஒன்றாகின்றது.

“அதர்மத்துக்கும் ஒரு அளவு வேணும். தர்மம் நிலைக்க வேண்டிய புண்ணியதலத்தில் ஏன் இப்படி அதர்மத்தை வளர்க்கிறியள். கோயிலுக்கு வாறவைதான் இறைவனுக்குப் பண்ணீர் தெளித்து ஆலவட்டம் பிடிக்க வேணுமே தவிர, கோயில்

அண்மைக்கால் அறுவடைகள் —————

கும்பிட வாறவைக்கு யாருமே பன்னீர் தெளித்து ஆலவட்டம் பிடிக்கிறதில்லை...” என கோவில்களில் நடக்கும் முறைகேட்டிற்கு எதிராக ‘தர்ம அதர்மங்கள்’ கதையில் எழுப்பப்படும் ‘உரத்த குரல்’ இந்த நிமிடமும் பொருந்தத்தக்கனவன்றோ?

வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளையை மணமுடித்து, கண்ணி என்ற தானத்தையும் இழந்து, மனைவி என்று வாழுகின்ற பெருமையையும் இழந்து அனலாய்த் தகிக்கின்ற இதயத்துள் தன் ஆசைகள், கனவுகள், தாபங்கள் எல்லாவற்றையும் கருக்கிவிட்டு காம்பு ஒழிந்த மலராய் வாடுகின்ற அபலைப் பெண்ணின் கண்ணீர்க் கதை இந்நூலின் மகுடக் கதை. இப்படைப்பு காலத்தால் முன்று தசாப்தங்கள் தொன்மையிக்கது. ஆனால், இந்நிகழ்வுகள் உலக மேடைகளில் இன்றும் அரங்கேறுவது.

தமிழ்ப்பிரியாவின் கதைகளில் குறிப்பிடத்தக்கதோர் அம்சம் வாசககணைச் சலிக்க வைக்காத கதை ஓட்டமும், எளிய நடையுமே. இவ்வம்சம் இவரது எழுத்தின் முழுப்பக்கங்களிலும் விரவி நின்று நூலினை இறுதி வரை ஒரே முச்சில் படிக்க வைத்துவிடுகிறது.

தமிழ்ப்பிரியாவின் எழுத்து வீச்சுக்கு அவரது வாழ்க்கைப் பின்புலமும், வளர்ச்சிப்பின்னணியும் காரணங்களாகின்றன. அவர் பிறந்த ஏழாலை மண் சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் பலரை ஈன்றெடுத்த ஊர். ஈழத்து சிறுகதை மூலவர்கள் எனக் கூறப்படும் மூவருள் இலங்கையர்கோன், சி.வைத்தியலிங்கம் ஆகியோர் முதல் இன்று வரை பெயர் பதித்த பல படைப்பாளிகளை உருவாக்கிய ஊர். இந்தப் படைப்பாளிகளுள் பலர் தமிழ்ப் பிரியாவின் நெருங்கிய உறவினர்களுமாவர். இயல்பிலேயே இலக்கியம் இவருக்கு வசப்பட இதுவும் ஒரு காரணமாயிற்று.

ஒட்டு மொத்தமாகச் சொல்வதானால் முன்று தசாப்தங்கள் தொன்மையிக்கவைகளாக இக்கதைகள் திகழ்ந்தாலும் சற்றுமே

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன்
திகட்டாது வாசகர்களை என்றென்றும் சண்டியிமுக்கும் சக்தி
கொண்டவைகளாகவே திகழ்கின்றன எனத் தாராளமாகவே
கூறிக்கொள்ளலாம்.

பிறந்தகத்து நெஞ்சை விட்டகலா நினைவுகளை பதிவு
களாக்கி நூலாக அறுவடை செய்யும் தமிழ்ப்பிரியா தன்
புலம்பெயர் அனுபவங்களைப் பிரதிபலிக்கும் படைப்புகளையும்
வெளிக்கொணர ஆவனசெய்யும் பட்சத்தில், அவை அவரது
ஆளுமைக்கு நிச்சயம் அணி சேர்க்கும் என்பதே எனது அசைக்க
முடியாத நம்பிக்கை. •

- தினக்குரல்: 15.11.2009
காம்பு ஒடிந்த மலர் நூல் - மதிப்புரை

முதுசொமாக

- வத்ரி இ.இராஜேஸ்கண்ணன்

வார்க்கியம், சாதியம் போன்ற பண்புகள் அருகி இனத்துவம் முதன்மைபெற்று விளங்கிய காலமாக அறுபதுகளை வகுப்பின் பெண்ணியம், போராட்டகால பாதிப்புகள், புலப் பெயர்வுகள் போன்றவை தொண்ணாறுகளின் இறுதிக்கூற்றில் தோன்றிய எழுத்தாளர்களின் பாடுபொருளாக அமைந்தன. இந்தவகையில் ‘மண்ணின் மலர்கள்’, ‘இங்கிருந்து’ போன்ற சிறுகதைத் தொகுதிகள் ஏழாந்தலைமுறை எழுத்தாளர்களின் வீறுமிக்க வருகையினை அவர்கள் ஏற்படுத்த இருக்கும் அதிர்வினை சர்வதேசியம் எங்கும் வெளிச்சம் போட்டுக்காட்டிய நல்லாவணங்கள் எனக் கூறலாம்.

‘மண்ணின் மலர்கள்’ தொகுதியில் இடம்பெற்ற ‘பித்து மனங்கள்’ சிறுகதை மூலம் இலக்கிய உலகில் இனங்காணப்பட்ட இராஜேஸ்கண்ணன் குறுகிய காலத்திலேயே பல நல்ல கதைகளை எழுதியவர். ‘தொலையும் பொக்கிழங்கள்’ எனும் இவரது சிறுகதை ‘ஞானம்’ அண்டுமயில் மித்ர

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன் வெளியீடாக வெளிக்கொண்டந் ‘போர்க்காலச் சிறுகதைகள்’ நூலில் இடம்பெற்றதோடு மட்டுமன்றி, 2007 பத்தாம் வகுப்பு தமிழ்மொழிப்பாட் ஆசிரிய அறிவுரைப்பு வழிகாட்டியிலும் உள்ளடக்கம் பெற்றுள்ளது.

புதிய கதைக்கோலங்களை உருவாக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தமும், தேவையும் புதிய சக்திரப் புலர்பின் பின் எழுதும் எழுத்தாளர்களுக்கு அவசியம் என்ற பிரக்ஞங்குக்கு உட்பட்டு எழுதும் இராஜேஸ்கண்ணன் ‘குதறப்படும் இரவுகள்’, ‘சங்கார தரிசனம்’ போன்ற தனது அண்மைக்காலப் பரிசுக் கதைகளில் அதனை நிறுவியும் காட்டியுள்ளார்.

1992இல் சஞ்சீவியில் எழுத ஆரம்பித்ததிலிருந்து இன்றைய ‘சங்கார தரிசனம்’ வரை ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகளை எழுதியுள்ள இராஜேஸ்கண்ணனின் ஆரம்பகாலச் சிறுகதைகள் பத்தின் தொகுப்பே ‘முதுசொமாக’ எனும் நூலாகும்.

இத்தொகுதியில் மிகவும் சிறப்பான கதைகள் என ‘லீவுபோம்’, ‘காவோலைகள்’ ஆகிய இரண்டினையும் குறிப்பிடலாம். ‘லீவுபோம்’ இரண்டாயிரமாம் ஆண்டில் சஞ்சீவியில் வெளிவந்தது. இவரின் பெரும்பாலான ஆக்கங்களுக்கு சஞ்சீவிதான் களமமைத்துக் கொடுத்திருக்கிறது. ‘லீவுபோம்’, ‘செக்பொயின்டில்’ நிற்கும் ஓர் இராணுவச் சிப்பாய் பற்றிய கதை.

அன்று நான் அவசர அவசரமாக எட்டு மணி விரிவுரைக்கு வெளிக்கிட்டுப் போனேன். வழைமைபோல் அந்த ‘செக் பொயின்றில்’ ஐ.சி. கேட்டான் ஒருவன். நான் எனது காற்சட்டை பின் ‘பொக்கட்டை’ துழாவினேன். எனக்கு இரத்தோட்டமே நின்று போனது. ஐ.சி.யை அவசரத்தில் விட்டுவிட்டு வந்து விட்டதை அவனிடம் சொன்னேன். அவன் ஏற்றுக்கொள்வதாக இல்லை.

அன்மைக்கால அறுவடைகள் —

“ஏய்... பெரிய தொரைக்கிட்டே கொண்டு போய் உன்னை கே.கே.எஸ்.கொண்டு போறது.”

நான் பாதி செத்துப் போய்விட்டேன். அப்போது தான் அங்கு ‘சனத்’ வந்தான். முன்பு ஒரு போதும் அறிமுகமில்லாத என்னை தனக்கு நன்றாகத் தெரியும் என்று கூறி என்னை விடுவித்தான்.

அன்றிலிருந்து நானும் சனத்தும் அடிக்கடி மனதைப் பகிர்ந்து கொள்வோம். மனங்களைப் பரிமாற மொழி ஒரு தடையாக இருந்துவிடக்கூடாது. ஒரு முறை நான் அந்த வழியே போகும் போது கடிதம் ஒன்றை வைத்துக் கொண்டு ஆழமாக உறைந்திருந்தான்.

“சனத் ஜூயே! மொக்கத்த கல்பனாகறன்ன...?”

எனக்குத் தெரிந்த சிங்களம் பேசினேன்.

“சுதன் ஜூயே! தங்கச்சி ஓ.எல். எடுத்திறான்னு சொன்னேல்ல. அவ ‘போஸ்டல்’ ஜி.சி. எடுக்கிறதுக்கு போட்டோ எடுக்கணுமா, சல்லி அனுப்பச் சொல்லி எழுதியிருக்கா. அக்காட கல்யாணப் பேச்சுக்கு நானு வீட்டே நிக்கணுமா எழுதி யிருக்காங்க. அதான் பாத்துக்கிட்டு இருக்கே.”

“ஏன் சனத் ஜூயே. வேலையை விட்டுட்டுப் போக முடியாட்டில் ‘லீவ்’ எடுத்துக் கொண்டு கொஞ்ச நாள் போய் வீட்டை தங்கச்சி சோதினை எடுக்கும் வரைக்கும் நின்டு வரலாம் தானே?”

“சுதன் ஜூயே! லீவெல்லாம் நாங்க எடுக்கிறது கஷ்டம். லீவு எடுக்க லீவு போம் கூட கிடைக்காதுங்க. எங்கையாச்ச சிங்கள ‘லீவுபோம்’ இருந்தா எடுத்துக்கிட்டு வந்து தர்ரீங்களா?”

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன் காணும்போதெல்லாம் லீவுபோம் பற்றி ஞாபகமுட்டுவான்.

இப்போ ஒரு மாத காலமாக சனத்தை 'செக் பொயின்றில்' காண முடியவில்லை. அவனை எங்காவது மாற்றியிருப்பார்களோ அல்லது லீவு கிடைத்திருக்குமோ?

"சேர்... சனத் மாத்தையா எங்கே? கனநாளாகக் காணேல்லை." சனத்துடன் சில சமயம் கூடவே காணும் இன்னொரு சிப்பாயிடம் கேட்டேன்.

"சனத்? ஓங்களுக்குத் தெரியாது? சனத் செத்துச் போச்சு."

என் டயறியினுள் இருந்த அவனுக்காக எடுத்து வைத்த 'லீவுபோம்' நிரப்பப்படாமல் வெறுமையாக கண்ணோடு கரைந்து நிலைத்தது.

எல்லாப் பக்கத்திலும் சாவுகள். இங்கு சந்திரன்கள் அங்கு சனத்கள்... ஓவ்வொன்றின் பின்னாலும் ஒரு பெரும் சோகம் பொதிந்திருப்பது மனதில் உறைக்க, என் கால்கள் செக்பொயின்றினுள் விதிப்படியே நடந்தன.

போராட்ட காலக் கதைகளுள் அதிகம் பதிவு செய்யப் படாமல் இருந்த பக்கத்தினை அசாதாரண துணிச்சலுடனும், ஆழந்த புரிதலுடனும் இராஜேஸ்கண்ணன் இலக்கியமாக்கிய பாங்கே இரண்டொரு கதைகளிலேயே அவரை அடையாளப் படுத்தி நின்றது என நான் நம்புகிறேன்.

சனத்தை விபரிக்கையில் ஏ.எல். படிக்கும் போது சீனிப் பேணியினுள் கடிதம் எழுதி வைத்து விட்டுப் போன தனது நண்பன் சந்திரனின் சாயல் எனக் கூறும் போது அதிலிருந்து இன்னும் கூடுதலாகவே அறிய முடிகிறது. அக்கால கட்டத்து சமூக அசைவியக்கத்தை உணர்ந்து கொள்ளமுடிகிறது.

அன்மைக்கால அறுவடைகள்

“பின்னர் சந்திரனை இரண்டொரு தடவைகள் காக்கி யுடையுடனும், கையில் துவக்குடனும் கண்டிருக்கிறேன்.”

இளைஞர் தீவிரவாதம் வடக்கு, கிழக்கில் தோன்றி வளர்ந்த முறையினை நாகுக்காக ஓரிரு வரிகளிலேயே சொல்லிய இத்தகு பண்பே இராஜேஸ்கண்ணனின் வெற்றிக்கு அடித்தளமமைத்துக் கொடுத்தது எனலாம்.

தமிழக, சமூத்து நல்ல எழுத்துக்களை இராஜேஸ்கண்ணன் நிறையவே வாசித்திருக்கிறார் என்பதனை அவரது ஆளுமையிலிருந்து அறிய முடிகிறது. அதாவது அவரது வளர்ச்சியில் தெரியும் முதிர்ச்சி அசாதாரணமானது. அந்த முதிர்ச்சியை அவர் தனது ஆரம்ப காலச் சிறுக்கைகளிலேயே அடைந்திருந்தார் என்பதே மிக முக்கியமானது.

இராஜேஸ் கண்ணனின் க்கைகளில் இடம் பெறும் சம்பவங்கள், அவற்றில் உயிர்க்கும் பாத்திரங்கள் யாவுமே சாதாரணமானவைகள். அன்றாடம் எம்முன் குறுக்கிடுபவைகள். “எனது மனதில் ஆழப்பதிந்துவிட்ட இந்தப் பாத்திரங்கள் எனக்குத் தந்த அனுபவங்களின் தூரப்பார்வைகளே எனது சிறுக்கைகள். என் சமுதாயத்துக்கு நான் தரும் முதுசங்கள்” எனச் சொல்லும் ஆசிரியர், சொல்லப்பட்ட விதத்தால் உணர்ந்து கொள்ள வைக்கும் திறமையோடு க்கைகளை எழுதி இருக்கிறார்.

தனது அனுபவங்களை தானாகவே நின்று கூறி தனது பரிவினை வாசகர்களுக்கும் தொற்றவைத்திருக்கும் இராஜேஸ் கண்ணனின் பாணியே அவரது மிகப் பெரும் பலமாகி இத்தொகுதிக்கு அணிசேர்த்திருக்கின்றது.

‘வல்லையில் கண்கட்டி மீன்பிடிக்கச் சென்ற வயோதிபர் மரணம்.’ பத்திரிகையைப் புரட்டியவுடன் கண்களில் பட்டசெய்தி அவன் மனதை விறைக்க வைத்தது. சிங்களக் கந்தப்பு, அவரும்

புலோலியூர் ஆகிரத்தினவேலோன் அனாதைதானே. அந்தக் கிழவனும் கண்கட்டித்தானே வல்லையில் மீன்பிடிக்கிறது.

அந்தக் கிழவனுக்கென்று உறவுகள் யாருமில்லை. தான் பிடித்த மீன்களையும், கள்ளுக்குடிப்பவர்களுக்கான சில ‘ரேஸ்ற்’ களையும் பூவரசத்தடி தவறணை வாசலில் வைத்து விற்றுச் சீவிப்பவர்.

அவசர அவசரமாக பஸ்ஸை விட்டிறங்கி தவறணையுள் புகுந்து கந்தப்புவை விசாரிக்கிறேன்.

“அண்ணை அதேன் கேக்கிறியன்... நாலு நாளா உப்புத் தண்ணிக்கை செத்துப் போய் கிடந்தது...”

எனது இதயம் மாத்திரமல்ல புத்தியும் இந்து போய் நின்றுவிட்டேன்.

இவ்வாறு சக மனிதன், சக உயிர்கள் பற்றியே இராஜேஸ் கண்ணனின் கனவுகள் விரிகின்றன. இத்தகு சமூக விமர்சனப் பார்வையும், செப்பனிடப்பட்ட கதை வடிவமுழுமே கலந்து கொள்ளும் போட்டிகளிலைல் ஸாம் அவரை பரிசுபெற வைக்கின்றன.

பாத்திரவார்ப்பு, மொழிவளம் போன்றவற்றில் இன்னும் இராஜேஸ் கண்ணன் அடைந்து கொண்டிருக்கும் வளர்ச்சி உன்னத காலப்பதிவான படைப்புகளை மிக விரைவில் அவரிடமிருந்து எதிர்பார்க்கலாம் என்ற நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தி நிற்பது மகிழ்வைத் தருகின்றது. ●

- தினக்குரல்: 18.05.2008

மனம் விந்தையானதுதான்!

- யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம்

கடந்த மூன்று தசாப்தங்களுக்கும் மேலாக ஈழத்துச் சிறுகதைப் பரப்பில் ஆரோக்கியமான பங்களிப்பினைச் செய்து வரும் யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசத்தின் படைப்புகளில் புனைவுக்கான களம், கரு பற்றிய பிரக்ஞை பரந்துபட்டதாகவே காணப் படுவதற்கு ஏலவே அவர் வெளிக்கொணர்ந்த ‘உணர்வின் நிழல்கள்’ (1997), ‘ஸன்ற பொழுதில்’ (1999), ‘கணநேர நினை வலைகள்’ (2001) போன்ற சிறுகதைத் தோகுதிகள் சான்று பகரத்தக்கன.

யோகேஸ்வரியினாடு ஒலிக்கும் குரலானது வெறுமனே கற்பனையாக அன்றி அவர் வாழும் மண்ணின் சார்பானது என்பதற்கு இலண்டன் பூபாளராகங்கள் சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசு பெற்ற ‘இடைவெளி’, ‘ஓர் இரவு’ போன்ற சிறுகதை களினை வகையானவைகளாகக் கொள்ளலாம். இதனை உணர்த்துமாப் போல் “எமது தேசத்தில் நடந்து வரும் போர் எனது மனதில் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தினையே எழுத்துருவில் தருகின்றேன். உங்களுக்கு அவை ஏதாவது பயன் நல்குமாயின் அது மகிழ்ச்சியளிக்கும்” என அண்மையில் அறுவடையான

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன் ‘மனம் விந்தையானதுதான்’ என்ற தனது நான்காவது சிறுகதைத்தொகுதியின் நுழைவாயிலில் அவர் கறியிருப்பதை இவ்விடத்தே மனங்கொள்ளலாம்.

மலேசியாவில் பிறந்து, பண்டத்திப்பு மகளிர் உயர் நிலைக் கல்லூரியில் உயர் கல்வி கற்று, பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் கலைப்பட்டதாரியாகி, மக்கள் வங்கிக் கிளை முகாமையாளராகப் பணிநிலை கண்டு, தொழில் வாழ்வில் பெற்ற உச்சம்; இலக்கியத்திலும் பெற்றுள்ளார் என்பதற்கு யாழ் மற்றும் சப்ரகமுவ பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் இவரது கதைகளை தமது ஆய்வுக்கு உட்படுத்தியமையையும் ‘கணநேர நினைவுலைகள்’ சிரித்திரன் சுந்தர் விருதினை வென்றதனையும் கூறலாம்.

யோகேஸ்வரியின் பதிவுகள் பொதுவாகவே அடக்கு முறைக்கு எதிரானதாக மையங்கொண்டாலும், ‘மனம் விந்தையானது தான்’ நூலில் அது சற்று மேற்கிளம்பியும் ஆர்ப்பாரித்திருப்பதனை அவதானிக்கக்கூடியதாக உள்ளது. நடுநிலைமையில் நின்று தான் சொல்ல வந்த செய்தியினை துணிச்சலுடனும், தைரியத்துடனும் வெளிப்படுத்தி தனக்கான முகவரியினை ஆசிரியை இத் தொகுதியில் உறுதிப்படுத்தி யுள்ளார். யோகேஸ்வரியின் முக்கியத்துவம் எனக் கருதத்தக்கது இயல்பாகவே வாய்த்த இத்தகு அனுகுமுறைதான். இந்த வகையில் ‘அது உடைந்துவிடக்கூடாது’ எனும் கதை உட்பட அநேகமானவை யதார்த்தமான போக்கில் அமைந்து கலாபூர்வ மான வெற்றியினை ஈட்டியுள்ளன.

நண்பியின் வீட்டு முகப்பில் அன்னை மேரியின் சிலையைக் கண்ட அவள், அப்படி ஒரு சிலையைத் தனது வீட்டு முகப்பிலும் வைக்க ஆசைப்படுகின்றாள். சமாதான காலத்தில் கொழும்பிற்கு வந்திருந்த வேளையில் கடையொன்றில் அச்சிலையைக்

அண்மைக்கால அறுவடைகள் —

கண்டதுமே “அதை வாங்கு” என்று மனம் அடம்பிடிக்கவே வாங்கியும் விடுகின்றாள்.

ஆனால் அதனைக் கவனமாக ஊர் கொண்டு போய்ச் சேர்க்க வேண்டிய பொறுப்பு பாரியதாக அமைந்துவிட்டது. கையில் தூக்கக்கூடிய அளவு சிலைதான். ஆனால், அது உடைந்து விடக் கூடாதே... அதனால் அதைப் பாதுகாப்பாகக் கொண்டு செல்வதற்காக, சுற்றிவர ‘றைஜிபோம்’ வைத்து, நல்ல கனதியான பெட்டியுள் பொதி செய்த பின் பார்த்தால்... அது ஒரு பெரிய பொதியாகிவிட்டிருந்தது.

வாகனத்தில் இருந்த சக பிரயாணிகள் பலரும் அதை வாகனத்தின் உள்ளே ஏற்ற முடியாதென்று கூறிவிட்டனர். வேறு இடத்தில் வைத்தாலும் உடைந்து விடும்...

இவ்வாறாக நகரும் இச் சிறுக்கையில் ‘கெடுபிடி’கள் மத்தியிலும் எவ்வாறாக அவள் ‘அது உடைந்து விடக்கூடாது’ என்ற ஆதங்கத்துடன் யாழ்ப்பாணம் வரை பயணிக்கின்றாள் என்பதனை இக் க்கையில் மிகவும் அற்புதமாகவே ஆசிரியர் சித்திரித்துள்ளார்.

“என் கடைக்குட்டி மகள் போன்ற ஒருத்தி ஒட்ட வெட்டிய முடி.”

“சீருடையில் அச் சிறுமி மிக அமைதியாகவும் ஆளுமையுடனும் உட்கார்ந்திருந்தாள்.”

எனச் சில வரிகளில் ஆசிரியர் கூறும் செய்தி, வாசகர் மனதில் அவள் பற்றியும், அவள் சார்ந்தவர்கள் பற்றியும் விரிவாகப் பல விடயங்களை அறிமுகப்படுத்துகின்றது.

“சாந்தமும் அமைதியும் தவழும் இந்தத் திருவரு இப்பாதை வழியே (A9) பத்திரமாக எடுத்துச் செல்லப்பட்டு

புலோவியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன் என் வீட்டில் என்றும் நிலைத்திருக்க வேண்டும்” என்ற அவள் மனம் மன்றாடுகிறது என... ஈற்றில் கதை முடிகின்றது.

ஆனால் ‘அது உடைந்து விடக்கூடாது’ என்ற அவளின் அங்கலாய்ப்பு? உடைந்து சுக்குநூறாகிவிடாது அந்தத் திரு வருவை சேர்ப்பித்து விட முடிகிறது. ஆனால் சமாதானத்தை...?

கதையின் இடையே குறுக்கிடாது... சிந்தனையை வாசகர் களிடம் விட்டுவிட்டமை கதாசிரியையின் தேர்ச்சியினைச் சுட்டி நிற்கின்றது.

இது போலவே கலாழுரவமாக நகர்த்தப்பட்ட மற்றுமோர் கதையாக ‘மனம் விந்தையானதுதான்’ எனும் மகுடக் கதையினைக் கொள்ளலாம்.

நேற்று அந்தக் கடிதம் வந்ததிலிருந்து வேதனையை கொண்டு உருவாக்கப்பட்ட மனமொன்று உள்ளே வைக்கப் பட்டது போல அவன் தவித்தான். அந்தச் செய்தியை எவரிடமும் அவனால் கூறமுடியவில்லை.

மறுநாள் கடைசித் தம்பி ரவி வீட்டை விட்டுப் புறப்பட இருந்தான். பத்து நாட்களின் பின் நடுவில் தம்பி மருகு வெளிநாடு செல்லவிருக்கிறான்.

இந்த நேரத்தில் அவனும் இடமாற்றம் பெற்று வேறிடத்திற்குச் செல்லப் போவதாக வந்த ‘செய்தியினை எப்படிக் கூறுவது?

படுக்கையிலிருக்கும் அப்பாவையும், உடல் தளர்ந்த அம்மாவையும் விட்டுவிட்டு எவ்வாறு போகமுடியும்?

அரியதாய் ரவிக்கு இந்த ஆசிரியப் பதவி கிடைத்திருக்கிறது. அதேபோல் புலமைப் பரிசிலொன்றைப் பெற்று மருகும்

அண்மைக்கால அறுவடைகள் ——————
வெளிநாடு செல்கின்றான். இன்னும் முன்று வருடங்களின்
பின்னர் அவன் கலாநிதிப் பட்டம் பெற்று விடுவான்.

ஆனால், இவனுக்கோ இது வெறுமனே ஒரு இடமாற்றம்
மட்டுமே.

இவனைப் பொறுத்தவரை இதுவரை ரவி செய்த
கடமைகள், பெறப் போகும் பதவி, மருகு செய்து வந்த
வேலைகள், பெறப்போகும் பட்டம் எல்லாமே இவனுக்கு முன்
தான் வரிசையில் நிற்கின்றன.

மனம் விந்தையானதுதான்.

‘இவன் இப்போது ஒரு தீர்மானத்துடன் இடமாற்றத்தை
இரத்து செய்யக் கோரும் விண்ணப்பத்தை எழுதிக்
கொண்டிருக்கின்றான்’ எனக் கதையை நிறைவு செய்கிறார்
யோகேஸ்வரி.

இக்கதையிலும் ‘விந்தை’ பற்றி யோகேஸ்வரி சொல்லாத
சேதியினை வாசகர்களே ஊகிக்க வேண்டியுள்ளது.

‘ஆத்ம தாகம்’ கதை சற்று வித்தியாசமானது.

சோதனைச் சாவடியில் குற்றவாளியைப் பிடிப்பது போல
அப்பாவிப் பெண்களைப் பிடித்துச் சிறைப்படுத்தி, அலங்கோல
மாக்கி, அனுஅனுவாகச் சித்திரவதைகள் செய்து ரசித்து
மகிழ்ந்தவன் நெஞ்சினுள் பாதிக்கப்பட்ட ஒரு யுவதியின் அக்னிச்
சுவாலை, நச்சுப் புகை முட்டமாக சூழும்போது அவன் படும்
அவஸ்தையினை ‘ஆத்ம தாகம்’ அழகாகப் படம் பிடித்துள்ளது.

நான் இறந்த பின் எனது ஆவி அவளுடைய ஆவியைச்
சந்திக்க நேர்ந்தால்... அவன் மனதுள் ஏதோ அடைத்துக்
கொள்கிறது. முச்சுத் திணறுவது போன்ற உணர்வு.

புலோலியூர் ஆட்டிரத்தினவேலோன் ஏன் அப்படி? அந்த ஆவி அவனைச் சாகடிக்கப் பார்க்கிறதா? புரியாத புதிர் இருளில் அவனது மனம் அலைகிறது. அவள் கைகொட்டிச் சிரிக்கின்றாள். அவனுடைய காதுகளில் விழும் சிரிப் பொலி உண்மையானது தானா? அந்த ஆவியிடமிருந்து தப்ப வேண்டுமானால்...

அவன் ஒரு முடிவுக்கு வருகின்றான். பொலிலில் சரணடைகிறான்.

வேறுபட்ட விதமான போர்ச்குழல் கதைகள் தற்போது வெளிவந்த வண்ணமுள்ளன. பெரும்பாலானவை போரின் பக்க விளைவுகள் பற்றியே அதிகம் பேசுவனவாக அமைகின்றன. ஆயினும்...

“அது அவள் தான். ஆடை களையப்பட்டு அனு அனுவாகச் சித்திரவதைப்பட்டு, அலங்கோலமாக அசைவற்றுக் கிடப்பது அவளேதான்” என ஆரம்பமாகும் ‘ஆத்ம தாகம்’ மனதில் ஏற்படுத்தும் காயம் மிக ஆழமானது தான்.

இவ்வாறாக இத் தொகுதியில் இடம்பெற்ற யோகேஸ் வரியின் பதினெட்டுக் கதைகளும் ஒரே பாணியில் அமைந்தவை எனக் கூறிவிட முடியாது. தனது கனவை நோக்கிய பயணத்திற்காக பல்வேறுபட்ட தளங்களிலே கதாசிரிய பயணித்திருப்பது புலனாகிறது.

காலச் சமூல் பற்றிப் பேசுகின்ற ‘காலமாற்றம்’ கதையில் யோகேஸ்வரியின் சிருஷ்டியின் சிருஷ்டிப்பில் ஏற்பட்டுள்ள பரிச்சய முதிர்வினைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

இக் கதை உள்ளடக்கச் சிறப்போடு செப்பமான வடிவச் சிறப்பினையும் கொண்டு விளங்குகின்றது.

அன்மைக்கால அறுவடைகள்

ஆசார அனுஷ்டானங்களைக் கடைப்பிடித்து, அந்தக் கிராமத்து பிள்ளையார் கோவிலில் முக்காலமும் பூசை புரிந்து வந்த ஜெகதீஸ்வரக் குருக்கள் தன் முத்த மகள் அகல்யாவுக்கு ஒரு மாப்பிள்ளையைத் தேடிக் கொண்டு வந்த போது, அவள் பொறுமையைப் பிரித்துக் கொண்டு வெளிக்கிளம்ப நேரிட்டது.

கோயில் திருவிழா ஒன்றிலே அந்த மாப்பிள்ளை மௌலிசனை அகல்யாவும் கண்டிருக்கிறாள். போயும்... போயும் அவனையா? அப்பாவைப் போலவே குடுமியும், கடுக்கனும் கழுத்தில் உருத்திராட்ச மாலையுமாக... நினைத்துப் பார்க்கச் சிரிப்பு வந்த நிலைபோய் மனம் வேப்பெண்ணைய் ஊட்டப்பட்டுத் தவித்தது. இதை எப்படி தவிர்ப்பது?

சில காலங்களாக தன் பின்னே திரியும் புலேந்திரனின் நினைவு வந்தது. புலேந்திரன் அவளை மிகவும் விரும்புகிறான். மனம் மெல்ல மெல்ல மாற புலேந்திரனை அகல்யா விரும்ப ஆழரம்பித்தாள். விடயம் அப்பாவுக்குத் தெரிந்து பெரும் பிரச்சினை எழுந்த போது, அவன் அவளை அழைத்துக் கொண்டு ஊரை விட்டே வெளியேறி விட்டான்.

இன்று அகல்யாவின் மகள் வித்தியா திலீபனைக் காதலிக்கின்றாளாம். திலீபனைப் பற்றி வித்தியா நிறையவே கூறியிருக்கிறாள். இன்று தான் திலீபனை அகல்யா சந்திக்கப் போகின்றாள்.

அழைப்பு மணி இசையெழுப்பியது. அவள் சென்று கதவைத் திறந்தாள். வித்தியாதான். வித்தியாவைத் தொடர்ந்து வந்த திலீபனைக் கண்டதும் அகல்யா அதிர்ந்து போனாள்.

தலையிலே குடுமி. ஓற்றைக் காதிலே தோடு!

“எல்லாக் காலத்திலும் தலைமுறை இடைவெளி இருக்குத் தான் என்று அகல்யா நினைத்துக் கொண்டாள்” என்ற இரு

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன் வரிகள் இக் கதையின் இறுதியில் தவிர்க்கப்பட்டிருந்தால் இத் தொகுதியில் பேசப்படும் கதைகளுள் ஒன்றாக இதுவும் பட்டியலிடப்பட்டிருக்கும்.

சிறுகதை எழுத எழுத வளர்ச்சி காண்பது. எழுதும் முறைமையில் கையாளப்படும் வேறுபட்ட யுக்திகளும், வளமான மொழிநடையும் அதன் தரத்தை உச்சமாக்கும். அகவயப்பட்ட சஞ்சிப்பும் சிறுகதையின் உன்னத்திற்கு அணிசேர்க்க வல்லது. இத்தகைய பண்புகளினாடு யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் பயணிப்பாராயின் அவரது சிறுகதைகள் மேலும் உன்னத தரத்திற்கு செல்வதற்கு நிறையவே வாய்ப்புண்டு என்பதையே ‘மனம் விந்தையானதுதான்’ சிறுகதைத் தொகுப்பு மொத்தத்தில் கட்டி நிற்கின்றது எனலாம். ●

13.11.2008இல் அகவை அறுபதை அடையும் யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் தமிழ்ச் சிறுகதைப் பரப்பில் மென்மேலும் கூர்மை பெற்று விளங்க வாழ்த்துவோமாக! ●

- தினக்குரல்: 02.11.2008

ஒரே இரத்தம்

- திக்குவல்லை ஸப்வான்

ஒரு மொழியின் அர்த்த சாயல்களை, வேறுபாடுகளை நுணுக்கி விளங்கி, மூல நூலுக்கு விகவாசமாக நின்று வேறொரு மொழியில் பேசும் முயற்சியே மொழிபெயர்ப்பாகும். ஏற்ததாழ இது ஒரு புதிய சிருஷ்டியை ஆக்குவது போலத்தான். மூல நூலினுடைய உள்ளார்ந்த குரலையும், நடையையும் மற்றுமொரு மொழியில் சேதாரமில்லாது கொண்டு சேர்ப்பதென்பது ஒரு மொழிபெயர்ப்பாளரின் முன்னுள்ள சவால்களாகும்.

தமிழின் தேர்ந்தெடுத்த இலக்கிய வகைகளை தனது நேர்த்தியான ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு வாயிலாக சருவ தேசிய இலக்கிய அரங்கிற்கு எடுத்துச் சென்ற பெருமைக்குரிய லக்ஷ்மி ஹோம் ஸ்ட்ரோம் மொழிபெயர்ப்பு பற்றி செவ்வியோன்றில் அண்மையில் தெரிவித்திருந்த மேற்படி கருத்துகளின் தாற்பரிய த்தினை திக்குவல்லை ஸப்வான் எழுதி வெளிக்கொண்ட நதிருக்கும் ‘ஒரே இரத்தம்’ நூலினை படித்த போது என்னால் நன்குணரக் கூடியதாக இருந்தது.

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன் தனது கூர்மையிக்க எழுத்துக்களாலும், வளமான மொழிநடையினாலும் ‘உம்மாவுக்கு ஒரு சேலை’ என்னும் சிறுகதைத் தொகுதி மூலம் ஏலவே இலக்கிய உலகின் கவனத்தைப் பெற்றிருப்பவர் ஸப்வான். எழுத எழுத அக் கூர்மையும் வளமும் ஆர்மூகிக் கொண்டு செல்வதை இத்தகு முயற்சிகளின் மூலம் தற்போது அவதானிக்கக்கூடியதாக உள்ளது.

யஸவர்தன ருத்ரிகு, ஐயசிங்க கோரளகம, தெனகம சிறிவர்தன, தர்ஸனா தம்மி விஜேதிலக்க, எரெவ்வல நந்திமித்ர, விமலதாச சமரசிங்க, பந்துநாத தஸநாயக்க, ஹேரத்ன லியனாராச்சி, குணசேன விதான, நில்லங்க ரணவக்க, நந்தசேன ஹேரத், சிட்டி மார்க்கஸ் டயஸ், பியசிரி கொடித்துவக்கு, உபாலி வணிககுரிய போன்ற சிங்கள முன்னி எழுத்தாளர்களின் இருபது சிறுகதைகளை ‘ஒரே இரத்தம்’ நூலில் ஸப்வான் மீள் கூறியிருக்கிறார்.

இந்த மீள் கூறல்களிலெல்லாம் ஸப்வான் ஒரு கண்ணாடி போல் செயற்படவில்லை. மேற்படி மூலக்கதைகளையெல்லாம் நன்கு கிரகித்து, அதற்கு விளக்கம் தரும் ஒருவராகவும் அவர் அமைந்துவிடுகிறார். கடுமையான வார்த்தைப் பிரயோகங்கள் ஏதுமின்றி சரளமான வார்த்தைப் பிரயோகங்களுடனும், தனக்கே உரித்தான மொழிநடையுடனும் ஒரு புதிய சிருஷ்டியாகவே ஒவ்வொரு கதைக்கும் தமிழில் அவர் உயிருட்டியுள்ளார்.

இத்தொகுதியில் இடம் பெற்ற கதைகளுள் கணிச மானவை மானுடம் பற்றியே பேசுகின்றன. குடும்பத்துள் நிலவுகின்ற உறவு, நட்புத் தொடர்பான நேசங்கள் போன்றவை இக்கதைகளின் அடிநாதமாக விளங்கி வாசிப்போரின் ஆவலினைத் தூண்டுவதாக அமைகின்றன. இந்தவகையில் உபாலி வணிககுரியவின் ‘தந்தையின் பாதம் போற்றி’ கதையும், நந்தசேன ஹேரத் எழுதிய ‘சம்பள நாளும்’ மிக முக்கியமான கதைகளாக விளங்குகின்றன.

அன்மைக்கால அறுவடைகள் —————

“சம்பள நாள் என்றால் அதிகமானோருக்கு மனம் மகிழ்ச்சியில் புளகிக்கும் நாள். சகலகுரியாவைப் பொறுத்த மட்டில் அதை விடத் துக்க தினம் வேறில்லை. அந்த நாளில் தான் இல்லாத பிரச்சினைகள், சிக்கல்கள் வெளிக்கிளம்பு கின்றன. வேறேந்த நாளிலுமே அவ்வாறான நிலைமை இல்லாதமையால் சம்பள நாளே வராதுவிட்டால் ‘எவ்வளவு நிம்மதி’ என்று நினைப்பான். தனது மேசையை நோக்கி மீண்டும் நகர்ந்த சகலகுரிய, ஒரு காகிதத் துண்டை எடுத்தான். வருகிற மாதத்திற்குரிய செலவுகளைக் கணக்கிடத் தொடங்கினான்” என ஆரம்பிக்கும் சம்பள நாள் கதையில் வரும் சகலகுரியவை நம்முடன் அன்றாடம் உலவும் உண்மைக் கதாபாத்திரமாகவே எம்மால் உணர முடிகின்றது.

நண்பன் ஜயசிறி ஒரு பட்டியலையும் தூக்கிக் கொண்டு அலுவலகத்தின் மேசைக்கு மேசை தாவுவது கண்ணில்பட்டது.

“மச்சான் சகலே... விஜேநந்தாவின் பெயாவலுக்கு நீயும் இருநூற்று ஐம்பது எழுதியிருந்தாய். அதை இப்பவே தந்தால் லேசாக இருக்கும். ‘பிரசண்ட்’ எல்லாம் வாங்க வேண்டி இருக்கு...”

ஜயசிறி ‘இருநூற்றி ஐம்பது’ என்று அழுத்தம் திருத்த மாக உச்சரித்தது அவன் மற்றவர்களை விடக் குறைந்த தொகை எழுதியிருந்ததைக் குத்திக்காட்டுவது போலிருந்தது. மற்றவர்கள் கூடுதலான தொகையை எழுதியிருந்தது என்னவோ உண்மைதான், என்றாலும் சகலகுரிய குறைவாக எழுதியிருந்தது கூட ஒன்றுக்குப் பல தடவை சிந்தித்து முடிவெடுத்த பிறகுதான்.

‘அவனுகளுக்கு என்ன? லேசா சொல்லி விடுவானுகள். சில பேர் தனிக்கட்டைகள்.... ரெண்டு பேரும் சம்பாதிக்கிற வங்களும் இருக்காங்க... நான் தனிச் சம்பளக்காரன்... அவனுகள் போல எனக்கு அள்ளியா தர முடியும்.’ மனதுள் கரித்துக்

புலோலியூர் ஆகிரத்தினவேலோன் கொட்டிய படியே பணத்தை நீட்டினான். உடம்பிலிருந்து துண்டுச் சதையைப் பிய்த்துக் கொடுப்பது போல இருந்தது.

நந்தசேன ஹேரத் மூலக்கதையில் கூறிய செய்தியினை சிதைவுபடுத்தாது சுவைபார்த்து, பதம்பார்த்து திக்குவல்லை ஸப்வான் தமிழுக்கு அளித்துள்ள முறைமை மீன் கூறவில் அவருக்குள்ள ஆற்றலைக் காட்டுகிறது. “அவனுகளுக்கு என்ன? லேசா சொல்லிவிடுவானுகள்” போன்ற வரிகளில் காணப்படும் முஸ்லிம் கதாபாத் திரங்களுக்கேயுரித்தான் வார்த்தைப் பிரயோகங்கள் கூட ‘மொழிபெயர்ப்பாக்கம் என்பது ஒரு புதிய சிருஷ்டியாகவே அமைந்துவிடுகிறது’ என்ற கூற்றினை மெய்ப்பிப்பதாக அமைந்து விடுகிறது.

நாட்டில் நிலவுகின்ற போர்ச் குழல், இன விரிசல்கள் பற்றியும் இத்தொகுதிக் கதைகள் பேசியிருக்கின்றன. அந்த வகையில் யஸவர்தன ருத்ரிகுவின் ‘புதல்வன் பிறந்தான்’, ‘ஒரே இரத்தம்’ பந்துநாத தஸநாயக்கவின் ‘குணரத்னம்’ போன்ற கதைகளைக் குறிப்பிடலாம். இனங்களுக்கிடையே நட்புறவை ஏற்படுத்தும் சிந்தனைகளையே கருக்களாக இக்கதைகள் கொண்டிருந்தாலும் சிறுபான்மையினர் தொடர்பில் பெரும்பான்மையினரின் மனோபாவ வெளிப்பாடுகளைப் படம் பிடிப்பனவைகளாகவும் அவை அமைந்திருப்பதனை அவதானி கக்க்கூடியதாக உள்ளது.

“கரிசனையின்றி அணியப்பட்ட இடையிலிருந்து நழுவி விழுகின்ற நீண்ட காற்சட்டையும், வெள்ளைநிற ஷேர்ட்டும் அணிந்திருந்தான். காலில் தேய்ந்து போன ரப்பர் செருப்பு. முகமூடி போன்ற கறுத்த முகத்தில் ஆழமாக உட்குழிந்து காணப்பட்ட அந்தச் சிறு கண்கள் மாத்திரமே வெளேரென்று மின்னிக் கொண்டிருந்தன. என்னையே கண்கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவன், தமிழில் ஏதோ கேட்டான்” என ‘குணரத்தினம்’ கதையில் பந்துநாத தஸநாயக்கா விபரித்துச் செல்லும் விதமானது நூலின் அணிந்துரையில்

அண்மைக்கால அறுவடைகள்

சட்டத்தரணி இரா.சடகோபன் கூறுவது போல சிங்களக் கலை இலக்கியங்களில் சிறுபான்மையினரைக் கொச்சைப்படுத்தும் தொடர் நடவடிக்கைகளின் ஒர் ஆங்கமாகவே கருத வேண்டியுள்ளது.

இந்த வகையில் சிங்கள மொழியில் சிறுகதைகளின் செல்நெறியினையும் அவற்றின் சிறப்பினையும் மட்டுமல்லாது சிங்கள எழுத்தாளர்களின் சிந்தனைகளையும், ஆதங்கங்களையும், மனோபாவங்களையும் தமிழ் வாசகர்கள் அறிந்து கொள்வதற்கு ஏதுவாக இச் சிறுகதைகளினுடாக ஸப்வான் எடுத்திருக்கும் முயற்சி உண்மையில் வரவேற்கத்தக்கதும் முன் மாதிரியானதுமாகும்.

கொண்ட பணியின் நிமிர்த்தம் அன்றாடம் சிங்கள மக்களுடன் ஆழமாகப் பழகவேண்டிய தவிர்க்கமுடியாத நிரப்பந்தமும், சிங்கள சமூக அமைப்பு, மரபுகள், வரலாறுகள், விழுமியங்கள் பற்றிய ஆழந்த தெளிவும், தமிழின் மீதுள்ள புலமையுமே மூலக்கதைகளைச் சிதைவுபடுத்தாது இக் கைங்கரியத்தினை செவ்வனே நிறைவேற்ற திக்குவல்லை ஸப்வானுக்கு உந்துசக்தியாக விளங்கியது எனலாம்.

யசவர்தன ருத்ரிகுவின் கதைகளே ஆகக்ஷடுதலாக (நான்கு) இத்தொகுதியில் இடம்பெற்றிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. பதவியற்றுப் போன பின்பும், பயனற்றுப் போன பின்னரும் எப்படி மதிப்பிழந்து போகின்றோம் என்பதனை முறையே செல்வாக்காக வாழ்ந்து பதவி இழந்த நிலையிலிருக்கும் ஒரு விதானையார் வாயிலாகவும், ஒரு காலத்தில் வீட்டின் முன் மண்டபத்தை அலங்கரிக்கும் அலங்காரப் பெட்டகமாக இருந்து காலகதியில் கொல்லலைப்புறத்தில் வீசியெறியப்பட்ட ஒரு பெட்டகம் மூலமாகவும் மிக அற்புதமாகவே இக்கதைகளை ஆசிரியர் சித்திரித்துள்ளார்.

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன்

ஒர் எழுத்தாளன் பற்றி வீட்டில் மற்றையோர் கொண்டிருக்கும் அபிப்பிராயம், இளைப்பாறிச் செல்லும் ஒர் அரச ஊழியரின் அங்கலாய்ப்பு, தனது ஆக்கத்தினை படித்துக் காட்ட ஒருவருமின்றி அநாதையாய்த் தவிக்கும் எழுத்தாளன், உறவுகளால் துன்பப்படும் ஒர் குடும்பத் தலைவன், வெளிநாடு சென்றும் பணங் செலவழித்து ஒரு குடையைத் தன்னும் வாங்க விரும்பாத எம்மவரின் மனப்பாங்கு, தயிர்ச்சட்டிகளை அன்பளிப்புச் செய்து எம்.பி.யிடம் சலுகை பெறத் துடிக்கும் பாடசாலை அதிபர், பொதுமக்களுக்கான நிவாரணங்களை ஏப்பம்விடும் அமைச்சர், வளர்த்தவரால் கைவிடப்பட்ட நாயோன்றின் மனோநிலை, தனது நூலைத் தானே பதிப்பித்து சமந்து திரிந்து விற்கும் அவலத்திற்கும் மேலாக பாதுகாப்பு கெடுபிடிகளால் ஒரு எழுத்தாளன் படும் அவஸ்தை என ‘ஒரே இரத்தம்’ தொகுதிக்கதைகளின் உள்ளடக்கம் பலவகையானவை. ஒவ்வொன்றும் தனி ரகமானவை.

இவ்வாறாக பெரும்பான்மையினரின் உணர்வுகள், அவர்களின் கலாசாரங்கள், விழுமியங்கள், விருப்பு வெறுப்புகளை தமிழர் அறிந்து கொள்ள சிங்களக் கதைகளைத் தமிழில் மீள் கூறியது போல; தமிழ் எழுத்தாளர்களின் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்ட சிறுகதைகளை சிங்கள மொழியில் மீள் கறவேண்டிய தேவையும் இன்றைய காலகட்டத்தில் விரிந்து கிடக்கின்றது.

இரு இனங்களின் புரிந்துணர்வுக்குப் பாலமாக அத்தகு மீள் கூறும் முயற்சி அமைவதற்கும் மேலாக கொடிய யுத்தத் தினால் தமிழர் படும் அவலங்களை சிங்கள மக்கள் அறிந்து கொள்வதற்கும் அது ஏதுவாகலாம். இத்தகைய முயற்சிகளை இரு மொழிப் புலமைமிக்க திக்குவல்லை ஸப்வான் போன்றவர் களால் தான் மேற்கொள்ள முடியும். இது பற்றி திக்குவல்லை ஸப்வான் கருத்தில் கொள்ளல் நன்மை பயக்கும். ●

- தினக்குரல்: 01.06.2008

கருமுகில் தாண்டும் நிலை

- தொகுப்பாசிரியர்: தி.ஞானசேகரன்

மழுத்துப் புனைக்கதைப் பரப்பில் தனித்தன்மைகளுடன் முத்திரை பதித்தவர் கலாழுஷ்ணம் புலோலியூர் க.சதாசிவம். அறுபதுகளில் குறிப்பாக 1962இல் ‘புது வாழ்வு’ எனும் பரிசுக் கதை வாயிலாக படைப்பிலக்கியத்துள் காலடி பதித்து, ‘யுகப்பிரவேசம்’, ‘ஒர் அடிமையின் விலங்கு அறுகிறது’, ‘ஒரு நாட்பேர்’, ‘புதிய பரிமாணம்’, ‘அக்கா ஏன் அழகிறாய்’ போன்ற காத்திரமான சிறுக்கதைத் தொகுதிகளையும் ‘நாணயம்’, ‘முட்டத்தினுள்ளே’ என அரச சாகித்ய விருது பெற்ற இரு நாவல்களையும் அறுவடை செய்து இலக்கிய உலகிற்கு அணிசேர்த்தவர்.

புலோலியூர் எனும் இடப்பெயரை தங்கள் பெயர்களுக்கு முன்னால் சேர்த்துக் கொள்ளும் புனைபெயர் கலாசாரத்தினை தனதூரில் முதன் முதலில் ஆரம்பித்து வைத்த பெருமைக் குரியவரும் சதாசிவம் அவர்களே ஆவர். பிறந்த மண்ணின் வாழ்வியலை மட்டுமன்றி, தான் நான்கு தசாப்தங்களாக வாழ்ந்து மருத்துவச் சேவையாற்றிய மலையக மக்களையும் தன்

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன் சிந்தனையில் நிறுத்தி அக்கறையுடன் இலக்கியம் படைத்தவர் அவர்.

இலங்கையில் புனைக்கதைத் துறையை, குறிப்பாக சிறுக்கதை முயற் சிக்களை ஊக்குவித்து வளர்த்தெடுக்க வேண்டுமென்ற நல்நோக்குடன் ‘ஞானம்’ சஞ்சிகையின் இணையாசிரியராக இருந்த காலகட்டத்தில் அன்னாரால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட அகில இலங்கைதீயிலான சிறுக்கதைப் போட்டி ஆரம்பத்தில் சிறுக்கதைத் தொகுதிகளுக்கிடையிலேயே நடைபெற்றது. இந்த வகையில் சாரங்கா, தாட்சாயணி ஆகிய இருவரது தொகுதிகளும் முறையே 2003இலும், 2004இலும் ‘ஞானம்’ விருதினை வென்றன.

சதாசிவம் அவர்கள் 2004 செப்ரெம்பர் 15இல் தமது 62ஆவது வயதில் எதிர்பாராத வகையில் மறைந்ததைத் தொடர்ந்து, புதிய படைப்பாளிகள் உருவாக வேண்டும், வளர்த்தெடுக்கப்படல் வேண்டும் என்ற அவரது சிந்தனையுடன் அன்னாரின் குடும்பத்தினரால் ஆண்டுதோறும் அகில இலங்கை தீயில் சிறுக்கதைப் பேட்டியாக அது நடாத்தப்பட்டு வருகிறது. இப்போட்டியில் பரிசு பெறும் கதைகளை நூலுருவாக்கி வெளியிடும் பொறுப்பினை அமரரின் ஆத்ம நண்பரான ஞானம் பிரதம ஆசிரியர் தி.ஞானசேகரன் ஏற்று சிறப்பாகச் செய்து வருகிறார்.

இந்த வகையில் 2007ஆம் ஆண்டு ஐந்தாவது தடவையாக நடாத்தப்பட்ட போட்டியில் பரிசு பெற்ற சிறுக்கதைகள் ‘கருமுகில் தாண்டும் நிலவு’ என்ற மகுடத்தில் அண்மையில் வெளிக்கொணரப்பட்டுள்ளன.

அன்மைக்கால அறுவடைகள்

முதல் முன்று பரிசுகளை வென்ற கதைகளுடன் ஆறுதல் பரிசுக்காக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஒன்பது கதைகளுமாக மொத்தம் பன்னிரு சிறுகதைகள் இத்தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ளன.

2007இல் நடைபெற்ற கலாபூஷணம் புலோலியூர் க.சதாசிவம் ஞாபகார் த.தச் சிறுகதைப் போட்டியில் கார்த்திகாயினி கூபேஸ், கார்த்திகா பாலசுந்தரம், கே.எஸ்.கதாகர் ஆகியோர் முறையே முதல் முன்று இடத்தினையும் வென்றனர். இதில் கார்த்திகாயினியின் சிறுகதைத் தலைப்பே நூலிற்கும் மகுடமாகின்றது.

போர்க்காலச் சூழ்நிலையில் முகிழ்ந்த, முறையே தென்மராட்சி, வடமராட்சியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட கார்த்திகாயினி, கார்த்திகா ஆகிய இரு படைப்பாளிகளும், அச் சூழ்நிலையில் வாழ்ந்து தாம் பெற்ற அனுபவங்களை, அத்தகு வாழ்வின் நெருக்குவாரங்களை பெண்ணிலை நின்று இலக்கியமாக்கித் தருவதில் வல்லவர்களாக விளங்குகின்றனர். பெண்ணிலைவாதம் குறித்தான் இவ்விருவரது பார்வையும் மிகவும் வித்தியாசமானது, வியப்பில் ஆழ்த்துவது. இப்பண்பு களை இத்தொகுப்பில் அமைந்த இவர்களது கதைகளில் தாராளமாகவே தரிசிக்கவும் முடிகிறது. ●

‘கருமுகில் தாண்டும் நிலவு’ எனும் மகுடக்கதையானது கார்த்திகாயினியின் படைப்புலகம் எத்தகையது என்பதைனைச் சுட்டுவதாக அமைகின்றது. இருபால் முரண்களை, கருத்தியலை கூர்மையான வார்த்தைகளில் வெளிப்படுத்தும் நுணுக்கம் கார்த்திகாயினிக்கு கைவந்த கலையாகியிருப்பதற்கு உசாத்துணை கொள்ள இக்கதை ஒன்றே போதுமானது.

“இஞ்சை பாருங்கோ... ராணி மாதிரி வைச்சிருந்தன். என்னை வேண்டாமென்டிட்டுப் போறாள்... ஏய் எவனைத் தேடி போறாய் என்டு சொல்லிட்டுப் போடி...” பாலா மாஸ்டர்தான்

புலோலியூர் ஆ.கிரத்தினவேலோன் கத்தினார். அவரது உற்ற நண்பன் ஆறுமுகத்தார் அருகில் நின்றார்.

“என்னடி முழிக்கிறாய் நீ போடி... நான் ஆம்பிளையடி... நாளைக்கே இன்னொருத்தியைக் கட்டி ராஜா மாதிரி வாழுவனடி... பெட்டைச்சி உனக்கே இவ்வளவு கொழுப்பிருந்தால்... ஆம்பிளை எனக்கு...”

சீதா பயந்துபோய் குழந்தையை கட்டியணைத்தபடி கல்லுப் போலானாள். கூடத்தில் நின்ற வயோதிபர் ஒருவர் சீதாவுக்காகக் குரல் கொடுத்தார். ஆறுமுகத்தார் குறுக்கிடவே அவரும் மௌனியானார்.

“நீ போடி... என்றை பிள்ளையைத் தந்திட்டு நீ எங்கை வேணுமெண்டாலும் போடி...”

“உயிர்போனாலும் பிள்ளையைத் தரமாட்டன்.” முதன் முதலாக சீதா வாய் திறந்தாள்.

“இவன் என்றை பிள்ளையைண்டால் இவனை என்னட்டைத் தந்திட்டுப் போ... இல்லை இவன் எனக்குப் பிறந்தவன் இல்லையெண்டால்... இந்தா இந்த கற்பூரத்திலை அடிச்சு சுத்தியம் பண்ணிப் போட்டு... அவனையும் கொண்டு போ...” கடவுளே இதென்ன கொடுமை?

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கதாசிரியை வெளிப்படுத்தப் போகும் முடிவென்ன...?

சீதா... பாலா மாஸ்டர்... ஆறுமுகம்... கூடத்தில் நிற்போர்... அந்தக் கற்பூரத் தட்டு, மீண்டும் சீதா... பாலா மாஸ்டர்... என;

கார்த்திகாயினியின் பேனா ஏற்படுத்திய தாக்கம் ஒரு புகைப்படக் கருவி போலாகி சகலரையும் சுற்றி... சுற்றி சில

அன்மைக்கால அறுவடைகள் —————
நிமிடங்கள் நிழல்படுத்துவதான் ஓர் உணர்வு.

கமரா... சீதாவில் நிலைக்கின்றது.

முடிவில்... சீதா சொல்லும் அந்த இரண்டு வரிகளில் இறுதி வரி தான் கதையினைச் சறுக்கவிடாது கார்த்திகாயினியைக் காப்பாற்றியதோடு மட்டுமன்றி முதலாவது பரிசினையும் தட்டிச் செல்ல வைத்துமுள்ளது எனலாம்.

“சத்தியமா என்றை பிள்ளைக்கு நீ அப்பன் இல்லை... உன்னாலை அப்பனாகவும் இருக்க முடியாது.”

நெத்தியடியாக இக்கதையில் கதாசிரியை சொல்லி யிருக்கும் கூர்மைமிகு இவ்விறுதி வரியே வாசகரிடம் இறுக்கமான ஓர் உணர்வைத் தோற்றுவித்திருக்கிறது எனலாம். கதை சொல்வதில் கார்த்திகாயினி கையாளும் புதிய உணர்திறன் முறைமையே அவரைப் பிறருடன் ஒப்புநோக்க முடியாது வேறுபடுத் தியும் வைக்கின்றது. இத்தகு அனுகுமுறைமையே அடுத்தடுத்து முதற் பரிசுகளை சவீகரிக்கத் தக்கவாறு வெற்றிகரமான வழியினையும் அவருக்கு கலபமாக்கி வைக்கின்றதோ...? என எண்ணவும் தோன்றுகின்றது.

இன்றைய வாழ்நிலைகளோடு ஒட்டி அதன் அடையாளங்களாகக் கதைகளைப் படைப்பதில் தான் பிரசித்தமானவர் என்பதை கார்த்திகா பாலகந்தரம் ‘ஒடுக்கம்’ எனும் கதை மூலம் மீண்டும் ஓர் தடவை நிறுவ முயன்றுள்ளார்.

பாதை மறிப்பால் ஏற்படும் அவலங்கள் பற்றி அன்மைக் காலங்களில் பல சிறுகதைகள் வெளிவந்துள்ள போதிலும், கார்த்திகா பாலகந்தரத்தின் மேற்படி கதையும், அதன் முடிவும் நுனிக்கதிரைக்கு எமை அழைத்து வந்துவிடுகிறது.

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன்
“சரி அலுப்புத் தொடங்கிட்டுது. அரோக்ரா... இன்டைக்கு
எத்தினை மணிக்கு வீட்டை போறதோ தெரியாது...”

ஆண்களே இப்படி அலுத்துக் கொண்டால்... கன்னிப்
பெண்கள் பாவம் என்ன செய்வார்கள்?

இவளின் வயதுப் பின்னைகள் பஸ்ஸில் குறைவாய்
இருப்பதைப் பார்க்கும் பொழுது பயம் கிளம்பிலிட்டது...

நாட்டு நிலைவரத்துக்கு மேலாக தேகமெல்லாம்
பத்தியெரியுமாப் போல்... போக்குவரத்தில் காது கூக்கிற
வார்த்தைகள் பேசும் பொடியன்கள்...

“இரண்டும் நல்லாக குலுங்குது... மெதுவாய் போங்கோ...”

சீ! என்ன வார்த்தைகள்... இதே வார்த்தைகளை அவர்
களது அக்கா தங்கைச்சிகளுக்குச் சொல்வார்களா...?

“எனிய முதேசியள்” என்று மட்டும் மனதுக்குள் திட்டிலிட்டு
ஒய்ந்துவிடவே முடிகிறது!

ஸவிரக்கமின்றி நாட்டில் நடப்பவற்றிற்கும் இங்கிதமின்றி
இப்படியாக ரோட்டில் நடப்பவற்றிற்கும் முடிவு?

“நாளுக்கு நாள் குழந்தை இறுகிக் கொண்டு போகுது...
இனி முச்ச விடுற சத்தங்கூட வெளியில் கேக்காமல் வாழ
வேண்டிய குழந்தையும் வரலாம்...”

ஆகவே,

“ஓடுங்குறதுதான் எல்லாத்துக்கும் நல்லது.” கார்த்திகா
எடுத்துக் கொண்ட இரு பிரச்சினைகளுக்கும் அவரது தீர்வு
பொதுவானதான் போதிலும் அதுவே இயல்பானதுமாகி
வாசகர்கள் மனதிலும் ஏற்படையதாகின்றது. விளைவால் கதை

அன்மைக்கால அறுவடைகள் —

மனதினுள் ஒடுங்கிவிடாது... பல்வேறு தாக்கங்களைக் கிளறி விட்டு விரிவடைந்து செல்கிறது. அதுவே கதாசிரியையின் வெற்றியாகவும் அமைகின்றது.

மொத்தத்தில்... “வல்லை வெளியிடனும் வடமராட்சியிடனும் மட்டும் ஒடுங்கிவிடாது கார்த்திகா பாலசுந்தரத்தின் படைப்புலகம் மென்மேலும் விரிவடைந்து செல்ல வேண்டும்” என அவரை விழர்சிப்போர் கூறும் கருத்திற்கு கார்த்திகா செவிசாய்க்கும் பட்சத்தில், உன்னத கதைகள் அவரிடமிருந்து உருவாகும் சாத்தியத்தினைக் கட்டியங்கூறுவதாக ‘ஒடுக்கம்’ எனும் இக்கதை அமைந்திருப்பது நிம்மதி தருகிறது. ●

ஐன்றாவது பரிசு பெற்ற கே.எஸ்.கதாகர் எழுதிய ‘கற்றுக் கொள்வதற்கு’ எனுங் கதை, புலம்பெயர் அனுபவத்தின் வித்தியாசமான ஓர் அத்தியாயத்தைக் கற்றுக்கொள்வதற்கு வழி சமைத்திருக்கிறது. அவஸ்திரேவியாவில் பணிபுரியும் முருகன் கிடைத்த முன்று வார கால விடுமுறையினைக் கழிப்பதற்காக கார் உற்பத்தி தொழிற்சாலையில் தன்னுடன் பணிபுரியும் நாஜ்ஜின் உடன் வியட்நாம் செல்லும் போது ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியான ‘செய்தியை’ கதையாக்கியிருக்கிறார் ஆசிரியர்.

வாசகர்களுக்கு அந்நியமான சூழலில், புரியாத மொழி பேசும் பாத்திரங்களுடன் கதையினை மிகவும் அவதானமாகவே நகர்த்திச் சென்றுள்ளார் இக்கதாசிரியர், அ.முத்துவிங்கம் பாணியில்.

நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு தனது மகனைக் காணும் நாஜ்ஜினின் தாயார் மகனைக் குசலம் விசாரிப்பதை... எவ்வாறு விபரித்துள்ளார்... பாருங்கள்!

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன்

“அவனது வருகையின் சத்தம் அறிந்து தாய் படுக்கை யிலிருந்து எழுந்து கொண்டாள். ஒடிந்து விழுமாப் போன்ற தேவை. முதுகு கூனி கழுத்து நிரந்தரமாக கவிழ்ந்து கிடந்தது.”

“என்னடா மோனை எப்படி இருக்கிறாய்?” எண்டதுமாப் போல் தனது பாலையில் ஏதோ சொல்லிக் கொண்டாள்.

மொழி மீதான அக்கறையுடனும் மிகுந்த கலைப் பிரக்ஞையுடனும் புதிய களத்தில் புதிய அனுபவங்களைப் பெய்தவாறே சுதாகர் கதை கூறும் முறைமை வாசகர்களை வியக்க வைக்கின்றது.

அன்று தனதூரில் முருகனுக்கு நூஜிஜின் ஒரு ஆடைத் தொழிற்சாலையை சுற்றிக் காட்டுகிறான். முடிவில்... அமைதியாக நூஜிஜின் கூறிய செய்தியே ‘கற்றுக்கொள்வதற்கு’ உரிய தாகின்றது.

“இது வரை நீ பார்த்த ஆடைத் தொழிற்சாலை எனது சொத்து. இதனைவிட இன்னொரு ஆடைத் தொழிற்சாலையும் எனக்குண்டு.”

இத்தகு வியப்பிலாழ்த்தும் அந்தியமான அனுபவங்களைப் பதிவு செய்வதில்தான் புலம்பெயர் இலக்கியங்கள் கவனம் பெறுவதோடு முக்கியத்துவமும் பெறுகிறது. சுதாகர் போன்ற புலம்பெயர்ந்த இலக்கிய கர்த்தாக்களும் முக்கியத்துவப்படு கிறார்கள்.

ச.முருகானந்தன், தர்மராஜா அஜந்தகுமார், சிவனு மனோஹரன், தீரன் ஆர்.எம்.நெளஸாத், ஆவூரான், கேணிப்பித்தன், தம்பையா கயிலாயர், பிரமிளா பிரதீபன், நிரஞ்சனி சபாரத்தினம் முதலானோரின் கதைகள் ஆறுதல் பரிசுக்கதைகளாக முத்திரை குத்தப்பட்டிருப்பினும் சிறுகதையின்

அன்றைக்கால அறுவடைகள் —

உருவப் பிரக்ஞாயை மனதில் கொண்டோம் என்றால் இவற்றுள் சில கதைகள் தேறியிருப்பது புலனாகும்.

அந்த வகையில் “நான் சாகமாட்டேன்” என நனவோடு உத்தியாய் துணிச்சலுடன் கதை சொன்ன ச.முருகானந்தன், “பெளத்த தர்மத்தைத் தந்தவர், வந்த கடமையை நிறைவேற்றி விட்டு மறைந்துவிட்டார். ஆனால், அந்த தர்மத்தைப் பின்பற்றும் மக்கள் இன்று...” என்ற வினாவை தன் ‘தவம் கலைகிறது’ கதையில் எழுப்பும் கேணிப்பித்தன் ச.அருளானந்தம், மற்றும் ‘கனவு கனவாயே’ போய்விட்டதில் ‘மனமகிழும்’ நிரஞ்சனி சபாரத்தினம் ஆகியோரது கதைகள் காலத்தின் பதிவுகளாகி வாசகர் மனதில், தமிழர் வாழ்வு குறித்தான் சிந்தனைகளையும், ஏக்கங்களையும் முடிவில் ஒரு கேள்வியையும் ஏற்படுத்தி, ஆறுதல் பரிசிலும் மேலிய தரத்தில் அமைந்திருப்பதை முடிவில் சொல்லியே தீர்வேண்டியுள்ளது. ●

- தினக்குரல்: 04.10.2009

தேடலே வாழ்க்கையாய்

- பவானி சிவகுமாரன்

கணிசமாக எழுதும் அதேசமயம் கதைகளின் கணதியையும் பேணிக்கொள்ளும் தன்மையினாலேயே குறுகிய காலத்திலேயே பவானி சிவகுமாரனால் இலக்கிய உலகில் வெற்றிபெற முடிந்தது எனலாம். அகில இலங்கை ரீதியிலும், சர்வதேச மட்டத்திலும் இடம்பெறும் சிறுகதைப் போட்டிகளில் பங்குபற்றி அதில் ஏதாவது ஒரு பரிசினை தன்வசமாக்கிக் கொள்ளும் பவானியின் திறமையும், சொன்ன கருத்துக்களையே மீளவும் கூறாது கதைக் குக் கதை வித்தியாசமான களத்திசனத்தினுடாகச் செய்திகளைச் சொல்ல முனையும் தேடல் மிக்க இவரது படைப்பாற்றலும் வியக்கத்தக்கன.

பழந்தமிழ் இலக்கியம், நாட்டுப்பாடல்கள், கூத்துகள் என்ற தமிழ் பாரம்பரியங்களுக்கும் அப்பால் கணினி, மின்னஞ்சலின் சர்வதேச வலைப்பின்னல் எனும் இன்றைய நவீன தொழில் நுட்பத்தினுடும் பவானி பயணித்து இந்த அறுவடைகளை மேற்கொண்டிருப்பது அவரது பன்முக

அன்மைக்கால அறுவடைகள் —————

ஆனுமையைச் சுட்டுகின்றது. இதற்குத் தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய இரு மொழிகளின் புலமையும் மரபு வழியாக ஆசிரியைக்குக் கைவந்த கலையாகி அணிசேர்ந்திருப்பதுவும் குறிப்பிடத்தக்க ஓர் அம்சமெனக் கூறலாம்.

இத்தகு ஆற்றலே ‘மரம் வைத்தவன்’ எனும் பவானியின் முதலாவது சிறுகதைத் தொகுப்பினையே தேசிய சாகித்ய விருது பெறும் அளவிற்குக் கண்ணியாக்கியது எனலாம். ஆர்ப்பாட்டமற்ற அமைதியான இலக்கிய அணுகுமுறையும் பவானியின் அணிகலனாய் அமைந்து இவரது இலக்கிய அங்கீகாரத்துக்கு உந்து சக்தி வழங்கின என மிகத் தாராளமாகவே கூறலாம்.

அன்மையில் பதினொரு சிறுகதைகளை உள்ளடக்கி வெளிக்கொணரப்பட்டிருக்கும் ‘தேடலே வாழ்க்கையாய்’ எனும் தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ள பெரும்பாலான கதைகள் ஏலவே குறிப்பிட்டபடி பரிசுக் கதைகளாகும். வாசகர் களுக்கு வித்தியாசமான கவைகளைத் தரவல்ல இக்கதைகளுள் உண்ணத் தரத்திற்கு ஒரிரு கதைகளும் உண்டு என்பது மகிழ்வைத் தருகின்றது.

இந்த வகையில் ‘மரணங்கள் நடுவே ஐனனம்’ எனும் கதை குறிப்பிடற்பாலது. கதையின் முடிவில் “காதோடு...” கதாசிரியை கூறுவது போலவே, தொலைக்காட்சியில் தெரு வோரத்தில் அப்பாவின் சடலத்தை அடையாளம் காண்பிக்க வந்த பத்திரிகையாளர் சிவராமின் மகள் அழுத காட்சியை நினைவுட்டுவதாக அமைகின்றது.

மாலை ஆறு மணியாகிவிட்டது. யாதவன் இன்னும் வரவில்லை. வீட்டு வாசற்படியில் அமர்ந்து தெருவைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் பரமானந்தம்.

“அப்...ப்பா! வந்து சாப்பிடுங்கள்.” நிர்மலா அழைத்தாள்.

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன்
பரமானந்தம் ஆறு மணிக்கே சாப்பிடுவது வழக்கம்.
இல்லாவிட்டால் உணவு ஜீரணமாவதில்லை.

“எங்கே போயிட்டான் இவன்? இன்னும் காணேல்ல?”

மறு நாளும் யாதவன் வரவில்லை. கடைசியாய் ஆழி
‘செக்பொயின்ட்’இல் கண்டதாய்க் கண்டவர்கள் சொன்னார்கள்.
நிர்மலா தலைமையில் ஊர் மக்கள் திரண்டு ‘செக்
பொயின்ட்’இல் நியாயம் கேட்டார்கள். யாதவனை
ஒப்படைக்குமாறு கேட்ட போது தாங்கள் ஒருவரையும் தடுத்து
வைக்கவில்லை என்று கூறப்பட்டது.

மறியல் செய்ய முற்பட்ட போது மேல்நோக்கி வேட்டுக்கள்
தீர்க்கப்பட்டன. துவக்குப் பிடியால் தாக்கப்பட்டுத் தூரத்தப்
பட்டனர். அழுத முகமாய் திரும்பி வந்த நிர்மலாவைப் பார்த்தார்
பரமானந்தம். நெற்றி வீங்கி கறுப்பாய் மேலெழுந்து...

“என்ன பிள்ளை.... என்ன.... எ...ன்...ன?”

“துவக்குப் பிடியால் இடிச்சிட்டான்கள்.”

“ஜௌயோ கடவுளே, இதுக்கு முடிவில்லையா?” இவர்கள்
இருவருடனும் வினயாவும் அழுதாள்.

“மாமாவையும் சாக்கொண்டிட்டனமா அம்மா?”

வினயா எழுப்பும் இந்த வினா, இன்றைய சமுகத்தில்
அன்றாடம் தொடுக்கப்படும் வினாவன்றோ? இதுவே பவானியின்
நுண்மதிச் சிந்தனையையும் கிளறியுள்ளது.

பெறுமானங்களும், பெருமிதங்களும் குழிதோண்டிப்
புதைக்கப்பட்டு நிர்க்கதியாகியிருக்கும் தமிழர் சமுதாயத்தில்
இன்று மேற்கிளம்பிவரும் இறுதி வினாவினையும் அதே வினயா
மூலம் பவானி கேட்பது வாசிப்போர் நெஞ்சத்தினை நெகிழி
வைக்கின்றது.

அன்மைக்கால அறுவடைகள் —————

வழக்கம் போல் அன்றிரவு வினயாவிற்கு பாடஞ்சொல்லிக் கொடுத்தார் பரமானந்தம்.

வினயா அசிரத்தையாய் இருந்தாள்.

“கவனி இங்க... பராக்கிரமபாகு தனது படையைப் பாண்டிய...”

“அம்மப்பா.”

“என்ன?”

“அக்கிரமம் கூடேக்கை எல்லாம் கடவுள் அவதாரம் எடுப்பார் என்டு சொன்னீங் கதானே? ஏன் இன்னும் எடுக்கேல்லை?”

தமிழினமே இன்று கேட்கத் துடிக்கும் வினாவினைத் ‘தளிர்கள்’ மூலம் எழுப்பியிருக்கும் பவானியின் இத்தகு அனுகு முறைகளே குறுகிய காலத்தில் அவர் அடைந்த வெற்றிக்கு கால்கோளிட்டன எனலாம்.

‘தேடலே வாழ்க்கையாய்...’ என்ற மகுடக் கதையிலும் பவானி சொல்ல வந்த சேதியும் ஏறத்தாழ இதுவாகவே அமைகின்றது. பிரேதங்களைத் தேடுவதே இன்றைய மனிதனின் வாழ்வாகிவிட்டது என்பதை தனது சித்திரிப்பு மூலம் சிந்திக்க வைத்திருக்கிறார்.

பிரேதத்தினை முடியிருந்த வாழையிலையை எடுக்கினம்.

“மா... மா... அப்பாட்ட சிவப்பு சேர்ட் இல்லை. இது எங்கட அப்பா இல்லை.”

மற்ற வாழையிலையையும் எடுக்கினம்.

“... ஆ... அ... அ... எங்கடை அப்பா மெல்லிசு. இவரில்லை.”

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன் நாலின் அணிந்துரையில் வாகீச் கலாநிதி கனகசபாபதி நாகேஸ்வரன் கூறுவது போலவே, “கண்ணீரை வரவழைக்கும். சம்பவங்களை வெளி உலகுக்குக் கொண்டு வரும் சாதனம் சிறுகதைகள் என்பதற்கு பவானி எழுதியுள்ள ‘தேடலே வாழ்க்கையாய்’ எனும் இச்சிறுகதையே சாட்சியாகும்.”

தொகுதியில் குறிப்பிடக்கூடிய இன்னொரு கதையாக தகவத்தின் பரிசினை வென்ற விலகும் மழை மேகம் திகழ்கின்றது. “அருகி வரும் கூத்துக்கலை, அக்கலைஞர்கள் பால் ஏற்பட்ட கழிவிரக்கம் இவைதாம் இக்கதை தோன்றக் காரணம்” எனக் கூறும் பவானி, கதையினை நகர்த்தியுள்ள முறைமையினால் அதனை வெற்றிக் கதையாக ஆக்கியுள்ளார். கொடிய யுத்தச் சூழலானது தமிழனை மட்டுமெல்லாது அவனது செழுமைமிக்க பண்பாடு, கலை, கலாசாரங்களையும் எவ்வாறாக அழித்துச் செல்கின்றது என்பதனை நாகுக்காக இக்கதை சித்திரிக்கின்றது.

பவானியின் ஆங்கிலப் புலமை வித்தியாசமான களங் களை வாசகர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தினாலும் கதைகளில் இடம்பெறும் பாத்திரங்களின் உரையாடல்களினாலே ஆங்கிலச் சொற்கள் கதைகளில் ஆதிக்கம் செலுத்தியிருப்பது தமிழ்ச் சிறுகதையின் செல்நெறிக்கு ஆரோக்கியமானதா என்ற கேள்வி இறுதியாக மனதில் எழுவதனைத் தவிர்க்க முடியாதுள்ளது. ஆயினும், நூலாசிரியையின் முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியான ‘மரம் வைத்தவன்’ நூலைப்போன்று அதிர்வினை ஏற்படுத்தக்க மற்றுமோர் சிறுகதைத் தொகுதியாக “தேடலே வாழ்க்கையாய்” சிறுகதைத் தொகுதியும் திகழுவல்லது என்பது எனது எண்ணம். ●

பசியடங்கா இருளிலிருந்து ஓன்பது கதைகள்

- யாழ் பல்கலைக்கழக கலைப்பீடு
மாணவர்களின் சிறுகதைத் தொகுப்பு

ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாற்றில் சிறுகதைகள் அகலமாகவும், ஆழமாகவும் பரவிய காலகட்டமென ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிடும் அறுபதுகளில் பல்கலைக்கழகம் சார்ந்த பலரும் முனைப்புடன் சிறுகதை முயற்சியில் தம்மை ஈடுபடுத்தலாயினார். இந்த வகையில் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து ஒரே காலகட்டத்தில் பத்திற்கும் மேற்பட்ட படைப்பாளிகள் தம்மை இனங்காட்டிக் கொண்டனர். பேசப்படு மளவிற்கு பெண் எழுத்தாளர்களும் பல்கலைக்கழகத்தினாடு தம் பெயரினைப் பதித்துக் கொண்டதும் இந்நாட்களில் தான். தாய்மொழி மூலக்கல்வி, திறனாய்வாளர்களின் வழிகாட்டல், பத்திரிகைகளும் மாசிகைகளும் ஏற்படுத்திக் கொடுத்த களம் ஆகிய காரணங்கள் இத்தகு வருகைக்குத் துணைபோயின எனலாம்.

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன் செங்கை ஆழியான், செம்பியன் செல்வன், சே.யோக நாதன், செ.கத்திர்காமநாதன், அங்கையன் கைலாசநாதன், க.நவசோதி, முத்துசிவஞானம், அ.சண்முகதாஸ், எம்.ஏ.எம்.சுக்ரி, கோபாலகிருஷ்ணன், வாணி, கோகிலா சிதம்பரப்பிள்ளை, துருவன், பவானி ஆழ்வாப்பிள்ளை, சிதம்பரபத்தினி, குந்தனவ எனப் பெரும் பட்டியலிடும் அளவிற்கு ஆற்றல்மிகு ஒர் எழுத்தாளர் குழுமத்தினை அறுபதுகளில் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் உருவாக்கியது.

இப் புத்தெழுச்சியினை புத்தகத்தின் மூலம் பதிவு செய்யவும் அவர்கள் தவறவில்லை. வித்தியாசமான பார்வைகளைக் கொண்ட பன்னிரு பட்டதாரிகளின் தேர்வுகள் ‘கதைப்பூங்கா’ எனும் மகுடத்தில் புத்தகமாக விரிந்தது. மேற்தரப்பட்ட பட்டியலில் இறுதியாக உள்ள நால்வர் தவரின்த மற்றைய அனைவரும் ‘கதைப் பூங்கா’வில் தத்தமது பங்களிப்பினால் நல்கினர். இம் முயற்சியானது ஆரோக்ஷியமானதெனவும் தேவை நிஃப்பந்தமெனவும் ஆய்வாளர்களாலும் இலக்கிய ஆர்வலர்களாலும் முன்மொழியப்பட்டிருந்தாலும் நான்கு தசாப்தங்களாக அது மாதிரியான முயற்சிகள் மேலும் முன்னெடுக்கப்படாமலே இருந்தது.

தொண்ணாறுகளின் பிற்கூற்றில் யாழ் பல்கலைக்கழக த்திலிருந்து இரண்டாவது பட்டதாரிக் குழுமத்தினர் இலக்கியத்தில் தம்மை இனங்காட்ட எத்தனித்தனர். கலைப்பீட்த்திலிருந்து மட்டுமன்றி, விஞ்ஞான, மருத்துவப் பீட மாணவர்களும் தரமான இலக்கியவாதிகளாகத் தம்மை அடையாளப்படுத்தியிருந்தமை இங்கு சிறப்பம்சமாகும். ஆழத்தின் போர்க்காலச் சூழலில் முகிழ்ந்த எழுத்தாளர்கள் என்ற வகையிலும் இவர்கள் மிகுந்த கவனிப்புக் குள்ளானார்கள்.

‘கதைப் பூங்கா’வின் தொடர்ச்சியாக வேறுபட்ட பீடத்தைச் சார்ந்த யாழ்.பல்கலைக்கழகத்தின் பதின்மூன்று கதைஞர்கள்

அண்மைக்கால அறுவடைகள் —

‘மண்ணின் மலர்கள்’ எனும் மகுடத்தில் கதைகளைக் கோர்க்க மல்லிகைப் பந்தல் அதை அறுவடை செய்திருந்தது. தாட்சாயணி, சிவானி, இராகவன், இராஜேஸ்கண்ணன், குழுதினி, உடுவில் அரவிந்தன், அருந்தவசீலன், பிரியா குணராசா, நரத்தனா, வசந்தகுமார், கணேஸ்ராஜ், சித்தர் அனவரதன், அபினவன் ஆகியோரின் கதைகள் நூலுக்கு நறுமணமுட்டின. முன்று தலைமுறை இடைவெளியில் பல்கலைக்கழகம் சார்ந்தோரின் இரண்டாவது கதைமலராய் மலர்ந்த இந்நால் ஒர் “அற்புதமான பொக்கிஷம்” என அப்போது பலரும் விதந்துரைத்தனர்.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்து மாணவர்களாக இலக்கியத்திற்கு அறுபதுகளில் அறிமுகமான மேல் தரப்பட்ட பட்டியலில் உள்ளவர்கள், தொடர்ந்த காலங்களில் ஈழத்து நவீன எழுத்துலகில் கோலோச்சியதைப் போல தொண்ணாறு களில் யாழ் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து மேற்களீம்பிய இலக்கிய வாதிகள் இன்று தமது உன்னதங்களை வெளிப்படுத்தி வருகின்றார்கள்.

இந்த அறுவடைகளின் தொடர்ச்சியாக அண்மையில் யாழ் பல்கலைக்கழக கலைப்பீட் மாணவர்கள் ஒன்பது பேரின் தொகுப்பு ஒன்று வெளிவந்துள்ளமை எட்டாவது இலக்கியத் தலைமுறையொன்றின் வருகையினை கட்டியங்கூறி நிற்கின்றது. ‘பசியடங்கா இருளிலிருந்து ஒன்பது கதைகள்’ எனும் மகுடத்தில் வெளிவந்த இந்நாலில் ச.நிரஞ்சனி, ப.உதயசாந்தினி, சி.கோகிலவாணி, த.அஜந்தகுமார், ந.விநோதன், க.சிவதாரனி, சி.சிவாகர், ந.மயூரரூபன், ஜே.கவிதா ஆகியோர் தமது பங்களிப்புகளை வழங்கியுள்ளனர்.

“இலக்கியத்தின் பயனான அறிவு - மனதினியினைப் பாய்ச்சுவனவாக இத்தொகுதியின் படைப்புகள் அமைந்தி

புலோவியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன் வாழ்த்துகிறேன்” என்ற துணை வேந்தர் பேராசிரியர் நா.சண்முகலிங்கனின் வாழ்த்துடனும், “எங்களின் பார்வையை எது கதைக்கிறதோ அது கதையாடலின் முதல் நிகழ்வாகிறது. ஒவ்வொருவருக்குமான மொழியில் ஒவ்வொரு கதை... ஒவ்வொரு கதைக்குள்ளும் விரிந்து செல்லும் பக்கம் பக்கமாக எழுதப்படாத கதைகள்...” என்ற தொகுப்பாசிரியர் ந.வினோதரனின் அறிமுகத்துடனும் கதைகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ●

என்னதானென்றாலும் நான் உன்னைவிட உயர்வு நான் ஒரு ஆண்! எதுவும் செய்வேன் என சகோதர முகில்களுடன் இணைந்து விண்மீனை ஒருவித ஏனைமாய் நோக்கிற்று முகில். அத்துடன் மட்டுமா நின்றது அது, “நடிச்ச என்னை மாத்தேலாது. நான் நானாத்தான் இருக்கிறன். நீதான் எனக்கு உண்மை யாயில்லைப் போல...? உண்மையிலேயே உனக்கு கற்பு கொஞ்சமாவது உண்டா?” எனக் கேட்கவஞ் செய்தது. “உண்மையென நிருபிக்க நான் தீக்குளிக்கிறேன். நீயும் வா உனக்கும் கற்பு உண்டு என நிருபிக்க வேண்டாமா?” தன்னையறியாது பைத்தியம் போல் சப்தமிடலாயிற்று விண்மீன். பட்டெனப் பயங்கரமாக அறைந்தது முகில். தினரி அந்தரித்துத் துடித்து வீழ்ந்தது விண்மீன்.

நிரஞ்சனி எழுதிய ‘உதிர்வு’ எனும் மேற்படி சிறுகதை யானது பெண் கோபத்தின் வெளிப்பாடாகத் திகழ்ந்து, இன்னொரு பவானி ஆழ்வாப்பிள்ளையை எமக்கு இனங்காட்டப் போகின்றது என்ற எதிர்பார்ப்பு முடிவில் ஏமாற்றமாக அமைந்துவிடுகிறது.

“என்னவென்றாலும் அது தனக்குரியதுதானே என்ற ஆதங்கத்தில் விண்மீன் முகில் வரும்வழி நோக்கிக் காத்திருந்தது. எல்லா முகில்களும் ஒரே மாதிரி இருக்கும் போது இது மட்டும் எவ்வாறு விதிவிலக்காயமையும் என்பதுவாய் முகில் படிப்படியாக விலகித் தொலைதூரம் சென்று

அண்மைக்கால அறுவடைகள்

கொண்டிருந்தது. இதையறிந்த விண்மீன் அதிர்ச்சியில் தன்பாட்டில் மிருதுவாய் உதிர்ந்து கொண்டிருந்தது.” அழகான உருவகமாய் எழுப்பப்பட்ட கதை முடிவில் அந்த விண்மீனைப் போலவே உதிர்ந்து விடுகிறது.

வயசு கனக்கவாய்க் கிடக்குது. பிள்ளை என்ன பிரச்சினையிலை இருந்துதோ... என்ன நிலையிலை இருக்குதோ. உதுகளெல்லாம் காலம் கடந்ததுகள், என மாப்பிள்ளை வீட்டார் தட்டிக்கழித்தது அவள் நெஞ்சை வாட்ட, காற்றினால் விழுந்து கிடந்த சில பாண்டி மாங்காய்கள் சுவேதாக்காவை அவள் கண்முன் நிறுத்த...

கஷ்டத்தாலும், முன்னெடுக்க ஆளில்லாமலும் திருமண மாகாத சுவேதாவை ஒத்த அக்காக்கள்... புழுப்பிடிச்ச பாண்டி மாங்காய் பட்டியலில் சேர்க்கப்படுகிறதா? என்ற ஏக்கத்தினை முடிவில் வாசகர் மத்தியிலும் தொற்ற வைக்கின்றது ‘பதம்’ எனும் உதயசாந்தினியின் கதை.

சமுகத்திற்காக அதன் விடியலுக்காக கனவுகண்ட ஒரு சமுகத்தின் மனிதன் அதே சமுகத்தால் விரட்டப்படுவதை கனக்சிதமாகப் படம் பிடித்திருக்கிறது கோகிலவாணியின் ‘விரட்டப்பட்ட கனவுகள்’.

நான் கடற்கரையில் நடந்து கொண்டிருக்கிறேன். அலைகள் மேல் எழும்புகிறது. நான் அலைகளை நோக்கிக் கால் நீட்டுகிறேன். அலை என்னை நோக்கி ஓடிவருகிறது.

“உண்மையா? இது உண்மையா? சூரிய ஒளியில் பளபளக்கிறது கடல். என் மனதிலும் ஓர் ஒளி ஊன்றி வீசுகிறது.”

பிரமையின் ஒளிவட்டத்துள் த.அஜந்தகுமாரின் கதை சொல்லி சொன்ன “பரிபாதையின் சுற்றோட்டத்தில் குதிரைக்காரன்”

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன் எனும் கதையை நல்ல ஒரு புதுக் கவிதை யாகவே மனங்கொள்கிறது. எனினும்... எதிர்காலத்தில் தான் ஒரு சிறந்த கதைஞராக மினிர வல்லவர் என்பதனை இக் கதையின் வழியாக கட்டியங் கூறியுள்ளார் த.அஜந்தகுமார் எனும் இக் கதாசிரியர்.

கரன் வந்த அன்று அந்த வழியில் சிறிது நேரத்தின் முன் குண்டுவெடிப்பு சம்பவம் நிகழ்ந்தது என்ற தகவலைத் தவிர வெற்றுவும் கிடைக்கவில்லை. அன்று மனமுடைந்தவள் தான் ரேணு. நாளை கிடைத்துவிடுவான்...! இந்த எதிர்பார்ப்பு க்கான விடை? விடை எழுதப்படாத கோடுகளே இதற்கான விடையா எனக் ‘கோடிட்ட இடம் எனும்’ தனது கதை வழியாக கேள்வி எழுப்புகிறார் சிவதாரணி.

உளவளச் சிகிச்சை அளிக்கும் ஒருவர் ஜோசப் எனும் தனது ‘கிளையன்ட்’ பற்றிய கதையைச் சொல்வதாக சிவாகர் ‘இழப்புகள்’ கதையை உருவகித்துள்ளமை, உளவளச் சூணையாளர்கள் மீதான நம்பகத்தன்மைக்குக் குந்தகப் பற்படுத்துவதாக இல்லையா?

பிள்ளைக்கு என்ன நடந்ததென்டு தெரியாவிட்டாலும் என்றை பிள்ளை வருவான் என்ற நம்பிக்கையில் வாழும் ஒரு தந்தை பற்றிய அக்கதையை சிவாகர் வேறுவிதமாகச் சொல்லியிருக்கலாமே?

வீதிகளில், ஒழுங்கைகளில், நூலக முற்றங்களில் இப்படி ஊரில் இருக்கிற எல்லா இடங்களிலையும்... நாங்கள் உயிர்ப்போட இருந்தம். ஆனால், இப்ப... நாங்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக செத்துக் கொண்டிருக்கிறம்” எனும் சேதியை கவித்துவமாய்த் தருகிறது மயூரரூபனின் ‘பசியடங்கா இருள்’.

அன்மைக்கால அறுவடைகள் —

நாங்கள் மதுவந்தியைப் பாசத்துடன் வளத்துட்டம். இனிமேல் அவளைப் பிரிவது என்பது எங்களுக்கு ஏலாது· அவனுக்கு சரியான மனக் கஷ்டமாக இருக்கும். நாங்களே தொடர்ந்து வளர்க்கிறம். தயவுசெய்து ஒம் என்று சொல்லுங்கோ... உங்களைக் கெஞ்சிக் கேட்கிறம். தத்தெடுத்த பிள்ளையின் பெற்ற தாயிடம் மண்டியிடும் வசதிமிக்க வளர்ப்புப் பெற் றோரது கதையை முன் னோக்கும் யுக் தியில் சிருஷ்டத்துள்ளார் ஜே.கவிதா. ‘தாய் மனகு....’ எனும் தனது கதையில். அதாவது சரியாக இன்னும் ஓர் தசாப்தத்தின் பின்னர்.... 2019இல் தான் இக்கதை நிகழ்வது போல்....

“எங்கிருந்தாலும் என் மகள் மதுவந்தி வசதியாக, சந்தோஷமாக வாழும்படும். அதை நாம் தூர் இருந்து பார்த்து ஆனந்தப்படுவம்...” மொத்தத்தில், ‘பெற்றெடுத்த உள்ளம் என்றும் தெய்வமே’ என இன்னொரு தடவை மிகவும் உரக்கச் சொல்லியிருக்கிறார் கவிதா..... அதிரும்படியாக!

தொகுப்பாசிரியர் வினோதரன் எழுதிய ‘ஒரு தனியன் இறுமாப்படைகிறான்’ இத்தொகுதிக் கதைகளுள் மனதைக் கவ்வுகிறது.

இரண்டு நேரச் சாப்பாட்டையும் முடித்துக் கொண்டு களைப்பு நீங்க மெல்லச் சரிந்தான். ஒரு புறம் கட்டிய மனைவி. மறு புறம் புதிதாய் உருவாக்கிய அப்பொருள். அந்தச் சிறிய குடிசையிலும் எதிர்கால ஆசைகள் திடமாகவே விரிந்தன....

“...தம்பியா...? தங்கச்சியா...?”

“தம்பி...”

“இல்ல தங்கச்சி...”

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன்

“...தம்பிதான்!”

“சரி தம்பி... கொஞ்சம் பிச்கினால் தங்கச்சி...”

அவள் ‘கஞக்’ எனச் சிரித்தாள்.

“தம்பியெண்டா... அவன் இடை மறித்து என்னோடை சேர்ந்து இந்த மிருகங்களுக்கு நல்ல அடிகொடுப்பான்.”

“எப்பவும் உங்களுக்கு வேடுவ நினைப்புத்தான். அவன் நல்லாப் படிச்சு முன்னுக்கு வரவேணும்.”

“ஓ படிக்கவும் வேணும். எங்களை அழிச்சக் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு நிக்கிற மிருகங்களை ஒழிக்கவும் தெரிய வேணும்.”

இப்படி வளர்ந்து செல்கிறது கதை.

ஆனால், மேற்படி வசனத்தை விட்டு அப்பால் நகர முடியாதபடி வாசகர்களை அவ்விடத்திலேயே கட்டிப்போட்டு விடுகிறார் வினோதரன்.

உருவப் பிரக்ஞை காட்டி நிற்கும் மேற்படி ஒன்பது கதைகளிலும் உள்ளடக்கம் பலவீனமாய் இருப்பது தொகுதியின் கணத்தினைப் பாதிக்கவே செய்கிறது. ஆனாலும், இந்த ஒன்பது எழுத்தாளர்களும் காட்டியிருக்கும் எத்தனிப்புகள் முன்னர் நான் கூறியது போல...

ஆரோக்கியமான எட்டாவது இலக்கியத் தலைமுறையினரை கூடிய விரைவிலேயே ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் பதிவுசெய்ய வழிவகுக்கும் எனத் திடமாகவே நம்பலாம்! ●

- தினக்குரல்: 16.08.2008

மீண்டும் அந்த வசந்தம்

- புலோலியூர் க.குகனாயகி

எழுத்துச் சிறுகதை வரலாறு பற்றிப் பேசும்போது பொதுவாக மறுமலர்ச்சி சஞ்சிகையை முதன்மைப்படுத்தியே இலக்கிய ஆய்வாளர்கள் தமது கருத்துக்களை விதந்துரைய்ப்பர். 52 சிறுகதைகள்தான் மறுமலர்ச்சியில் வெளிவந்திருந்தாலும் சிறுகதைத் துறைக்கு பங்களிப்புச் செய்த 25 எழுத்தாளர்கள் இச்சஞ்சிகை வாயிலாகவும் அக்காலகட்டத்தில் வெளியான ஈழகேசரிப் பத்திரிகை மூலமாகவும் இனங்காணப்பட்டனர் என ஆய்வாளர்கள் அறுதியாகக் கூறுவார். இந்த 25 எழுத்தாளர் களுள் முக்கியமான ஒருவராகக் கணிக்கப்படுவார் புலோலியூர் குமரப்பர் பெரியதம்பி எனும் ஓர் தமிழ் ஆசிரியர்.

இந்த வகையில் நோக்கும் போது 1947ஆம் ஆண்டிலேயே புலோலியூரில் புனைகதை முயற்சி கால்கோளிடப்படுகின்றது எனக் கொள்ளலாம். பெரியதம்பி அவர்களிலிருந்து விரிவடைந்து வரும் புலோலியூர் புனைகதைப் பரப்பில் 1950-1960 கால கட்டத்தில் மார்க்டிய முற்போக்குவாதச் சிறுகதைப் படைப் பாளியாக மற்றுமோர் ஆசிரியரான என்.கே.ரகுநாதன் இனங்

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன் காணப்பட்டார். இவ்விரு ஆளுமைகளையும் தொடர்ந்து புத்தெழுச்சிக் காலமான அறுபதுகளில் இன்னுஞ் சிலர் சிறந்த சிறுகதைப் படைப்பாளிகளாகப் புலோலியூரில் புகழ்பெற்று விளங்கினர். அவர்களுள் முக்கியமானவர்களாக க.சதாசிவம், க.தம்பையா, செ.கந்தசாமி ஆகிய மூவரையும் குறிப்பிட்டுக் கூறலாம்.

சிறுகதை இலக்கியத்தின் செல்நெறியாக சாதியம், வர்க்கியம், இனத்துவம் போன்ற கருத்துக்கள் திகழ்ந்த எழுபதுகளில் மேலும் சிலர் சிறுகதை ஆசிரியர்களாகப் புலோலியூரில் தம்மை அடையாளப்படுத்திக் கொண்டனர். ஏ.ரி.நித்தியகீர்த்தி, சோ.ராமேஸ்வரன், சிங்கைத்திவாகரன், ஆ.இரத்தினவேலோன் போன்றோர் அவர்களுள் குறிப்பிடத் தக்கவர்களாவர்.

தமிழ்த் தேசியவுணர்வுக்காலம் எனக் கொள்ளத்தக்க 1983ற்குப் பின்னரே நவீன இலக்கியப் போக்குகள் சிறுகதைத் துறையினை அதிகாரப்படுத்தி நிற்கின்றது. இக் காலகட்டத்தில் புலோலியூரில் எழுத ஆரம்பித்தவர்களுள் கனதியான பங்களிப்பினைச் செய்தவர்கள் என்ற வகையில் மங்களராஜி, சந்திரா தியாகராஜா, க.குகநாயகி ஆகியோர் விதந்துரைக்கத் தக்கவர்கள். பெண் பிரமாக்களின் தோற்றமும் புலோலியூரில் இவர்களுடன் தான் ஆரம்பமாகின்றது எனலாம்.

மேற்குறிப்பிட்ட எழுத்தாளர்களுள் தமது பெயருடன் புலோலியூரின் பெயரினையும் முன்னிறுத்தி புகழ்பெற்ற நால்வரின் தொடர்ச்சியாக ஜந்தாவதாக இணைந்து கொண்டிருக்கும் குகநாயகியும் தான் கைகோர்த்த எழுத்தாளர்களோடு சமமாக நிற்கக்கூடியவர் என்பதனை தான் அண்மையில் அறுவடை செய்த ‘மீண்டும் அந்த வசந்தம்’ எனும் சிறுகதைத் தொகுதி மூலம் நிலைநாட்டியுள்ளார்.

எண்பதுகளின் இறுதியில் இருந்து எழுதிவரும் குகநாயகி தேசியப் பத்திரிகைகளிலும், வானொலியிலும் அவ்வப்போது அரங்கேற்றிய கதைகளுள் காத்திரமானவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்து இச் சிறுகதைத் தொகுதியில் பதிவு செய்துள்ளார். தனக்கு மிகவும் பிடித்ததும், நெருக்கமானதுமான பிரதேசத்தில் பாத்திரங்களை நகர்த்தி மையக்கருவுக்கு உயிர்ப்பூட்டத் தக்கவகையில் கதை நிகழ்வுகளைச் சித்திரித்து அற்புதமான புரிதல் அனுபவங்களுடன் இவர் இக் கதைகளைப் புனைந்துள்ளார்.

வடபுலத்து இளைஞர்கள் முன் விரிந்து கிடக்கும் குடும்பச்சுமை, சக்தியற்ற பெண்களின் மௌன ஒலங்கள், மனித மனங்களின் கனவுகள், கற்பனைகள், உள்ளத்தின் உணர்வுகள், ஏக்கச் சுறிப்புகள், பெண்களின் மீதான அத்துமீறல்கள், சுரண்டல்கள், குடும்ப உறவுகளின் சிதைவுகள் என்பன இவரது பதிவுகளில் பிரதானம் பெறும் அம்சங்களாகி வாசிப்போர் ஆர்வத்தினைத் தூண்டி நிற்கின்றன.

இத் தொகுதியில் இடம் பெற்றிருக்கும் கதைகள் யாவும் எண்பதுகளின் பிற்கூற்றிலேயே எழுதப்பட்டவை. ஆதலால் நூலின் முன்னுரையில் பண்டிதர் வீ.பரந்தாமன் குறிப்பிடுவது போல், வாசகர் தமது உணர்தலைச் சற்றுப் பின்நோக்கிச் செலுத்தியே நயக்க வேண்டியவராவார்.

வெளிநாடு சென்று போதைப் பொருள் கடத்தலில் ஈடுபடும் இளைஞர் பற்றிய ‘கனவுகள், கற்பனைகள், ஆடைகள்’ கதையில் “ஜேயோ! அவன் என்றை பிள்ளை. நான் பெத்த பிள்ளையைப் பற்றி எனக்குத் தெரியாதே? அவன் ஒரு நாளும் ஒரு பிரச்சினைக்கும் போகமாட்டான்” என இங்கிருந்து அங்கலாய்க்கும், அன்றாடம் நாம் தரிசிக்கும் ஒரு சராசரித் தாயுள்ளத்தை மிகவும் நேர்த்தியாக சித்திரித்துள்ளார் கதாசிரியை.

புலோலியூர் ஆ.கிரத்தினவேலோன் பாரதியின் கவிதை வரிகளுக்கு இலக்கணமாய் ‘நிலா’ எனும் பாத்திரத்தைச் செதுக்கி, ஆணாதிக்க விழுகத்தினை உடைத்தெறிந்து விட்டு சமுதாயத்தில் துணிந்து, நிமிர்ந்து வாழும் பெண்கள் தோன்ற வேண்டும் என்ற தனது ஆதங்கத் தினை ‘வாக்குறுதி’ எனும் சிறுகதையில் வெளிப்படுத்துகிறார் குகநாயகி. அணிந்துரையில் ஆசிரியர் தா.ஜெயவீரசிங்கம் கூறுவது போலவே பெண்ணியச் சிந்தனை மிகவும் அற்புதமாக இக்கதையில் எடுத்தாளப்படுகின்றது. இத் தொகுதியில் உச்சம் பெற்ற கதையாகவும் இதனையே கொள்ளவேண்டியுமள்ளது.

சீதன ஆசை கொண்டு தமது மகனின் வாழ்வையே சீரழிக்கும் பெற்றோருக்கு ஒரு பாடம் புகட்டுகிறது ‘அந்த விதியின் வலிமை பெரிது’ எனும் கதை. என்றை காலத்தையும், வாழ்க்கையையும் நீங்கள் எப்பவோ வீணாக்கிப் போட்டியளே! அவன்றை வாழ்க்கையை வீணாக்கிப் போட்டனே என்று சாகிற வரை நீங்கள் நினைச்சு நினைச்சுத் துன்பப்படுங்கோ! அதுதான் உங்களுக்குத் தண்டனை” எனப் பெற்றோரைப் பார்த்து அவன் கூறும் போது, வாசகர்களாகிய நாழும் தான் அதிர்ந்து விடுகின்றோம்.

குடியின் பயங்கரத்தையும், வாழ்வின் நிம்மதியையே குழிதோண்டிப் புதைக்கும் அதன் கொடுரத்தையும் எந்தவித மிகைப்படுத்தலுமின்றி, அன்றாடம் ஒரு சராசரிக் குடும்பத்தில் நிகழும் சம்பவங்களுடாக மிகவும் அற்புதமாக மகுடக் கதையில் சித்திரித்துள்ளார் கதாசிரியை.

“அளவுக்கு மிஞ்சி கதைச்சியெண்டால் காதாவடி பிளந்திடும். வெளுத்து முறிச்சுப் போட்டுப் போடுவன் என்று நினைச்சுக் கொள். விட்டால் பெரிய பிரசங்கமே பண்ணுவாய் போல கிடக்கு. கேட்டால் கேட்ட கேள்விக்கு மட்டும் பதில் சொல்ல வேணும், விளங்குதோ?”

அன்மைக்கால அறுவடைகள் —

அவனுக்கு சர்வாங்கமும் நடுங்கியது. ஆதரவாக அங்கிருந்த தூணைப் பற்றிக் கொண்டாள். இதயம் படபடவென அடித்துக் கொண்டது.

அவனை நிமிர்ந்து பார்க்கப் பயந்து குனிந்து கொண்டாள்.

நல்ல சிருஷ்டிகளை இயல்பானதாய் படைக்க வேண்டும் என குகநாயகியின் மனதில் உறைந்து கிடக்கும் என்னம் இவ்வாறு உணர்வுபூர்வமான வெளிப்பாடுகளாக அவரது பேனாவிலிருந்து ஊற்றெடுத்திருக்கின்றது.

குகநாயகியின் இத்தகு ஆற்றலுக்கு அவரது மரபணுவும் ஓர் பங்களிப்பை வழங்கியுள்ளது. புலோவியூரின் புகழ்பூத்த அறிஞரான கந்தமுருகேசனாரின் சீடர்களில் மிக முக்கியமான வரான பண்டிதர் பரந்தாமன் அவர்களின் தாய் மாமனாரின் புதல்வியே இக்கதைகளின் ஆசிரியை குகநாயகி என்பது இங்கு குறிப்பிடற்பாலது. இந்த வகையில் மரபு வழித் தமிழ் புலமை மிக்கவரும், தற்போது தமிழ் ஆசிரியையாக சொந்த மண்ணில் பணிபுரிபவருமான குகநாயகி, தன் ஆசானாகவும் திகழ்ந்த பண்டிதர் பரந்தாமனின் முன்னுரையுடன் இந்நாலினை வெளிக் கொண்டிருப்பது அவரை அடையாளப்படுத்த வல்லது.

ஆனாலும் தமிழ்த் தேசியவனர்வுக் காலத்தில் எழுத ஆரம்பித்த குகநாயகி அத்தாக்கத்திற்கு உட்பட்டதாக ஒரு கதையினைத் தானும் இத்தொகுதியில் சேர்த்துக் கொள்ளாதது ஏன்? என்ற கேள்வி முடிவில் மனதில் எழுவதைத் தவிர்க்க முடியாதுள்ளது.

கூடவே நவீன இலக்கியம் போக்குடன் கூடிய நல்ல கதைகளை குகநாயகி தேடிப் படிக் க வேண்டியதன் அவசியத்தையும் இத்தொகுதிக் கதைகள் உணர்த்தி நிற்பதனையும் இவ்விடத்தே குறிப்பிட்டேயாக வேண்டியுள்ளது.

புலோவியூர் ஆ.இரத்தினவேலான்
மண்ணின் பசை ஒட்டப் பேகம் பாத்திரங்களுக்கு
குகநாயகி பெயர் குட்டும் போது அதே மண்ணுடன் இசைந்து
செல்லாததும், ஆசிரியர் கூற்றாகச் சொல்லும் உரையில் நமது
மண்ணின் நெடி இல்லாததும் ஈழத்து இலக்கியங்களின் மீதான
வாசிப்பினை, அதன் தேவையினை குகநாயகிக்கு மேலும்
வலியுறுத்துவதாகவே அமைகின்றன. ஜனார்த்தனம், ஜானகி
அம்மாள், கண்ணதாசன், புருஷோத்தமன், பராசக்தி போன்ற
பெயர்கள் எம்முள் எத்தனை பேருக்கு உண்டு?

குடும்பச் சிக்கல்கள் சமுதாயச் சிக்கல்களுடன் சமகாலச்
சிக்கல்களையும் தமது கதைக்கருக்களாக்கி குகநாயகி
அன்மைக் காலங்களாக ‘தினக்குரல்’ போன்ற பத்திரிகைகளில்
எழுதிவரும் கதைகளில் இருந்து சிறுகதையின் அமைப்பு,
பாத்திரவாரப்பு, கலையழகு போன்ற அம்சங்களில் கதாசிரி
யைக்கு தற்போது ஏற்பட்டுவரும் பிரக்ஞையை அவதானிக்கக்
கூடியதாக உள்ளது. ஈழத்துச் சிறுகதை வளர்ச்சியில் செல்லி
குகநாயகியும் குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்புச் செய்திருக்கிறார்
என்ற பண்டிதர் பரந்தாமனின் கூற்றுடன் உடன்பட முடிகின்றது.

சிறுகதையின் நவீன செல்நெறி பற்றிய பரிபூரண
தெளிவுடன் குகநாயகி அறுவடை செய்யவுள்ள அடுத்த
நாலிற்கான நல்லதோர் கால்கோளாக மட்டுமே ‘மீண்டும் அந்த
வசந்தம்’ திகழ்கின்றது என்பதனையே அறுதியாகக் கூற
முடிகின்றது. ●

- தினக்குரல்: 13.04.2008

கனகசெந்தி கதாவிருது பெற்ற சிறுகதைகள்

- தொகுப்பாசிரியர்: செங்கை ஆழியான்

யாழ் இலக்கிய வட்டம் ‘இலங்கை இலக்கியப் பேரவை’ என்ற அமைப்பின் மூலம் வருடா வருடம் வெளிவரும் ஆய்வு, நாவல், சிறுகதை, கவிதை, காவியம், சிறுவர் நூல், நாடகம், சமயம் முதலான துறைசார் சிறந்த நூல்களுக்கு விருதும், பரிசில்களும் வழங்கி எழுத்தாளர்களைக் கௌரவித்து வருகின்றது. அத்தோடு சிறந்த ஆய்வு நூலுக்கு சம்பந்தர் விருதும், சிறந்த கட்டுரையியல் நூலுக்கு அ.பொ.செல்லையா விருதும், சிறுகதை நூலுக்கு நாவேந்தன் விருதும் வழங்கி எழுத்தாளர்களை ஊக்குவித்து வரும் இலங்கை இலக்கியப் பேரவை அவ்வப்போது வெளிவருகின்ற சிறந்த சிறுகதை களுக்கு ‘கனகசெந்தி கதாவிருதும்’ வழங்கி வருகின்றது.

இந்த வகையில் 2003 முதல் 2007 வரையிலான ஐந்து ஆண்டுகளில் மூன்று காலகட்டத்தில் மொத்தம் பதினேழு சிறுகதைகள் கனகசெந்தி கதாவிருதினைப் பெற்றுள்ளன. எம்.எஸ்.அமானுல்லா, புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன்,

புலோவியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன் ஏ.எஸ்.உ.பைதுல்லா, சி.கதிர்காமநாதன் ஆகிய நால்வரின் சிறுகதைகள் முதன் முதலாக (2003-2004 காலகட்டத்தில்) கனகசெந்தி கதாவிருதுக்குத் தேர்வாகின.

இரண்டாவது தடவை ஐங்கொள்ள வேண்டும், செம்பியன் செல்வன், சாந்தன், நீர்வை பொன்னையன், குந்தவை, சட்டநாதன் ஆகிய அறுவர் கனகசெந்தி கதாவிருது பெற்றனர். 2007 வரையிலான முன்றாவது காலகட்டத்தில் செங்கை ஆழியான், புலோவியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன், யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம், பன்.பாலா, திருமலை வீ.என்.சந்திரகாந்தி, கனகசபை தேவகடாட்சம், பாவனி தேவதாஸ் ஆகிய எழுவரின் சிறுகதைகள் கனகசெந்தி கதாவிருதுக்குத் தேர்வாகின.

உருவத்திலும், உள்ளடக்கத்திலும், கலாநோத்தியிலும் நல்ல சிறுகதைக்குரிய பண்புகளைக் கொண்டு விளங்கும் இப்பதினேழு சிறுகதைகளும் புதிய சக்திரத்தில் ஈழத்துச் சிறுகதையின் செல் நெறியினைக் காட்டும் வகையான கதைகளாக விளங்கவும் வல்லன. இத்தகு சிறப்பியல்புமிக்க இப்பதினேழு சிறுகதைகளையும் ‘கனகசெந்தி கதாவிருது பெற்ற சிறுகதைகள்’ எனும் மகுடத்தில் நூலாகத் தொகுத்தளித்துள்ளார் செங்கை ஆழியான்.

�ழத்து சிறுகதைத் துறைக்கு கூட்டு மொத்தமாகப் பெருமை சேர்க்கவல்ல இந்நூலினை கொழும்பு மீரா பதிப்பக த்தினர் தமது 75ஆவது பிரசரமாக வெளிக் கொண்டந்திருப்பது மனங்கொள்ளத்தக்கது.

தமிழருக்கும், முஸ்லிம்களுக்கும் இடையே நிலவி வந்த உன்னத உறவின் சிறப்பினை எம்.என்.அமானுல்லாவின் ‘கருவேலங் காடுகள் தாண்டி...’ எனும் சிறுகதையும், ஏ.எஸ்.உ.பைதுல்லாவின் ‘ஜலசமாதி’ சிறுகதையும் பெருமிதத்தோடு நினைவுகூர வைக்கின்றன. இரு இனத்தவர்

அன்மைக்கால அறுவடைகள் —————

களும் ஒரேயினமாக அந்நியோன்யமாக எப்படி வாழ்ந்தார்கள் என்பதனை இக்கதைகள் மிக அற்புதமாகவே பதிவு செய்துள்ளன. முடிவில் எம்முள் ஓர் ஏக்கத்தினையும் ஏற்படுத்தி நிற்கின்றன.

“கருவேலங் காட்டை ஊடறுத்துக் கொண்டு நீண்ட நெடுங்கோடாய் செல்லும் செம்மண் சாலையில் பலாப்பழக் கூடையோடு ‘ஆரிபாட ஊருக்கு’ சைக்கிளில் சென்று கொண்டிருக்கும் தேவன் ஜூயாவின் உருவம் சிறுகச் சிறுகத் தேய்ந்து ஓளிப்புள்ளியாக மறையும் வரை ஆதம் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தார்” என அமானுல்லா கதையை முடிக்கும் போது நெஞ்சில் எழும் நெருடல் தவிர்க்க முடியாதது.

இரத்தினவேலோனின் இரு சிறுகதைகள் கனகசெந்தி கதாவிருதுக்குத் தெரிவாகியுள்ளமை குறிப்பிடக்கூடியது. ‘வேட்டை’ பெண்ணியச் சிறுகதையாகவும் ‘நெஞ்சாங் கூட்டு நினைவுகள்’ சிறுபராயத்து நினைவுகளை கிளரிவிடும் ஒரு படைப்பாக்க புதுவடிவமாகவும் திகழ்கின்றன. ‘வேட்டை’ அன்மைக்கால சிறுகதைகளுள் உன்னத தரம் வாய்ந்ததோன்று என கலாநிதி செங்கை ஆழியான் அன்மையில் தனது செவ்வியொன்றில் குறிப்பிட்டிருந்தமை இவ்விடத்தே நினைவில் கொள்ளத்தக்கது.

“கடவுளே! என்ற வீடு தரைமட்டமாய் போச்சே? நான் பாடுபட்டுக் கட்டின வீடு. என்ற ஜூயோ நான் என்ன செய்வேன். இனி எப்பிடி ஒரு வீடு கட்டப் போறன்...” எனப் புலம்பும் தந்தையிடம், “அப்பா ஓப்படைக்கு கட்டி வைத்திருந்த எங்கட சின்ன வீடும் உடைஞ்சிருக்குமோ” என அங்கலாய்க்கும் அந்தச் சிறுவன் வாசகர் மனதில் ஏற்படுத்தும் காயம் மிக ஆழமாகவே சி.கதிர்காமநாதனின் ‘வீடு’ சிறுகதையில் விழுந்திருக்கின்றது.

புலோலியூர் ஆ.கிரத்தினவேலோன்

தெற்கிலிருந்து வரும் ஒரு பெரும்பான்மையினத்தைச் சார்ந்த பெண்ணின் பார்வையில் வடக்கின் அவலங்களை தனக்கேயுரித்தான் சிறப்பியல்புகளுடன் செம்பியன் செல்வன் ‘மாயாவதியின் கனவு’ எனும் கதையினை நகர்த்தியுள்ளார். சாந்தனின் ‘மீள்தல்’ முழு நாளையும் தனது மோட்டார் சைக்கிள் திருத்தலில் செலவழித்துவிட்டு எரிச்சலுடன் வீடு திரும்பும் நடுத்தர வயது ஆசிரியரின் மன உணர்வுகளை சில மாணவர்கள் அமைதிப்படுத்தும் முறைமையினை தத்ருபமாகச் சித்திரிக்கின்றது.

முதுபெரும் எழுத்தாளரும், ‘இளைஞராக’ நின்று இன்னமும் சளைக்காது எழுதி வருபவருமான நீர்வை பொன்னையனின் ‘ஜென் மம்’ சிறுகதை சவால்களை நம்பிக்கையோடு எதிர்கொள்ளும் ஓர் இளம் பெண்ணின் மனவறுதியை மிக அழகாக வடித்துள்ளது. கதை சொல்லும் முறைமையில் நீர்வை தற்போது ஏற்படுத்தி வருகின்ற அடுத்த கட்ட பாய்ச்சலுக்கான மாறுதல் இக்கதையிலும் பளிச்சிடுகின்றது.

“பாதியளவில் முடிந்திருந்த கட்டுமான வேலையில் சடுதியானதொரு இடைநிறுத்தம் ஏற்பட்டது. வளவில் கிளை பரப்பி நின்ற பலாமரம் ஓன்றை வேர்களோடு பிடிங்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்கு சம்கதீன் ஆளானார்” என நகரும் ஜெனதா ஷெரிப்பின் ‘முள்ளை முள்ளால்’ சிறுகதையில் இறுதியில் சம்கதீன் எடுக்கும் முடிவினை மிக இயல்பாகவே சித்திரிப்பது வியக்க வைக்கின்றது.

“இப்படியே எங்களை எல்லாம் முந்தியே பழக விட்டிருந்தா ஆளை ஆள் மதிக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக் குடுத்திருந்தால் எங்களுக்குள்ளை இந்தச் சண்டையே வந்திராது” எனும் சேதியினைச் சொல்லும் குந்தவையின் ‘நாடும் நம் மக்களும்’ சிறுகதை வாசிப்போரைச் சிந்திக்கத் தூண்டு

அன்மைக்கால அறுவடைகள்

கிறது. தவறான பாலியல் உந்தலை விரசமில்லது தனக்கே உரித்தான கதை கூறும் முறை மூலம் ‘பொழுது’ கதையினை கலாபூர்வமாக நகர்த்தியுள்ள சட்டநாதன் கதை முடிவில் ஒரு கணம் வாசகர்களை திகைப்பிற்குள்ளாக்கிவிடுகிறார். தொகுதி யில் வித்தியாசமானதோர் கதையாக சட்டநாதனின் இக்கதை திகழ்கின்றது.

தொகுப்பாசிரியரும் முன்னணி நாவலாசிரியருமான சொங்கை ஆழியானின் ‘ஓ வெள்ளவத்தை’ எனும் ‘கனாமி பற்றிய எதிர்வு கூறல்’ கதையொன்றும் இத்தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ளது. கனாமி பற்றிய அறிவினை விஞ்ஞானபூர்வமாக விளக்கி எதிர்காலச் சந்ததியினரை எச்சரிக்கையுடன் இருக்க வைப்பதே இக்கதையின் நோக்கம் என்பதும் புலனாகின்றது.

அன்மைக் காலங்களில் அதிகமாகவே எழுதிவரும் பெண் பிரமாக்களுள் யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் மிக முக்கியமானவர். நிகழ்கால நடப்புகளை நம்பகத்தன்மையுடன் சித்திரிக்கும் இவரது ‘காணவில்லை’ எனும் கதை இத்தொகுதிக்கு அணி சேர்த்துள்ளது. வீட்டையே இனங்காணமுடியாது இடிபாடுகளுடன் காணப்படும் குழலில் அதன் திறப்பினை தேடும் முதாட்டியின் இயல்பினை மிக அற்புதமாகப் பதிவுசெய்துள்ளார். இதை ஒத்த அதிர்வினையே கனகசபை தேவகடாட்சத்தின் ‘பிணங்கள் விற்பனைக்கு’ எனும் சிறுகதையும் ஏற்படுத்துகின்றது. “நீங்கள் பொலிலில் அங்க இங்க முறைப்பாடு செய்யக்குள்ள நானும் உங்க மகன் சாந்தனும் ஒண்டாகப் பிடிப்பட்டதெண்டும் இப்ப நான் எங்க எண்டு தெரியாதெண்டும் சொல்ல வேணும்” என சுவிசிலிருந்து தொலைபேசியில் சொல்லும் அவனுக்கு “எண்டுள்ளட உடலுக்கும், உயிருக்கும் விலை பேசிறாய் என்ன! வைய்டா போனை” என அந்த மகனை இழந்த ஏழைத்தாய் சொல்லும் இடம் எம்மையும் நிமிர வைக்கின்றது.

புலோவியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன்

அதிகம் அறியப்படாத எழுத்தாளரான போதிலும் பவானி தேவதாஸ் ‘என் இனிய தோழனே’ எனும் சிறுகதையில் கோர யுத்தத்தின் மற்றைய பக்கத்தினை மிக அற்புதமாகவே சித்திரிக்கின்றார். “நீ நிரபராதி. பிழைக்க வழி தெரியாமல் பெண்டாட்டி பிள்ளைகளைக் காப்பாற்ற இதில் சேர்ந்தவன். உனக்கா இந்தக் கதி?” என தமிழ்ப் பெண்ணொருத்தி தனது சிங்கள இள நண்பனின் அகால மரணத்தில் ஒலமிடும் இடம் வாசகர்களையும் ஒர் கணம் சிந்திக்க வைக்கின்றது. இக் கதையைப் போலவே நிகழ் காலப் பிரச்சினையின் சித்திரிப்பினாடாக வாசகரை அதிரவைக்கும் இன்னோர் கதையாக திருமலை வி.என்.சந்திரகாந்தி எழுதிய ‘சம்ஹாரம்’ திகழ்கிறது. ‘என் பெயர் இலக்கியன். செத்துக் கிடப்பவன் ஊடகன்’ என்பது சமகாலத்திற் கான உன்னதமிக்க குறியீட்டெல்லாம். பன்.பாலாவின் ‘பெரியவன்’ கதையும் சமூக அவல உணர்வினைப் படம் பிடித்துக் காட்டும் நல்ல ஒரு சிறுகதையாகவே விளங்குகின்றது. கதையில் வரும் பாத்திரங்கள் நம்பகத்தன்மைவாய்ந்தவை.

இலண்டன் பூபாளராகங்கள் சிறுகதைத் தொகுதிகள் போலவே, புதிய நூற்றாண்டின் முதல் தசாப்தத்தினை பதிவு செய்யத்தக்க வகையான மாதிரிக்கு மேலும் ஒரு உதாரணமாக ‘கனகசெந்தி கதாவிருது பெற்ற சிறுகதைகள்’ நூலினையும் கொள்ளலாம் என்பதனை நிறைவாகக் கூறலாம். ●

- தினக்குரல்: 21.09.08

துருவ சஞ்சாரம்

- ஆனந்தி

சீற்றூர்கள் பல சிறந்த சிறுக்கையாசிரியர்களின் விளை நிலமாக இருந்து வந்திருக்கின்றது. தெற்கே திக்குவல்லை முதல் வடக்கே காவலூர் வரை பல கிராமங்களை இதற்கு உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். இந்த வகையில் வட புலத் திலுள் ள ஏழாலை மண் ணின் பங் களிப் பு விதந்துரைக்கத்தக்கது. இப் பத்தியில் ஏலவே ஒரு முறை நான் குறிப்பிட்டது போல, ஈழத்து சிறுக்கையின் பிதாமகர்களான இலங்கையர்கோன், சி.வைத்தியலிங்கம் ஆகியோரின் பிறந்தகமாய் விளங்கும் ஏழாலையூர், அதற்கும்பால் தமிழ்ப்பிரியா, ஐனகமகள் சிவஞானம், இந்திராணி, கே.ஆர்.ஐஊனா, மதுராந்தகி போன்ற பெயர் பதித்த பல இலக்கியவாதிகளையும் உருவாக்கியுள்ளது. இந்த வரிசையில் பொருந்தத்தக்க இன்னொருவராக மல்லிகைப் பந்தலின் அண்மைக்கால அறுவடையான ‘துருவ சஞ்சாரம்’ சிறுக்கைத் தொகுதி மூலம் இனங்காணப்பட்டுள்ளார் திருமதி மாதினியார்

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன் ஆனந்த நடராஜா எனும் இயற்பெயரைக் கொண்ட ‘ஆனந்தி’ எனும் எழுத்தாளர்.

கடந்த நான்கு தசாப்தங்களாக தான் எழுதிய சிறு கதைகளின் குவியலிலிருந்து பதினெட்டு சிறுகதைகளைத் தேர்ந் தெடுத்து இத்தொகுதியினை ஆனந்தி வெளிக் கொணர்ந்துள்ளார். இவற்றுள் எழுபது விழுக்காடான் கதைகள் ‘மல்லிகை’ மாசிகையில் பிரசுரமாகியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்க ஒர் அம்சமாகும். ஏனையவை ‘வீரகேசரி’, ‘தினமுரகு’ போன்ற பத்திரிகைகளில் வெளியாகியவையாகும்.

“ஆரம்பத்தில், முதல் தொடக்கமாக நான் எழுத்துவகில் பிரவேசித்தது, அரசியல் கட்டுரை மூலமாகத்தான். பின்னர்தான் சிறுகதைகள் எழுத ஆரம்பித்தேன். அதுவும் ஓரிண்டு பத்திரிகைகள் மூலமே என்னால் எழுத முடிந்தது. என் கதைகள் கனம் குறைந்தது என்று தூக்கியெறியப்பட்ட சம்பவங்களுமுண்டு. இதனால் நான் சோர்ந்துவிடவில்லை. இலக்கிய யாசகம் பெறுவதற்காக நான் படியேறிப் போன சம்பவங்களுமுண்டு!” என நுழைவாயிலில் தன் மனந்திறந்து கூறியிருக்கும் ஆனந்தி, ‘மல்லிகை’ ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவாவின் ஊக்குவிப்பும் ஆசிர்வாதமுமே தன்னை இப்படி ஒரு உயரத்தை தொடரவைத்திருக்கின்றது என்று நன்றியுடன் நினைவுகளர்ந்துள்ளார்.

நூலின் பதிப்புரையில் ஆனந்தி பற்றி ‘மல்லிகை’ ஆசிரியர் கூறியிருக்கும் ஒரு செய்தி மிக முக்கியமானது. “இவரது கதைகளின் உள்ளடக்கம் வழக்கமான, இயல்பான பெண் எழுத்துக்கள்லை. பெண் சிந்தனைகளுமல்ல. மாறாக அவை மானுடச் சிந்தனைகள்” எனகிறார் ஜீவா.

“இவரது கதைகளை வாசிக்கும் எவரும் முதலில் உணர்வது ஒரு வித்தியாசமான மொழிநடையே! ஏதோ

அன்மைக்கால அறுவடைகள் —————

சமுதாயத்திற்குப் பெரிய மனதுடன் உபதேசம் செய்வது போன்ற பாவணையில்லாத, ஆயினும் சற்றுச் சிக்கலான, கொஞ்சம் கவர்ச்சியான ஒரு மொழிநடை. இது ஆனந்தியினுடைய மொழிநடை எனச் சொல்லத்தக்கதாய்... அதுவே அவரது பலமும், பலவீனமுமாக அமைகின்றன” என ஆனந்தி பற்றி முன்னுரையில் பதிவுசெய்கிறார் கோகிலா மகேந்திரன்.

நாற்பதாண்டுகளாக எழுதிவரும் ஆனந்தியின் கடைசி நாலாண்டுக் கதைகள் மட்டுமே இத்தொகுதிக்கு அணி சேர்த்திருப்பதற்கான காரணத்தை கோகிலா மகேந்திரன் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்: “பல தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்கு நிகழ்ந்தது போலவே இடப்பெயர்வும், அனர்த்தங்களும் இவரது கதைகள் எல்லாவற்றையும் பேணிப் பாதுகாக்க முடியாத நிலைக்கு இவரைக் கொண்டுவேந்துவிட்டன. மீதமான கதைகளே இங்கு தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.”

இதனால் ஆனந்தியின் ஆரம்ப கால எழுத்தினைத் தரிசிக்க முடியாததோடு, அவரின் இலக்கிய வளர்ச்சி பற்றிய ஓர் அவதானிப்பினையும் தெரிவிக்க முடியாதுள்ளது.

தொகுதியின் முதல் கதை ‘செருப்பு’.

“கோவிலுக்கருகே ஒரு பிணம் கிடக்குதாம். யாரோ கட்டுப் போட்டுப் போட்டாங்களாம்” அப்பா சொன்ன போது, “கடவுளே” என்று கண் கலங்கிய தேவி, நெஞ்சு முட்டிய சோகத்துடன் மேலும் விபரம் அறிய விரும்பினாள். தகப்பனின் அனுமதியுடன் வளவைத் தாண்டிப் போய் பணை வடலி யினுடாகப் போகும் ஒற்றையடி பாதையில் மிதந்தாள். பின்னர் குச்சொழுங்கையின் கடைசி எல்லை வரைக்கும் போய், அதில் மறைந்து மதிலில் விளிம்பு வழியாகத் தெருவை எட்டிப் பார்த்தவள் திடுக்கிட்டுப் போனாள்.

புலோலியூர் ஆகிரத்தினவேலோன் அந்தச் சிறுவனின் சடலம் அநாதையாம் தெருக்கரையில் கிடந்தது. இரத்தக் கறைபடிந்த வெள்ளைத் துணியால் அவனை யாரோ முடிவிட்டுப் போயிருந்தார்கள். கால்கள் மட்டும் வெளியே நீட்டியபடியே கிடந்தன. அவற்றிலும் சிதறிக்கிடந்த இரத்தக் துளிகள் இன்னுமொரு பரிதாபக் காட்சி. சுகுகிறவன் தூரத்திக் கொண்டு வரும் போது, அந்தப் பையன் மிக வேகமாக ஓடி வந்திருக்க வேண்டும்.

அப்படி அவன் தலைதெறிக்க ஓடிவந்த வேகத்தில் அவனது கால் செருப்பு ஒன்று வார் அறுந்த நிலையில் இரத்தம் குளித்துக் கொண்டு தெருவின் மையத்தில் வீழ்ந்து கிடந்தது, என ‘செருப்பு’ கதையை நகர்த்திச் செல்கிறார் கதாசிரியை.

அதிகாலையிலிருந்து அக்காட்சியை அக்கிராமமே பார்த்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறது. ஆனால் அந்தக்காட்சி... அந்தச் ‘செருப்பு’ அவனது கண்களை மட்டும் ஏன் கிழிக்கின்றது? உயிரை வதைக்கும் சிரஞ்சீவி சோக காவியமாக அவன் மனத் திரையில் மட்டும் ஏன் விரிகின்றது?

இந்தக் கேள்விகளுக்கெல்லாம் பதிலாகத்தான் ஜீவா பதிப்புரையில் அதைச் சொல்லி வைத்தார்... “ஆனந்தியின் சிந்தனைகள் மானுடச் சிந்தனைகள்”.

இந்தக் கதையினைப் படித்தபோது... “வாயில் வாய்ப் பனுடன் சிதறிக் கிடந்த சிறுமி” என அண்மையில் ஏதோ ஒர் பத்திரிகையில் படித்த யுத்த காலச் செய்தித் தலைப்பொன்றும் கூடவே என் நினைவில் மின்னியது.

“பொய் புரையோடிப் போன ஒரு தீயவனுக்கா ஊர் மாலை போட்டது? இனி ஊரின் கதி என்ன?” எனக் குழுறும் வைதேகியின் கதையான ‘இது ஒரு தலைவனின் கதை’ எதையோ உணர்த்தி வாசிப்போரைச் சிந்திக்க வைக்கின்றது.

அண்மைக்கால அறுவடைகள் —————

இது தொகுதியில் இரண்டாவதாக இடம்பெற்றுள்ள கதை.

இவ்வாறாக சில கதைகள் சொல்லும் படியாகவும், சில குமாராகவும் இன்னும் சில செம்மைப்படுத்தாத விதத்தில் தேராத கதைகளாகவும் அமைந்திருந்து வாசகர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் வேறுபட்ட அனுபவங்களைத் தந்தாலும் ‘ஒரு மேதையும் ஒரு பேதையும்’, ‘சாத்தானின் முகம்’, ‘முட் கிரீடம்’ ஆகிய மூன்று கதைகளுமே இத்தொகுதியில் ஆண்டியை அடையாளப்படுத்தும் கதைகளாக விளங்குகின்றன.

“எனக்கு இப்ப விஸ்கி வேணுமே. விஸ்கி, சிகரெட் இரண்டுமே குடித்தால் தான் எனக்குச் சந்தோஷம் வரும். இஞ்சை... இந்த டூரிஸ்ட் ஹோட்டலிலை நிறைய இருக்குமே... போய் வாங்கி வாறியளே... காச தாறன்.”

முதலிரவுப் பொன்னாளை மகிழ்ச்சியுடன் கொண்டாடி மகிழ்வதற்காக ஆட்சாவின் விருப்பத்திற்கிணங்க அவன் கொள்ளுப்பிடியிலுள்ள ஹோட்டல் ஒன்றிற்கு வந்த இடத்தில் தான் இதை அவள், அவனின் தோள் மீது செல்லமாக முகம் புதைத்து, வெட்கம் கலந்த மெல்லிய குரவில் கேட்டாள்.

உள்நாட்டு சிறுகதையில் புத்தனுபவந்தரும் இச்சம்பவம் மூலம் சில படிப்பினைகளை கதாசிரியை புகட்ட முற்படுகின்றார்.

மோசமான குடிப்பழக்கம் கொண்ட ஆண்களையே அவன் நிறையப் பார்த்திருக்கின்றான். அதற்கு அடிமையாகிப் போன ஒரு பெண்ணை இப்போதுதான் அவன் முதன் முதலாகக் காண நேர்ந்திருக்கிறது. அதுவும் தன் மனைவியாக!

‘ஒரு மேதையும் ஒரு பேதையும்’ என்ற இக் கதையின் முடிவே ஆண்டி மீதான ஒரு ‘நம்பிக்கையை’ நல்குவதாக அமைகின்றது.

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன்
“ஜ்யோ! என்ன கொடுமை இது? எங்களை நல்லாத்தான்
எமாத்திப் போட்டினம். பாவிகள்! எல்லாம் அந்தப் புரோக்கரின்
வேலை. இனி என்ன செய்வது பேசாமல் கழட்டிவிட்டுவேமே?”

அம்மா சொன்ன போது, அவன் தன்னை மறந்து
உணர்ச்சிவசப்பட்டுக் குரல் கம்மப் பேசிக் கொண்டிருந்தான்.
மீண்டும் இடையில் குறுக்கிட்டு ஆவேசமாக அம்மா கேட்டான்.
“அப்ப என்னதான் மகனே செய்யப் போறாய்?”

“இவளை அம்மி மிதித்து அருந்ததி சாட்சியாய் ஏற்றுக்
கொண்ட பிறகு, ஒரு பேதையாய் காலாடியில் விழுந்து கிடக்கிற
இவளை நான் காப்பாற்ற வேணும். தடம் புரண்டு கிடக்கிற
என் சமூகமும் இதனால் கண்விழிக்க வேணும்.”

படைப்பிலக்கியமானது அதன் சமூக நோக்கத்தை நிறை
வேற்றும் அளவுக்கு வலுவானதாக இருக்க வேண்டும். அந்த
வகையில் தன்மொழி சார்ந்த கலாசாரத்தை ஆனந்தி
நன்றாகவே புரிந்து வைத்துள்ளார் என்பதற்கு மேற்படி சிறுக்கதை
சிறந்ததோரு சான்றாக அமைந்துள்ளது.

உள்ளுரில், மக்களின் வரிப்பணத்தில் இலவசமாக கற்று
விட்டு படிப்பு முடிந்ததும் வெளிநாடு சென்று சௌகரியமாக
வாழும் ‘முளைசாலிகளுக்கு’ ஒரு சாட்டையாடியாக ‘சாத்தானின்
முகம்’ கதை திகழ்கின்றது.

“அப்பா... நான் அமெரிக்காவுக்குப் போகேல்லை. நாங்கள்
திரும்பவும் யாழ்ப்பாணம் போய்விடுவாம்... அங்கை எனக்குப்
பல புனிதப் பணிகள் காத்திருக்கு...” என டாக்டர் ராகவன்
சொன்னபோது அனைவரும் பேயறைந்தது போலானர்கள்.

ஆனால், டாக்டர் ராகவன் ஊர் திரும்புவது வாழவல்ல...
வாழ்விக்க எனக் கூறியதற்கும் அப்பால், வாழ்க்கை மீது

அண்மைக்கால அறுவடைகள் —

படைப்பாளி கொண்டிருக்கும் தீவிர உறவின் தாற்பரியத்தை வாசகர்களுக்கும் புரியவைத்த வகையிலும் ஆனந்தி கவனிப்புப் பெற்றவராக விளங்குகின்றார்.

“அந்த அமெரிக்க மாப்பிள்ளையை நம்பி ஏமாந்ததுதான் மிச்சம். உனர்வுகளாலே அவளோடு வாழுலாமென்பதே வெறும் கனவாகிப் போச்சு. துளிகூட என் மீது அன்பில்லாத ஒருவனோடு வாழவே பிடிக்கவில்லை... இப்ப எல்லாம் போய்... நான் ஒரு புது மனுஷி. எனக்கு ஒரு வாழ்க்கை வேணும். அதுக்காகத்தான் நான் இப்ப... புரோக்கரிட்டை வந்திருக்கிறன்.”

என ‘முட்கிரீட்ததில்’ வருகின்ற சாருவும் ஈழத்துச் சிறுகதைத் துறையில் முதற் தடவையாக இடம்பெறும் பாத்திரவார்ப்பு என்றே நினைக்கின்றேன்.

கதையின் முடிவில் ஆனந்தி இப்படிக் கூறுகின்றார்:

“தான் தேடுகின்ற அந்தப் புது வாழ்க்கை நன்றாகவே விடியுமென்று சாரு நம்பினாள். ஏனென்றால் ஒரு முடபயணத்தின் தோடக்கம் அவனுடையது.”

இவ்வாறாக சமூக அவலங்களை தனது ஓவ்வொரு பக்கங்களிலும் பதிவுசெய்து தன் புதிய பார்வை மூலமும், அழகான மொழிநடை மூலமும் வாசகர்கள் ரசனைக்கு ‘துருவ சஞ்சாரம்’ வழியாக தீவிபோட முயன்றுள்ளார் ஆனந்தி.

நிறைவாகச் சொல்வதாயின், “சிறுகதையின் முக்கிய மூன்று அம்சங்கள் எனக் கூறுவதானால் சிறுகதை பற்றிய பிரக்ஞை, பார்வை, கதை மரபு ஆகியவற்றினைக் கொள்ளலாம். பார்வையும் சிறுகதைப் பிரக்ஞையும் கொண்ட கலைஞர்களை விடவும் சமூக விமர் சனத்தை முன் வைக்கும் கதை சொல்லிகளையே நம் தமிழ் வாசகர்கள் இறுகத் தழுவிக்

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன்
கொள்கிறார்கள்” என்பார் சுந்தரராமசாமி.

ஆனந் தியின் தொகுதியைப் படித்து முடித்ததும்
சுந்தரராமசாமியின் மேற்படி கூற்றே எனக்கு நினைவுக்கு
வந்தது. ●

- தினாக்குரல் : 29.11.2009

பீலிக்கரை

- பிரமிளா செல்வராஜா

மலையக இலக்கியம் என்றதுமே அதன் பிதாமகர்களாக நினைவுக்கு வருபவர்கள் கோ.நடேசம்யர், சி.வி.வேலுப்பிள்ளை, கே.கணேஷ் ஆகிய மூவர். முப்பதுகளில் இவர்களது இலக்கியச் சாதனைகள் பிரமிப்பைத் தந்திருந்தாலும், ஈழத்து இலக்கியத்தில் மலையகப் பதிவுகள் சற்று அழுத்தமாக விழுந்த காலமாக அறுபதுகளையே கொள்ள வேண்டியுள்ளது. என்.எஸ்.எம். ராமையா, தெளிவத்தை ஜோசப், திருச்செந்தூரன் போன்றவர்கள் இக்கால கட்டத்தின் சிறந்த ஆளுமைகளாக தம்மை இனங்காட்டிக் கொண்டனர். இவர்களைத் தொடர்ந்து மலையகத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட சிலரும், பிற பிரதேசங்களில் பிறந்து தொழிலின் நிமித்தம் மலையகத்தை வாழ்விடமாகக் கொண்டிருந்த சிலரும் மலையக இலக்கியத்தில் ஆழத் தடம் பதித்தனர். மாத்தளை வடிவேலன், மலரன்பன், மல்லிகை சி.குமார், மு.சிவலிங்கம், மாத்தளை சோழ போன்றவர்களையும், பேராசிரியர் நந்தி, புலோலியூர் க.சதாசிவம், தி.ஞானசேகரன் முதலானவர்களையும் முறையே இதற்கு உதாரணங்களாகக் கொள்ளலாம்.

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன் லயத்துக் காம்பரா வாழ்க்கை முறைமைகள், பிள்ளைகள் வேலைக்கமர்த்தப்படல், பிரஜாவரிமைப் பிரச்சினைகள், தோட்டத்தில் நிகழும் அடக்குமுறைகள், அட்டுழியங்கள், அதற்கெதிரான போராட்டங்கள், சேமலாப நிதியம், ஓய்வுதியம் போன்றனவற்றைப் பெறுவதில் உள்ள சிக்கல்கள், சிரமங்கள், பாலியல் சுரண்டல்கள், பழிவாங்கல்கள், வர்க்க உணர்வுகள், இன முரண்பாடுகள் போன்ற இன்னோரண்ண பிரச்சினைகளே ஆரம்பத்தில் மலையக இலக்கியத்தின் பாடுபொருளாக அமைந்திருந்தன.

எண்பதுகளில் ஈழத்து இலக்கிய செல்நெறியில் ஏற்பட்ட புதிய உணர்வு முறைமையானது மலையக இலக்கியத் தினுள்ளும் ஊடுருவவே செய்கின்றது. இதன் விளைவால் பல புதியவர்கள் மலையக எழுத்தாளர் மத்தியில் அடையாளங் காணப்பட்டனர். ‘தீர்த்தக் கரை கதைகள்’ ஏற்படுத்திய மாற்றம் இந்த வகையில் விதந்துரைக்கக்தக்கத்தும் மிக முக்கியமானது மாகும். மலையகச் சீர்திருத்தம், மக்கள் எழுச்சி போன்ற கருத்துகள் இக்காலகட்டத்தில் முன்வைக்கப்பட்டாலும், தேசிய இனப்பிரச்சினைகளினாலான விளைவுகளை சித்திரித்த புனை கதைகளே புதிய எல்லைகளைத் தொட உதவிற்று எனலாம்.

இந்த அறுவடையின் தொடர்ச்சியாக அண்மைக்காலத்தில் வீரியமிக்க சில படைப்பாளிகள் மலையகத்தில் பலரின் கவனத்தையும் பெற்று விளங்குகிறார்கள். ரா.நித்தியானந்தன், பதுளை சேனாதிராஜா, சிவனு மனோஹரன், பிரமிளா செல்வராஜா, பன்பாலா, புனிதகலா ஆகியோர் இந்த வகையில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

மலையகப் பிரச்சினைகளின் தற் போதைய உக்கிரத்தன்மை இவர்களது படைப்புகள் வழியே மிகத் துல்லியமாகவே பளிச்சிடுகின்றது என்றால் அது மிகையாகாது.

அண்மைக்கால அறுவடைகள் —————

புதிய உணர்முறைமை நாவலிலும் பார்க்க சிறு கதையிலேயே தெரியவரும் என்பார் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி. அந்த வகையில் இவர்களுள் ஒருவரான, பிரமிளா செல்வ ராஜாவின் ‘பீலிக்கரை’ தொகுதியையும், அதில் இடம்பெற்ற ஓரிரு கதைகளையும் அண்மைக்கால மலையக இலக்கியப் போக்கிற்கு உசாத்துணைப் பதிவுகளாகத் தாராளமாகவே கொள்ளலாம். அதனால் பிரமிளாவின் அத்தனை படைப்புகளும் உசாத்துணைக்குரியன் என்று கூற நான் விளையவில்லை. ஆனாலும், ‘பீலிக்கரை’ தொகுதியில் இடம்பெற்ற ‘பக்தி’, ‘இன்னாம்பி’, ‘பீலிக்கரை’ போன்ற கதைகள் குறிப்பிடக்கூடியன என என்னால் தயக்கமின்றிக் கூறமுடியும்.

‘பீலிக்கரை’யிலிருந்து ‘கோடிப் பக்கத்தில் ஒரு பலா மரம்’ வரை மொத்தம் பன்னிரண்டு சிறுகதைகள் இத் தொகுதியில் இடம்பெற்றிருக்கின்றன. இந்த நாட்டிலே இந் நாட்களில் வெளிவரும் அத்தனை தேசியப் பத்திரிகைகளிலும், இலக்கிய சஞ்சிகைகளிலும் பிரமிளாவின் ஆக்கங்கள் வெளியாகியிருப்பதே அவரது சிறப்பான கதை கூறும் திறனுக்கு ஒரு சான்றாக அமைகின்றது.

மலையகத்தின் தற்கால வாழ்வியலின் ஒரு வெட்டு முகத்தோற்றம் போல ‘பீலிக்கரை’ கதைகள் விளங்குகின்றன எனலாம். இயல்பான கதையம்சமும், பாத்திரவாரப்பும், பொருத்த மாகப் பயன்படுத்தப்படும் பேச்சுவழக்கும் இவரது பெயர் குறிப்பிடும்படியாக அமையக் காரணங்களாகின்றன.

தான் ஆசையோடு வளர்க்கும் கோழிக்குஞ்சு ‘பக்தி’யை தன் பெற்றோர் முனியாண்டிசாமிக்கு பலிகொடுக்கப் போகிறார் கள் என அறிந்ததும், அச்சிறுமி அதே மூட நம்பிக்கையை தனக்கு சாதகமாக்கி அக் கோழிக்குஞ்சினைக் காப்பாற்ற எடுக்கும் யுக்தியினை மிக அற்புதமாக ‘பக்தி’ கதையில் பிரமிளா

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன் பதிவுசெய்துள்ளார். ஏறத்தாழ இதே கருவுடன் எழுதப்பட்ட ‘கோடிப் பக்கத்தில் ஒரு பலாமரம்’ கதையில் பலாமரத்தினைக் காப்பாற்றும் விதமும், விளைவால் அக்கோடிப் பக்கத்தில் விளையாட முடியாத நிலையும் நெருடலுடன் பின்வருமாறு சித்திரிக்கப்படுகின்றது.

“எது எப்படியோ மரத்தில் சாமியிருப்பதாய் எல்லோரும் நம்பிவிட்டார்கள். இனி என்ன நடந்தாலும் மரத்துக்கு ஆபத்தில்லை. ஆனாலும், இவர்கள் செய்வதைப் பார்த்தால் இனி மரத்தடியில் விளையாட முடியாது போலிருக்கிறதே...!”

‘இன்னாம்பி’ மற்றுமொரு குறிப்பிடத்தக்க கதை.

“யாருடா என் தம்பிய அடிச்சது?”

கதையின் ஆரம்பத்திலேயே இன்னாம்பி கேட்கும் அந்த ஒரு வரிக் கேள்வி அவனது குணவியல்பைச் சொல்லாமல் சொல்லிவிடுகிறது.

அண்மைக் கால கதை சொல்லும் முறைமை பிரமிளா விடம் வரத் தொடங்குகின்றது என்பதற்கு இக்கதை நல்லதோர் உதாரணமாக விளங்குகின்றது. குறிப்பாகச் சொல்வதாயின் கீழ்க்காணும் இடத்தினை கோட்டலாம்.

“இன்னாம்பி கெட்டவன் என்று சொல்வதற்கில்லை. கொஞ்சம் முன்கோபம் ஜாஸ்தி, அவ்வளவுதான். தோட்டத்து ஸ்கூலில் தான் முன்று வருடமாய் ஆறாம் வருப்பிலேயே படிக்கிறானாம். பெரிய மாஸ்டர் கூட அவனை அடிப்பதில்லையாம். வெளியே காட்டிக் கொள்வதில்லையென்றாலும் அவர் இன்னாம்பிக்குப் பயம் என்று எல்லோருக்கும் தெரியும்.”

அன்மைக்கால அறுவடைகள்

தோட்டச் சிறுவர்களின் உழைப்பு அயலில் உள்ள ('நாட்டுச்') சிங்களக் கிராமத்து மக்களால் எவ்வாறாகச் சுரண்டப்படுகிறது என்பதை மிகவும் அழகாக இக்கதையில் கதாசிரியை சித்திரித்துள்ளார். சுரண்டலிற்கும் அப்பால் நிகழும் 'பயங்கரமே' இக்கதையினை புதியதொரு தளத்திற்கு இட்டுச் செல்கிறது எனலாம்.

ஈரப்பலாவால் விழுந்த இன்னாம்பியைத் தூக்கிக் கொண்டு ஆஸ்பத்திரிக்கு ஒடுகிறார்கள்.

"ராஸ்கல் அவனுக்கு நன்றாய் வேண்டும், திருட வந்து விழுந்துவிட்டான் என்றும், இனி நாட்டுப்பக்கம் அவனை வர விடுவதில்லை என்றும் புஞ்சிபண்டாவின் பெண்டாட்டி ஊரே சொல்லித் திரிகிறாள்" எனக் கூறி கதையை முடித்துவிடுகிறார் பிரமிளா. இங்கு கதாசிரியை உணர்த்தும் செய்தி மனதை அதிரவைக்கின்றது.

கணவனை இழுந்த ஒரு விதவைப் பெண்ணின் உணர்வு களைச் சித்திரிக்கும் கதையாக 'இதோ எந்தன் நெஞ்சோடு' கதை திகழ்கின்றது. பெண்ணியச் சிந்தனையை வெளிப்படுத்தும் நல்லதோர் கதை இது.

பீலிக்கரை கதையில் பிரமிளா கூறுவது போலவே "பீலிக்கரை கதை பற்றியும் சொன்னால், சொல்லிக் கொண்டே போகலாம்."

"என் பாட்டி செத்த போது, அத்தனை கவலையையும் கொட்டித் தீர்த்தது... பரீட்சையில் பாஸ் பண்ணிய சந்தோசத்தை பகிர்ந்து கொண்டது... அம்மா திட்டியதும் கோபித்து அடைக்கலம் புகுந்தது... எல்லாமே இந்தப் பீலியிடம் தான்..." என கதை ஆரம்பம் முதல் முடிவு வரை கதையை நகர்த்திச் செல்லும் முறைமை நம்பகத்தன்மையுடன் அற்புதமாகவும் அமைந்துள்ளது.

புலோவியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன் “மலையகத்தில் சமகாலத்தில் தோன்றியுள்ள புதிய எழுத்தாளர்களோடு ஒப்பிடுகையில் அழகியல் அமைதியுடன் எழுதுவதில் பிரமிளா செல்வராஜாவுக்கு குறிப்பிடத்தக்க இடமுண்டு. இவருடைய வசனங்கள் நேரடியானவை. தேவையற்ற அலங்கார வசனங்கள் இன்றி, இயற்கையின் வனப்பினை, சமூகச் செய்திகளை இவரது எழுத்துகள் தெளிவாக வெளிக் கொண்டிருகின்றன” என நூலின் அணிந்துரையில் ‘ஞானம்’ சுஞ்சிகையின் இணை ஆசிரியர் திருமதி ஞானம் ஞானசேகரன் பெரும்பாலும் ‘பீலிக்கரை’ கதையினை மனதிருத்தியே இக்கருத்தினை சொல்லியிருப்பார் போல் தோன்றுகின்றது.

கோகிலம் சுப்பையா, பூரணி, புசல்லாவ ஸ்மாலிகா, அட்டன் சாந்தராஜ், பாலரங்சினி சர்மா, நஜீமா சித்திக் என எழுதும் மலையகத்தின் மனதை விட்டகலாத மாதர் வரிசையில் ‘பீலிக்கரை’ வாயிலாக பிரமிளா செல்வராஜாவும் (தற்போது பிரமிளா பிரதீபன்) தன் பெயரினைப் பதிவுசெய்துள்ளார் என தாராளமாகவே சொல்லலாம்.

ஆணாலும், துறைசார்ந்த வீச்சும், வாழ்க்கையின் பன்முக அலகுகள் பால் கொண்ட கவனங்களும் பிரமிளாவிடம் குறைவாகவே காணப்படுவதை குறிப்பிட்டேயாக வேண்டியுள்ளது. தொகுதியின் பெரும்பாலான கதைகள் அதையே எமக்கு உணர்த்தி நிற்கின்றன. எனினும், பிரமிளாவின் எழுத்துக்களில் மாறிவரும் மலையக மன்னுக்கே உரித்தான வாழ்க்கை மீதான ஜீவகளை உருவாகும் நாட்கள் வெகு தொலைவில் இல்லை என்பதை எதிர்வு கூறுவதாக ‘பீலிக்கரை’ அமைந்திருப்பது மகிழ்ச்சி தருகிறது.

மலையக இலக்கியங்களை மட்டுமல்லாது, புனைகதை இலக்கியங்களை நேரமொதுக்கி பிரமிளா போன்ற புதியவர்கள் படிக்க வேண்டும். புதிய தலைமுறையினரின் இன்றைய தேவை

அண்மைக்கால் அறுவடைகள்

அது என்பதையும் பீலிக்கரை போன்ற நூல்கள் உணர்த்தி நிற்கின்றன என்பதே எனது அபிப்பிராயம்.

புதிய தலைமுறை எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிக்கும் நற்பணியில் ஈடுபடும் புரவலர் புத்தகப் பூங்காவின் முதல் நூலாக வெளிவந்திருக்கிறது இந்தப் ‘பீலிக்கரை’. இந்த வகையில் இன்று வரை இருபது நூல்களை வெளிக் கொண்டிருக்கும் புரவலர் புத்தகப் பூங்காவையும், அதன் நிறுவனர் ஹாசிம் உமரையும் எத்துணை பாராட்டினும் தகும். ●

- தினக்குரல்: 13.12.2009

பாட்டுத்திறத்தாலே...

- த.கலாமணி

நாட்கள், கணங்கள்.... நமது வாழ்க்கைகள் எனும் சிறுகதைத் தொகுப்பு மூலமாகவும், மரபுசார் இசை, நாடகம் மற்றும் 'ஜீவந்தி' மாசிகை வழியாகவும் ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பில் வெகுவாக அறியப்பட்டவரான கலாநிதி த.கலாமணி, 1974முதல் எழுதி வருகின்றார். கடந்த முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளில் மொத்தம் முப்பது சிறுகதைகள் மாத்திரமே கலாமணி யிகச் சிக்கனமாக எழுதியுள்ளார். அத்தோடு சிக்கனமாகச் சிறுகதையும் சொல்லத் தெரிந்தவர் கலாமணி. இத்தகு சிக்கனமே சமூக நிலை பற்றிக் கோபமும், மனிதநேயமும், கலை வெற்றி கூட்டுவதில் மிகுந்த சிரத்தையும் கொண்டவராக கலாமணியை அடையாளப்படுத்தியதும் எனலாம்.

இவரது முன்னைய தொகுதியில் இடம்பெற்ற பத்துக் கதைகளும் வாழ்க்கைக் கோலங்களை அறிவியல் அடிப்படையில் உணர்த்தத் தலைப்பட்டன. ஆனால், 'பாட்டுத் திறத்தாலே...' எனும் இத் தொகுதியில் இடம்பெற்றிருக்கும் பத்துக் கதைகளும்; சாதாரணம் போல் தோற்றுமளிக்கும்

அன்மைக்கால அறுவடைகள்

விதத்தில் வாழ்கின்ற மக்களின் அசாதாரணமான வாழ்க்கையைப் பற்றிய ஆழந்த புரிதலுடன், உளவளத் துணை அல்லது சீர்மியம் சார்ந்த எத்தனிப்புகளாகவும் திகழ்கின்றன. இத்தகு அனுகு முறையே இத்தொகுதியில் இடம் பெற்றிருக்கும் படைப்புகளுக்கு வளமும் வலிமையும் சேர்த்துள்ளது.

தனது நாடக ஈடுபாட்டின் முத்திரையினைப் பதிக்க முற்பட்ட ‘பாட்டுத் திறத்தாலே...’ எனும் கதையிலாகட்டும், கொழும்பு வாழ் அனுபவத்தினாடு எழுதிய ‘புவனேஸ்வரி’ யிலாகட்டும், புலம்பெயர் அனுபவத்தினைப் பதிவுசெய்த ‘மிச்செல்’ கதையாக இருக்கட்டும், வடமராட்சித் தாக்குதலை நினைவில் எழுச் செய்யும் ‘வீழ்ந்துவிடாதிருப்பேன்’ எனும் படைப்பிலாக இருக்கட்டும் கலாமணி தனக்கென ஒரு மொழியினைத் தெரிவுசெய்து இத்தொகுதிக் கதைகளைச் சிருஷ்டித்துள்ளார். அது அவருக்கே உரித்தான் ஒரு பிரத்தியேக மொழியாக இருப்பினும், கட்டமைப்பில் இலக்கிய மொழியாக இருக்கின்றது. மொத்தத்தில் அதுவே இப்படைப்புகளுக்கு உயிர்த்துடிப்பினையும் நல்கி நிற்கின்றன.

கலாமணியின் ஆரம்ப எழுத்துக்களில் வடமராட்சி மண்ணின் பாதிப்பு, தாக்கம் அதிகளவில் இருந்தாலும் பின்னால் வரவரக் குறைந்து கொண்டு போகிறது. புலப்பெயர்வும், அதனாலான விளைவுகளும், நடைமுறை வாழ்வில், குழந்தைகள் வளர்ப்பில் உளவளத் துணையின் இன்மையும், அதன் தேவைப்பாடுகளும் என பிற்பட்ட பத்தாண்டுகளில் தன் அனுபவ விரிவிற்கேற்ப ஓவ்வொரு கதையையும் ஓவ்வொரு விதமாகவே நகர்த்திச் செல்கின்றார்.

இத்தொகுதியின் முதல் பத்துப் பக்கத்தினைப் படித்துப் பார்ப்பவர்களுக்கு கலாமணியின் உயர் மட்ட இசை ரசனை பற்றித் தெளிவாகத் தெரியவரும். கதையின் உள்ளடக்கத்தை

புலோலியூர் ஆகிரத்தினவேலோன் விடவும், பிசிறில்லாத சாரீரம், சுருதியை விட்டு விலகாத தொனி என வரிக்கு வரி தன் ‘பாட்டுத் திறத்தாலே...’ அவர் தன் இசை ஞானத்திற்கே செவிசாய்த்துக் குரல் கொடுக்கும் அசாதாரணம் புலனாகும். கதை நிகழ் களாம், கதை மாந்தர் பற்றிய விவரணங்கள் யாவுமே குறிப்பிட்ட சமூகச் சூழலுடன் எவ்வாறாக இயல்புற்றுச் செல்கின்றது என்பதற்குச் சாட்சியாக கதையில் விரியும் காட்சிகளில் சில இதோ:

“முன் கதவை ஒட்டியதாக ‘ட்’ வடிவக் கூடம். கூடத்தின் மடக்கு மூலையில் உள்ள கவரில் பிணைத்த வட்டச் சிறகுப் பலகை, அப்பலகையில் வைக்கப்பட்ட முப்பரிமாண வெள்ளிப் படச் சட்டத்துள் தியாகய்யரின் சிற்பம், கையில் தம்புராவுடன்... கருணை பொழியும் முக பாவத்தில்...”

என் மனம் கசிகிறது. கண்களில் நீர் துளிர்க்கிறது. அந்த மகானுபாவரை என் உள்ளாம் ஆராதிக்கிறது.

தியாகய்யரின் முன் னால் கொனுத்தி வைத்த சாம்பிராணியின் சுகந்தம் கூடம் முழுவதும் கமழுந்தது. அருகில் நிறுத்திய குத்துவிளக்கின் தீபச்சுடர் தெய்வீகத்தைப் பொழிந்து கொண்டிருக்கிறது...

கைகளில் தம்புராவுடன் வேதாசலம் ஜயா அமர்ந்து பாடிக்கொண்டிருக்கிறார். கண்கள் மூடியிருக்க, கை விரல்கள் தம்புராவின் தந்திகளை ஒரே சீராக இழைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன...”

அக் கானாமிரதம் காதுகளில் உள் நுழைந்து நெஞ்சள் இறங்குவதாக, வாசிப்போரையும் உணரவைத்ததில் கலாமணி அடைந்த வெற்றி நிதர்சனமானது. மிகையான தகவல்கள் இல்லை. அதிகமான விவரணங்கள் இல்லை. காட்சி ரூபமாக மனதில் ஆணி அறைந்தது போல் பதியக்கூடிய விதமாக

அன்மைக்கால அறுவடைகள் —

கதைகளை கலாமணி எழுதவல் வீரர் என்பதற்கு இக்கதையொன்றே போதும் உதாரணங் கொள்ள.

கதையின் இறுதிப் பக்கத்தில் ஆசிரியர் சொல்லி யிருக்கின்ற செய்திதான் மிக முக்கியமானது.

“தம்பி, நீ எனக்கு மகன் போலை... நீ தான் எனக்கொரு உதவி செய்ய வேணும்டா...”

“சொல்லுங்கையா.”

“தம்பி... இதிலை பன்னிரண்டு கசெற்றிலை நூற்றெராண்பது இசை நாடகப் பாட்டு பதிஞ்சு வைச்சிருக்கிறன். இப்படியே இருந்தா இவையெல்லாம் அழிஞ்சிடும். நீ தான் ஒருக்கால் இவற்றை எல்லாம் ‘சீடி’யில் போட்டுத் தர வேணும்... இவையெல்லாம் பெரிய பொக்கிஷம்டா தம்பி... கண்டாவிலை இருக்கிற என்னுடைய மகன் போலை ஆட்களுக்கு இதன் மதிப்பு இப்ப விளங்காது... ஆங்கில மொழியிலை படிக்கிற எங்கடை பேரப்பிள்ளையள் ஆங்கில மொழியின்றை ஆளுமையோடை... தமிழ் மொழி வளத்தை ஆய்வுசெய்வினம். அப்ப எங்கடை மொழியிலை கலையின் செழிப்பை விளங்கிக் கொள்ள இவையும் உதவும்.”

வட பகுதி மக்கள் தமது இன்றைய இரண்டக வாழ்வியலில் சாதாரணமாக எதிர்கொள்ளும் நிகழ்வுகள்தான் இவை. அவர்களை எப்படியெல்லாம் அவை பாதித்திருக்கிறது என்பதுதான் இங்கு முக்கியமாகிறது. கலாமணி இக்கதையில் பதிவுசெய்ததைவிட பதிவுசெய்யாது விட்ட சங்கதிகள் ஏராளம். ஆயினும், அவற்றையும் கதை சொல்லிய விதத்தால் உணர்ந்து கொள்ளவைக்கும் திறமையோடு சம்பவங்களை அவர் நகர்த்தியுள்ளமே இங்கு பிரதானம் பெறும் அம்சமாகின்றது.

புலம்பெயர் அனுபவத்தினாடாக ஒரு புதிய கருத்தினைச் சொல்வதற்காக ‘மிச்செல்’ கதையினை கலாமணி படைத் திருப்பார் போலும்?

‘மிச்செல்’... எனக்காகக் காத்திருந்தவள் போல மலர்ச்சியற... காரணம்...

இவளின் பெயரை வாய்க்கு வாய் சொல்லி சுகம் காணும் சக தொழிலாளர் பலர் இருக்கும் போது... என்னிடத்தில் எதையோ சொல்ல விழைபவள் போல என்னையே பார்ப்பது..?

ஆனால் எனது நிலை?

அம்மி மிதிச்சு அருந்ததி பார்த்துச் செய்த கல்யாணம் ‘கோர்ட்’ ஏறிய பின் தனிமரமாக நான். அவுஸ்திரேலியாவில் அவுஸ்திரேலியர்களைப் போல வாழ வேண்டும் என்ற மாயையில் குடும்பத்தைப் பிரிந்து என் மனைவி....

எந்த விவகாரமுமே எனக்கு வேண்டாம் என ஒதுங்கி நிற்கும் என்னிடம் இந்த மிச்செல் என்ன சொல்லப் போகிறாள் இன்று?

... நான் ஸ்கோட்டின்ரை ஆள் என்பதை நீ அறிவாய் தானே? நான் அவனோடு ஆடம்பரமாகத் திரிந்த நான்தான். ஆனால் மெழினில் அவனின் விரல்களும் வெட்டுப்பட்டதுக்குப் பிறகு அவனை விட்டுட்டுப் போக நான் விரும்பேல்லை... அவன் பாவம்... அவனுக்காகத் தான் அவன்ரை வேலையை எனக்குத் தரச் சொல்லி மனேஜரிட்டைக் கேட்டு வேலை செய்யிறன்.

நறுக்குத் தெறித்தாற் போன்ற பாரதியின் கவிதை வரி என் ஞாபகத்திற்கு வந்து உணர்வை உசப்பியது.

அன்மைக்கால அறுவடைகள் —————

‘காதல் செயு மனைவியே சக்தி கண்ணர்’ என நகர்ந்து நிறைவழும் ‘மிச்செல்’ கதை சொல்லும் செய்திதான் என்ன?

வாசகர்களிடமே அதனை விட்டுவிடுகிறார் கலாமனி.

கலாமனியின் கதைகளில் வரும் பாத்திரங்கள் யாவரும் தமது சொந்த மொழியில்... சொந்தக் குரலிலேயே பேசுபவர் களாக இருக்கின்றார்கள். எப்படி எப்படி எல்லாம் வாழ்கிறார் களோ, வாழத் தலைப்படுகின்றார்களோ தமது இருப்பை இயல்பாக்கி, அப்படியே தான் பேசுகின்றார்கள். அதற்கு மேற்படி ‘மிச்செல்’ கதை சிறந்ததோர் எடுத்துக்காட்டாக இத்தொகுதிக் கதைகளுள் அமைந்திருக்கின்றது.

‘உற்பத்தி பெருகியுள்ளது தானே? சம்பள உயர்வு அளித்தால் என்ன?’ எனும் கோரிக்கையினை முன்வைத்து வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டுள்ள குடும்பத் தலைவன், அதன் விளைவால் மூன்று பிள்ளைகள் கொண்ட அவன் குடும்பத்தில் நிகழும் நெருக்கடிகள்... இத்தனைக்கும் மத்தியிலும் சமநிலை குலையாமல் சிக்கனத்துடனும், திறமையுடனும் அக்குடும்பத்தினை கொண்டு நடாத்துவதற்கும் மேலாக.... ‘அப்பா ஏன் வேலைக்குப் போறேல்லை அம்மா?’ என வினாத் தொடுக்கும் பிள்ளைகளுக்கு சீர்மிய சிந்தனையுடன் பதிலுரைக்கும் அவனது மனைவி... என மிக அற்புதமாகவே ‘அரசன் எவ்வழி’ கதையினைப் பதிவுசெய்துள்ளார் கதாசிரியர்.

“பிள்ளைகளின் முன்னிலையில் ஒரு போதுமே என்னைக் குறைசொல்லாத இவளின் பண்பும் பிள்ளைகள் கற்றுக் கொள்வதற்கென எமது வாழ்க்கையிலும் இருக்கின்றனவற்றை யிட்டு, பிள்ளைகளின் உளவிருத்தியையோ, வளர்ச்சியையோ பாதிக்காத வகையில் வாழ்க்கையை அமைத்துக் காட்டுகின்ற பாங்கும் என இவளின் திறமை பற்றிய என்னமே இப்போது மேலோங்க, சற்று முன்னிருந்த நினைவுச் சுமையின் தாக்கமும்...

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன் அவனுக்கு சற்றுக் குறைந்திருப்பது போலிருக்கிறது...” என கதையை முடித்திருப்பது வாசிப்போர் மனச்சமையையும் சற்று இலேசாக்கவே செய்கிறது.

உளவளத்துணைச் செயற்பாடுகளை அடிநாதமாய்க் கொண்டு அமைந்த மற்றுமோர் கதை ‘பாலித்திட வேண்டுமெம்மா...’! உளவளத்துணையாளர் ஒருவரும், அவரது மனைவியும் ஒரு விடயத்தை அணுகும் போது அவர்களது பார்வைகள் வேறுபடுவதை ஆசிரியர் காட்டமுனைகிறார்.

“நீங்கள் ‘கவுன்சிலர்’ என்றால் உங்களோடையே அதை வைச்சுக் கொள்ளுங்கோ...” எனக் கூறும் அந்த மனைவியின் தைரியம் உச்சம் பெற்று “என்றை பிள்ளையிலை ஒன்றும் சோதிக்க வேண்டாம். என்றை பிள்ளையை நான் கவனிச்சுக் கொள்ளுவன்...” என உரக்கச் சொல்லுவது இயல்பாக அமைந்துள்ளது. கதையின் நேரமையான சித்திரிப்பு படைப்பினை நம்பகத்தன்மை வாய்ந்ததாகவும் ஆக்கிவிடுகிறது.

ஆனாலும், உளவளத் துணைச் செயற்பாடுகளைப் பட்டியலிடுவது ஒரு கட்டுரைத் தன்மையினை உணர்த்தத் தலைப்பட்டு கதை பெற முனைந்த பெறுமானத்திற்கு முட்டுக்கட்டை போட்டுவிடுகின்றது.

மீதமான கதைகளான ‘முதுசொம்’, ‘வஞ்சமிலா இனம் வேண்டும்’ போன்றவற்றில் ஆசிரியர் தனது வேறுபட்ட அனுபவங்களைப் பதிவு செய்துள்ளார். கதாசிரியரின் அகலுலகத் தொடர்பினை இக்கதைகளில் தரிசிக்க முடிகிறது.

வாசிப்பவர்களைத் திகைக்க வைப்பதோடு... மட்டு மல்லாது தொகுதியில் உச்சம் பெறும் படைப்பாகவும் திகழும் ‘விதியே விதியே...’ பள்ளிச் சிறுமி ஒருத்தியின் அவல வாழ்வுக் கதை.

அன்மைக்கால அறுவடைகள்

தகப்பன் மேசன் வேலை செய்பவர், தாய் நித்திய நோயாளி, சகோதரர்கள் இருவர். ஒருவனுக்கு வயது இரண்டு, மற்றையவனுக்கு ஐந்து ஆகிறது. காலையிலும் பாடசாலை விட்டுச் சென்றதும் சகோதரர்களைப் பராமரிப்பது இவள்தான்.

பாடங்களில் கவனமின்றி.... கண்களில் மிரட்சியுடன்.... கொஞ்ச நாளாக இவள் இப்படித்தான். முன்பு எல்லோருடனும் சேர்ந்து சாப்பிட்டு சந்தோஷமாக இருக்கும் இவளுக்கு என்ன நடந்தது?

இடைவேளையின் பின்... நாதன் சேர் வகுப்புள் நுழையும் போது எல்லோரும் எழுந்து நிற்கிறார்கள். இவள் மட்டும் கதிரையில் இருந்து கொண்டு, மேசை றாக்கைக்குள் எதையோ தினித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்... நாதன் சேரின் கழுதுக் கண்களுக்கு இது அகப்படாமலா போகும்..?

கோபம் கொண்ட நாதன் மாஸ்டர் இவளது இறாக்கைக்குள் கையை விட்டு புத்தகங்களை இழுக்கிறார்... இழுத்த இழுப்பில் புத்தகங்களோடு இழுபட்டு வந்த ‘சொப்பிங்’பை ஒன்று நிலத்தில் விழி, அதனுள் இருந்த சோற்றுப் பருக்கைகள் எங்கும் சிதறிப்பரவுகின்றன.

விசாரித்ததில் அச்சிறுமி சொன்ன செய்தி....

“... நான் சாப்பாட்டை ஏறியிரேல்லை... வீட்டுக்கு கொண்டு போய் தம்பியவையோடை சாப்பிடும் நான்... அப்பாவை ஒரு மாதமா காணேலை. அம்மாட்டையும் சோறு சமைக்க காசில்லை... அதுதான்...”

கண்கள் குளமாக நாதன் சேர் திகைத்துப் போய் நிற்கிறார்! என கதையை முடித்தாலும்... முடியாத கதையாக வாசகர் மனதில் திரும்ப திரும்ப அச்சம்பவமே சுழலிடுகிறது.

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன்
அதுவே கலாமணியின் வெற்றியும் எனலாம்.

உள்ளடக்கத்தில் செலுத்திய கவனத்தை உருவத்திலும்
செலுத்தியிருப்பின் உலகத்தரம் வாய்ந்த கதையொன்றாக
'விதியே விதியே' திகழ்ந்திருக்கும்.

ஆனாலும்... உன்னத கதைகள் கொண்ட தனது
சிறுகதைத் தொகுப்பு ஒன்று மிக விரைவில் எம் கரமடையும்
வாய்ப்பினை தன் 'பாட்டுத்திறத்தாலே....' நூல் மூலம் கட்டியங்
கூறியிருக்கிறார் கலாமணி என்ற வகையில் மனம் நிம்மதி
கொள்கிறது, கலாநிதி கலாமணியை வாழ்த்தி மகிழ்கிறது!

இலக்கியத் துறை இவரது உயிரோடு பிறந்தது. உள்ளத்தோடு கலந்தது. தனது 19ஆவது வயதிலேயே படைப்பிலக்கியத் துறையில் கால் பதித்தவர் இவர். ‘புதிய பயணம்’, ‘விடியட்டும் பார்ப்போம்’, ‘நிலாக் காஸம்’, ‘நெஞ்சாங்கட்டு நினைவுகள்’ ஆகியன் இவரது சிறுகதைத் தொகுதிகள் ஆகும். இலக்கியத்தில் இவருக்குக் கைவந்த இன்னுமொரு துறை பத்தி எழுத்தும், விமர்சனமுமாதும். ஞாயிறு தினக்குரவில் ‘அண்மைக்கால அறுவடைகள்’ என்ற தலைப்பில் இவர் தொடர்ந்து எழுதிவரும் பத்தி மிகவும் பிரசித்தமானது.

மிகுந்த தேடலுடன் எழுதப்படும் குறுகிய விமர்சனங்கள் அவை, குறிப்பிட்ட நூல் பற்றி விமர்சனத்தோடு நூலாசிரியர் பற்றிய குறிப்பு, அக்கால கட்டத்தில் எழுதிய ஏணைய படைப்பாளிகள், அவர்கள் நூல்கள் பற்றிய குறிப்பு, வரலாற்றுப் பின்னணி என ஒரு வரையறுக்கப்பட்ட கட்டமைப்புக்குள் திட்டமிட்ட அடிப்படையில் எழுதப்படுவை, இக்கட்டுரைகள் ‘புதிய சுகத்திரப்புவர்வின் முன் ஈழச்சிறுகதைகள்’. ‘அண்மைக்கால அறுவடைகள்’ என இரு தொகுதிகளாக வெளியாகியுள்ளன.

இவரது படைப்பாற்றலுக்கு அங்கீராம் அளிப்பது போல் ‘நிலாக் காஸம்’, ‘நெஞ்சாங்கட்டு நினைவுகள்’ சிறுகதைத் தொகுதிகளுக்கு முறையே வட கிழக்கு, வடக்கு மாகாண சாகித்ய விருது கிடைத்தது. மேலும் எம். திருமகள் எனும் யாழ் பல்கலைக்கழக மாணவி தமிழ்ச் சிறப்பு கலைமாணிக் தேர்வின் நிறைவாண்டுப் பரிட்சையின் பொருட்டு இவரது சிறுகதைகளை ஆய்வு செய்து சமர்ப்பித்து சித்தி எய்தினார். சொல்வதாயின் ஆழந்த அவதானிப்பு, திட்டமிடல், கடின உழைப்பு, விடாழுயயற்சி இவற்றிற்கு இன்னுமொரு பெயர் எனில் அது இரத்தினவேலோன் என்பேன்.

ஜூலை 2007 மல்லிகை அட்டைப்படக் கட்டுரைக்காக டோக்டர். எம்.கே. முருகானந்தன்.